

KULLUK SALTANATI

ERSAN BAYDEMİR

Eserin Orijinal Adı:

Kulluk Saltanatı

Yazar:

Ersan BAYDEMİR

Yayınlayan:

Medine.net

Baskı:

Step Ajans Matbaacılık

(Sertifika No: 12266)

İlk Baskı: Aralık 2018

ISBN: 978-605-5030-62-9

Kapak & Mizanpaj:

MR.

Kütüphane Bilgi Kartı:

Library Cataloging-in-Publication Data (CIP)

Kulluk Saltanatı

Yazar: Ersan BAYDEMİR

Yayınlayan: Medine.net

ISBN: 978-605-5030-62-9

Ebat: 13,5 x 21 cm, 224 s.

1-Kulluk Yazıları

2-Güneş, Ay ve Yıldızlar

4-Hal-i Pür Melalimiz

5-Hayat Dediğin

6-Hikâyeler

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	9
------------	---

I. Bölüm KULLUK YAZILARI/11

KULLUK SALTANATI.....	11
HARABEDEN SARAYA.....	15
İMAN AĞACI.....	21
ELİNİ VER ORUCA TUTSUN SENİ!	24
ZAMAN İÇİNDE RAMAZAN	29

II. Bölüm GÜNEŞ AY VE YILDIZLAR/33

YÜCE KUL YÜCE RESUL.....	33
İYİLERİN EN İYİSİNİN ÖLÜMÜ.....	40
MUHAMMED'İ (S) ALİ (A) GİBİ SEVMEK!	45
BABASININ ANASI.....	51
SÖZÜN BİTTİĞİ YERDE İMAM HÜSEYİN57	
HER GÜN AŞURA HER YER KEBELA...61	

KERBELA: TARİHİN ÖZETİ.....63

KERBELA'DA RİSALET AİLESİ.....67

III. Bölüm **HAL-İ PÜR MELALİMİZ/75**

SOSYAL MEDYA BİLGİSİ VE BİLGELİK 75

HANGİ MEZHEPTENSİNİZ? TEST EDİN!
.....82

TESETTÜRLÜ ÇIPLAKLAR.....89

BİLGİLİ CAHİLLER.....96

YAZIN!.....99

FİLİSTİN İÇİN DUA ETMEYİN ARTIK!..103

FİTNE.....107

SIRTINI CAMİYE DÖNEN GENÇ.....114

TATİL.....119

İKİ MAHALLE İÇİN KURBAN İKAZLARI.123

IV. Bölüm **HAYAT DEDİĞİN/131**

SEVMEK VE SEVİLMEK.....131

DÜNYA İLE SÖYLEŞMEK.....135

İNSAN İNSANDA NE BULUR?.....142

ÇOCUKLARIMIZ VE YETİMLERİMİZ....147

ACI.....153

ÂNI KURTAR!.....	157
SANİYE ÖMÜRDÜR.....	163
ZOR GÜNLER.....	169
ZAVALLI ÖMRÜM BENİM!.....	172

V. Bölüm

HİKÂYESLER/175

GÜL VE DİKENİN KOMŞULUĞU.....	175
BİR AKŞAMIN HİKÂYESİ.....	179
ZAVALLI BİR KUŞ.....	186
SEVGİ FİDANI.....	189
İMAM HASAN'IN (A) YADİGÂRI.....	194
ABDULLAH BİN AFİF	200

ÖNSÖZ

Kulluk Saltanatı ismiyle elinize geçen bu kitap, yıllardır yazıla gelen yazılar arasından, seçkin, önemli ve kalıcı mesajlar içeren bölümlerin toplanıp tekrar gözden geçirilmesiyle oluştu.

Yazıların çoğu deneme üslubunda kaleme alınmış edebî ve fikrî içerikte yazılardır.

Bunlardan bazılarını okuduğunuzda, şiir okuyor hissine kapılabilirsiniz. Bu yazılar nesir olmakla birlikte aslında ruh olarak şiire daha yakındırlar.

Bazı yazılar ise soğuk fikri meselelerden ibarettir.

Kitaba tamamen ilmî yönü olan ve kaynaklar sayıp dökmek suretiyle ispat peşinde olan yazılarımızı koymadık.

Okurun düşünmesine alan açan, ele alınan konular hakkında söylenebilecek her şeyi söylemeyen yazılar ağırlıktadır

diyebiliriz.

Yazılma tarihi olarak, doksanlı yıllara kadar dayanan yazılar mevcut olmakla birlikte, çoğu yazılar son on beş yılda yazılmış olanlardır.

Okura bazı öneriler:

Ele alınan konularda sırf bir okuyucu olmamanız, okumakla birlikte işlenen konu hakkında tefekkür etmeniz daha faydalı olacaktır. Bana göre öğreten kitaptan daha güzeli, düşündüren kitaptır.

Kulluk Saltanatı'nda birinci başlıktan başlayıp sonuna kadar okumanızı gerektirecek bir kurgu yoktur. Konu başlıklarına bakıp ilginizi çeken yazıları okuyabilir veya bir yazının birkaç paragrafını okuduktan sonra anlaşılmaz ya da sıkıcı bulursanız o yazıyı atlayıp başka yazılara geçebilirsiniz. Hatta yazıların hepsini atlayarak son bölümdeki hikâyeleri okumakla da başlayabilirsiniz.

Yazılar, her ne kadar yoğun olarak ayet ve hadislerle süslenmese de İslamî düşünce kaynaklarının gölgesinde şekillenmiş bir fikir yapısı ve aynı zamanda zamanı idrak etme çabasından geri kalmayan bir üslubun ürünüdür.

Ersan BAYDEMİR

5.12.2018 İstanbul

I. Bölüm

KULLUK YAZILARI

KULLUK SALTANATI

Kulluğun adını, sevgisiz efendiler kötüye çıkarmıştır...

Acizliklerini unutmak için başkalarını ezen aciz efendiler...

Büyükliklerini küçük düşürdükleri zayıflarla ölçen sözde efendiler...

Varlığı baştan ayağa eksikler ve zaafarla dolu olan zavallı efendiler...

Efendilikleri sevgiye değil nefrete, bilgiye değil cehalete, kudrete değil acizliğe, emniyete değil korkuya, iyiliğe değil kötülüğe dayanan sözüm ona efendiler!

O'na kul olmayı başaramadıkları için yolunu kaybeden sevgisiz sözde efendiler!

Bu efendilik değil zorbalıktır, iki acizden birinin diğerini ezmesidir. Böylesi efendilere kul olmak elbet ki zillettir, eziyettir, ezilmektir, mahrumiyettir.

Bizim bahsettiğimiz kulluk ise Mecnun'un Leyla'ya kulluğudur. Aşğın maşuka tutkunluğu türünden bir kulluk!

Öyle bir kulluk ki sebebi efendinin dilber cemali, kuşatıcı cazibesi, rahmeti ve şefkatidir.

O'nun kulu, kul olmaktan şikâyetçi değildir; Mecnun'un Leyla'ya tutkun olmaktan şikâyetçi olmayışı gibi...

O'nun kulu çok iyi bilir ki varlık âleminde bu kulluğun üstünde bir saltanat saadeti yoktur.

O'nun kulu olmak, O'nun kendisi olmaya en yakın mertebedir. Kul, ne kadar kul olduğunun farkında olsa, bir o kadar O'na yakın olur.

O'nun kulu sonsuzluk mülkünün âdeta sahibi gibidir. O'nun dergâhında kulluğunu bilen, sultanın saltanatına sanki ortaktır.

Kim ki kendini bilir, O'nu bilir. Zira kendini bilen kulluğunu bilir ve kulluğunu bilmek O'nu bilmektir. Her kim de kendinden gafil olursa O'ndan da gafil olmuştur.

Özgürlük iddiasıyla O'nun kulluğundan kaçanların da uzak bir yere kaçabildiği yoktur. Özgürüm diye övünüp böbürlenene ya kendi iştahının, şehvetinin, ihtiraslarının, takıntılarının ve seraplarının

esiridir ya da bir başkasının... Bunun üstüne çıkan zaten O'nu bulmuş olacaktır. Adını başka şeyler koysa da¹ insan kendini aştığında bir tek O'na ulaşabilir. Kabuğumuzu kırdığımızda görebileceğimiz, varabileceğimiz O'ndan başkası olmayacaktır, olamaz.

Kurtulduğumuz her yalandan sonra varacağımız tek gerçek O'dur. Gerçek, sadece O'dur.

Serapların peşinden koşmayı bırakıp yöneleceğimiz âb-ı hayat O'nun kulluğudur.

Özgürleşip zindanımızdan çıktığımızda açılacağımız ufuk O'dur.

Bütün pencereler ve bütün kapılar O'na açılır.

Aydınlık sadece O'ndandır ve O'dur.

Çirkinlerin de güzellerin de güzellikten payı O'ndandır.

O mutlak saltanat sahibidir, her şeye hâkimdir, her şeyin sahibidir, her şeyin varlık kaynağıdır.

O'nun eşi ve benzeri, O'nun yardımcısı

1-Sözgelimi maddi, dünyevi, dinî amaçların ötesine geçen bir sanatçı, aslında O'na doğru uzanmış, O'na taraf adım atmış demektir, her ne kadar sözde O'na inanmadığını iddia etse bile! Zira ulvî olan her şey O'nunla ilgilidir.

ve veziri yoktur. O'na yakın olmanın en güzel yolu ise kulluktur. O'na kul olmak her türlü vezaretin de saltanatın da üstünde, mümtaz bir saltanattır.

Hayat gayesi iyilik ve güzellik olan herkes, O'na kulluk peşindedir. Zira iyilik ve güzellik sadece O'ndandır ve O'na götürür.

O'na kulluk her zaman niyetle değildir. Bizim bildiğimiz türden bir niyet etmişliği olmayan nice kimseler vardır ki *varlık ve hakikat diliyle* O'nun kulluğunda gark olmuşlardır.

Bir de çok güzel olan ne var biliyor musunuz?

Bu kulluk saltanatında, kul adedince taht da var. Kimse kimsenin yerini dar etmez. Kimsenin makamı öbürünü aşağı indirmez. Kulluk saltanatı zaten başkasının omzu veya sırtı üzerine ikame edilen bir saltanat değil; kişinin kendi gönlünün sevgilinin sarayına dönüşmesiyle kurulan bir saltanattır!

Ne güzel bir saltanat! Ne tükenmez bir mülk!

HARABEDEN SARAYA

Şeytan bizi oyunlarılla kendimize yönlendiriyor:

—Sen rahat yaşa, sen mutlu ol, sen güçlü ol, sen üstün ol, sen güzel ol, sen zengin ol...

—Her şey senin olsun, kendin için topla, yığ, biriktir, toparla...

—Fırsatları kaçırma! Bir daha dünyaya gelmeyeceksin; yaşa, tat, gez, gör, ye, iç...

Sanırsınız ki böyle her şeyi bizim için isteyen Şeytan hayrımızı istiyor. Evet, gerçekten çoğumuz bu şeytanî nidaları hak sanıp aldanırız. Dediklerini yapmak için de var gücümüzle çabalarız. Benliğimizi gözümüzde öyle kutsallaştırır, öyle büyütürüz ki her şeyin sadece bizim için var olduğunu, her şeyin bize doğru akıp geldiğini, her şeyin nefsanî isteklerimizi tatmin için sıraya geçip beklediğini sanırsınız. Bir yandan da korkularımız var: "Aç kalırım, kaybederim, ezilirim" diye ödümüz

patlar!

Bir başka yandan aklımız ve imanımızın uyarılarını geçiştirmek için bahanelerimiz de hazır: Hayat tedbir gerektirir, çalışmak ibadettir, nefsi de doyurmak gerekir gibi...

Bu sözlerin hepsi hak ama nefsin bu hak sözlerle murat ettiği amaç ise batıldır. Çoğu haklı ve mantıklı sözün dibinde pusuya yatan bir şeytan bulunur. Amacı o hak sözden hissemizin iyilik değil kötölük olmasını sağlamaktır.

Tedbir gereklidir, ama tedbirin anlamı tevekkülden uzak bir ruh haliyle dünya malını sonsuz yaşayacakmış gibi yığmak, kalbini yığdıklarıyla tatmin etmeye çalışmak değildir.

Çalışmak ibadettir, ama hayatın amacı değildir. İşimiz eğer kulluk görevlerini gölgeliyor hatta tamamen devre dışı bırakıyor ve namazlarımıza engel oluyorsa böyle bir iş, dünya hırsı içindir ve ibadet sayılmayacaktır.

Nefsi tamamen aç bırakamayız; bu da doğrudur, ama onu doyurmak da imkânsızdır! Nefse, bir merkebe yükünü taşıması için bakıldığı kadar bakmak, fazla şımartmadan ihtiyaçlarını gidermek gerek. Onun lezzet dilekleri, rahatlık istekleri asla bitmez. Çevredeki herkesi ve her şeyi

nefsimizin rahatı ve keyfi için seferber ediyorsak, bu, nefsi azgınlaştırmaktan başka bir şey değildir.

Demem o ki kulağımıza çalınan bütün Şeytanî nidalar için Rahmani görünümlü kılıfları da biz dikip hazırlıyoruz.

Sonuç, şımartıp ilahlaştırdığımız bir nefis ve ona tapmakla geçen bir hayat olmaya başlıyor. Sloganları Rahmanî, ama pratiği Şeytanî olan bir ömür!

Dönüp baktığımızda her biri bir bataklık, bir çamur kuyusu olan kötü sıfatların varlık ülkemizi sarmış olduğunu göreceğiz: Hırs, gaflet, bencillik, haset, kibir, öfke, gösterişçilik, şehvetperestlik, ibadete karşı isteksizlik, korkaklık, (hakka ve halka karşı) suizan, dünyaya karşı sevgi ahirete karşı korku, kalp katılığı, duyarsızlık, yalan, hak tanımazlık, kabalık, düzenbazlık...

Bütün bu rezail-i ahlakî dediğimiz kötülükleri ters yönde, yani Allah'a doğru değil de Şeytan'a doğru koştığımız için yığıp kucağımıza dolduruyoruz. Sonra da bunlarla yakılan ateşte ve azaba duçar olacağız.

Nefs-i emmarenin peşinde koşarak her geçen gün gönül dünyamız ve varlık ülkemiz harâbeleştikçe harâbeleşir. Şeytan'ın hâkimiyeti günden güne artar.

Kişi öyle bir hale geliri ki en saf ve duru duygulardan olan anne-baba sevgisi bile kalpte eskir ve anlamsızlaşır. Hani bazı insanların belli bir dönemden sonra anne-baba sevgisini dahi kaybettiğini görebiliyoruz ya işte insan kalbinin en fitrî duyguları dahi kaybetmesi, böylesi bir harâbeleşmenin sonucudur.

İç güzelliği yok eden, insanın içinde olup bitenlerdir. Yani dünya sevgisi ve nefsin serkeşliği iç harâbeleşmeyi beraberinde getirmektedir.

Kişi belki nihayet derecede güzel görünümliüdür, belki nezaket kurallarını da riayet ediyordur, hatta belki dindarlığın zahiri gereklerini de yerine getiriyordur, ama iç güzellik bunların hiçbirisi ile ilgili değildir.

İç güzellik ancak nefse ve Şeytan'a teslim olmayıp dünya sevgisini ve bencilliği attıktan sonra Rahmanî sıfatların kalbe davet edilmesiyle elde edilebilir.

Hayatı, varlığı, günü, geceyi ibret gözüyle görüp, bütün güzelliklerin kaynağı ile barış içinde olursak güzelleşmeye başlayabiliriz. Tabî mühim olan bunların sadece sözde ve slogan olarak değil, hakiki anlamda dünyamıza girmiş olmasıdır.

Dünyanın fani olduğunu bilip baki olan

güzelliklere yatırım yaparak...

Ömür sermayesini mal, mülk, şöhret edinmek için değil, hakkın rızasını elde etmek için harcayarak...

Rahatımızı değil de vazifemizi dert ederek...

Kalbi her türlü günahtan ve kötülükten uzak tutarak...

Günlük ibadetlerimizle kalbimizi vakti vaktinde dünyanın kirinden, pasından yıkayıp temizleyerek...

Allah kullarını Allah'ın ailesi gibi görüp aralarına kibirden uzak, hayırseverce ve güzel ahlakla karışarak...

Şeytani korkulardan sıyrılıp iman ve tevekkül ile Hakk'a kendimizi teslim ederek...

Tek kelimeyle, Şeytanî olan her şeyden uzak durup, ilahî olan her şeye kalbimizin kapılarını açarak bu harabeyi saraya dönüştürebiliriz.

Bunu başardığımız vakit gönül yurdumuz ve varlık ülkemiz bin bir çiçeğin açtığı ve hoş seda bülbüllerin ötüştüğü güzel bir bahçeye dönüşecektir. İşte o zaman varlığımızın ıtırı tüm çevremize yayılacak; sözümüz, sükûtumuz, gelişimiz, gidişimiz kâinatta ve çevremizdeki

insanlarda güzel izler bırakacak.

Varlık ÷lkemiz Ezelî G÷zel'in evi olursa onun isimleriyle s÷slenmiş bir saray olmaz mı?

G÷zel ahlakımız, tevekk÷lden gelen huzurumuz, herkesin iyiliğini isteyen sözlerimiz, hayra açılan elimiz ve dilimiz, hayır için atılan adımlarımız...

Huzû, huşû, cömertlik, alçakgönüll÷l÷k, fedakârlık, sadelik, dür÷stlük, doğru sözl÷l÷k, paylaşımcılık, sevgi, merhamet, edep, içtenlik, samimiyet...

Güzellik adına, iyilik adına ne varsa gön÷l sarayımızda açan çiçekler mesabesinde olacaktır. Yeter ki "ben" demekten vazgeçip "O" demeyi öğrenelim.

Varlık ÷lkemizin hâkimi "ben" olduğu sürece her köşesi harâbe olmaya devam edecektir. Mamur olup gül bahçesine dönmesi için varlık ÷lkemizi her şeyiyle O'na bırakmamız gerekir. O, kendisine bırakılana en iyi sahip çıkandır muhakkak!

Okuyucudan önce kendimedir sözüm. şu fani hayatta gön÷l yurdunu harabeye çevirmemiz ne büyük gaflettir! Çok yazık ediyoruz kendimize.

Ne zaman seraplardan kurtulup hakikat hasretinde yanan canımızı gerçek âb-ı hayat denizinin sahiline götüreceğiz?

Seraplar peşinde ömrün bitip tükenmesine az kaldı! Hemen uyanıp nefsin iplerini ele almak gerek. Yoksa çok geç olabilir!

Hakkın yardımını dileyerek Bismillah diyelim. Olacak inşallah. Neden olmasın? Yeter ki gerçekten gayret edelim!

İMAN AĞACI

Bir iman ekiyoruz yüreğimize; kurtuluşu ve dünya ahiret büsbütün mutluluğu ondan umuyoruz. "Şöyle büyüse, serpilse, dalları budakları bütün gönül sarayımızı sarsa!" diye arzuluyoruz. "Baştan ayağa varlığımızı hoş kokusu kaplasa, şeytana, kötülöklere bir iğne ucu yer bırakmasa!" diye diliyoruz...

Öyle güzel bir iman ağacı büyütelim, yayalım ki bütün hoş seda bülbülleri çeksın getirsin bize; bütün nadide gülleri bizde yeşertsın...

Kökleri ta derinliklerimizde, varlığımızda kök salmış, benliğimizi sımsıkı kucaklamış bir Tûba Ağacı olsun imanımız...

Böyle arzu ederiz, bunun için de kimimiz az, kimimiz çok çaba harcarız.

Diğer dileklerimiz ve dünyevi isteklerimizi de bu hayat ağacımıza zarar vermeden elde etmek niyetindeyizdir.

Sağından, solundan dolaşıp ona zarar vermeden ihtiyaçlarımızı, arzu ve isteklerimizi elde etmek üzere koşturmak niyetinde oluruz.

Sonra hayatın macera dolu akışında, dünyanın çamurlu ve tozlu yollarında yıllar sinaya sinaya üzerimize gelmeye başlıyor...

Hayatın rüzgârları sallayıp duruyor ektiğimiz fidanı.

Sağımızdan, solumuzdan nice seller sular akıyor; nice kayalar yuvarlanıyor; nice fırtınalar esiyor; tepemizde nice şimşekler çakıyor...

Onca badirede ya sımsıkı sarılmış, onun selameti için her şeyi feda etmişizdir ya da unutmuşuzdur o kutsal fidanımızı. Korkuların ve arzuların esiri olmuşuz ve derken:

Bahçemizi diken sarmış...

Fidanımızı zehirli sarmaşıklar sımsıkı kuşatmış...

İman fidanını sulayacak sevgi denizimizin suyu zehirlenmiş...

Şehvet, uzun arzular, dünya sevgisi, kin, haset, kibir vb. gibi dikenler varlık toprağımızın tüm gıdasını emmiştir.

Hayalini kurduğumuz gibi

büyütememişiz iman ağacını. Etrafindan koşmak niyetindeyken çoğu zaman; dalını budağını kırmışız, zedelemişiz, yaralamışız, ezmişiz.

Bir isim, bir levha kalmış başköşemizde. Artık onunla avunacağız mecburen. Mecburen onu yine tekrar ve tekrar sulamaya ve büyötmeye adayacağız kendimizi. Çünkü hiçbirimiz gönöl bahçemizin bir dikenlik olmasına razı gelmiyoruz.

"Haydi, bir daha kolları sıvayalım!" diye tekrar himmet ediyoruz. İstiyorsak yine olur. Evet, samimiysek er geç olur. Kovalım gönöl bostanını tarumar eden Şeytan'ı ve yeniden dallanıp budaklanmasını bekleyelim kutsal fidanımızın. Her sabah güneş bunun için yeniden doğuyor. Bunun için gökyüzü hayat suyunu damlalara ayırıp özenle serpiştiriyor tepemizden.

ELİNİ VER ORUCA TUTSUN SENİ!

Mübarek Ramazan her yıl hızlıca gelip su gibi hemencecik akıp gidiyor parmaklarımızın arasından.

Umurumuzda mı?

O kadar gafiliz ki!

Kuru, ıssız bir çöldeyken biz, yanı başımızdan kurtuluş treni geçiyor ve biz aval aval bakıp duruyoruz. "Ne de olsa yine gelecek" diye zihnimizin bir köşesine yazmışız.

Hâlbuki hiç mi hiç belli değil!

Nefeslerimizin zikirden, uykumuzun ibadetten sayıldığı...

Birimizin bin, binimizin milyon sayıldığı...

Bağışlanmamız için bahaneler aranan...

Cennete doğru adeta alınıp sürüklene sürüklene götürüldüğümüz...

Cehennemın kapılarından zorla kovulduğumuz...

Şeytanlarımızın ta uzaklarda zincirlerle bağlandığı...

Kirimize, pasımıza bakılmadan en muhterem misafir gibi rahmet sofrasında oturtulduğumuz...

Ayların sultanı, ömrün en değerli kısmı olan güzel Ramazan ayının günleri hızlı bir trenin vagonları gibi gelip geçiyor!

Ruhumuzu, kalbimizi, canımızı bu trene bindirip Arş'a, Rıdvan'a göndermek varken biz oyalanıyoruz.

Yemekten yemeğe, iftardan iftara koşarken, Allah'ın ziyafet sofrasını çoktan boş bırakmışız bile!

Fırsat yakmada pek becerikliyiz biz. Her iftar vakti, her seher vakti ve Ramazan'ın günlerinin hatta saatlerinin her biri altın bir fırsatken, biz israfçı ve gafıl bir tavırla bu fırsatların geçişini seyrediyoruz.

Rabbimizin en büyük nimetlerinden biri olan "afiyet", yani rahat ve huzur bizi uyutmuş. Her Ramazan'ı kaçınılmaz bir gelecek olarak görüyoruz. Sanki her yıl mecburen aynı rahat ve afiyetle yaşamaya devam edeceğimiz kesin bir vaatmiş gibi davranıyoruz.

Acelesi yok! Daha nice Ramazanlar gelecek! "Bu olmadı, öbürü; öbürü olmadı, bir sonrakinde kendimizi ıslah eder, bağışlanmış salih kullar arasına dalıveririz" diye kendimizi oyalayıp duruyoruz.

Hâlbuki ecel, damdan düşercesine gelip bizi yakalayabilir her an. Bir anda bütün geleceğinden emin olduklarımızdan umut kesebilir, bütün beklediklerimizden mahrum olabiliriz. İşte o zaman "Afiyetle geçirdiğimiz Ramazanları neden daha iyi değerlendirmedik?" diye yanar dururuz.

Peki, neden akıllanıp da bu pişmanlık bizi sarmadan kendimize çeki düzen vermeyelim?

Neden fırsatların fırsat olduğunu anlamak için ille de kaybetmeyi bekleyelim?

Neden ömrümüzün en güzel günlerinin, altın fırsatlarının Ramazan olduğunu anlayıp da ahretimiz için daha değerli, daha kıymetli işler yapmayalım?

Neden tövbe ve arınma için kapımıza kadar gelen bu altın fırsatı her yıl yakalım?

Çare nedir? Ne yapabiliriz?

Aslında çok basit! Çözüm basit, ama uygulamada çoğumuz sınıfta kalıyoruz nedense. Bu sözlerin de netice vereceği meçhul ama olsun, ben yine de önce

kendime olmak kaydıyla meramımı anlatayım.

Şapkamızı önümüze koyup düşünelim. Hayatımızın bir parçası olmuş yanlışımız veya yanlışlarımız, günahımız veya günahlarımız var mı? Varsa bunlardan nasıl kurtuluruz?

Hayatımızda olması elzem olup da yerine getirilmeyen eksiklerimiz nedir? Bu eksikleri nasıl giderebiliriz? Yapabileceğimiz halde yapmadığımız neler var? Nasıl bir başlangıç yapabiliriz?

Şeytanlar bağlı iken, ibadet ve tövbeye istek çok daha fazlayken, geçmişini telafi etmek çok daha kolayken niye duralım?!

Sözü Sevgili Peygamberimizle bitirmek istiyorum. Ramazan ayı konusunda bir soru sordu ashabına: **"Ramazan ayının en faziletli ameli nedir?"**

Çeşitli fikirler ortaya atıldı: Kuran okumak, namaz kılmak, oruç tutmak, infak etmek...

Doğru cevabı kendileri buyurdular: **"Ramazan ayının en faziletli ameli günahları terk etmektir."**²

Evet! Günahtan sakınma ayıdır Ramazan

ayı. Yani orucun bizi şerden ve batıldan aldığı, koruduğu aydır.

Oruç gerçekten bizi tutabilir. Azıcık ipe sapa gelmeye niyet etmemiz yeterli gelir.

Yeter ki elimizi verelim Ramazan'a, o çok güzel tutar bizi!

ZAMAN İÇİNDE RAMAZAN

Mümin için zaman başıboş ve amaçsız akıp giden, kontrolsüz bir akıntı değildir.

Mümin için ayın ve güneşin hareketleri, dünyanın, gezegenler ve yıldızların dönüp dolaşması sonsuz bir hesabın eseri olduğu gibi, bu dönüp dolaşmadan hâsıl olan gece gündüz, aylar ve günlerin de hesabı, ölçüsü, hikmeti vardır.

İnsan, zaman gemisinin yolcusu ise bu gemi de hesapsız, hikmetsiz, başıboş seyreden bir gemi değildir.

Müminin gözünde zaman gemisi, kaptanı ilahî hikmet olan hesaplı bir seferin seyrindedir. Bu seyir hedefli ve bilgelik üzere planlı olarak gerçekleşmektedir.

Mümini kâfirden ayıran en büyük özellik de bu değil midir?

Mümin zamanı şuurlu, akıllı bir binek gibi görmekteyken Hak Teâlâ'yı inkâr eden kâfir, zamanı, kendisini alıp sürükleyen ürkek vahşi bir at gibi görür.

Mümin seyir halinde, kâfir ise sürüklenme halindedir.

İman gözüyle bakılınca ömür, mükemmel bir hesap üzere seyreden bir gemi, inkâr ve ilhad gözüyle bakılınca ise garip bir akıntıya kapılmış tepetaklak sürüklenen bir kütük gibidir.

Nasıl ki ay, güneş ve yıldızlar da iman gözüyle bakıldığında sonsuz bir sanatın dizaynı iken, inkâr ve ilhad gözüyle bakılınca kendinden bihaber sarhoş, bilinçsiz ve kör bir rastlantıdır.

Maksat şu ki iman disiplininde her günün, her saatin anlamı vardır, kimliği ve hikmeti vardır. Bir ayın öbür aydan, bir günün bir diğer bir günden ve bir vaktin öbür vakitten farkı vardır.

Şafak attı, güneş doğdu, güneş yükseldi, güneş zeval noktasına geldi, güneş battı, gecenin başlangıcı, gecenin ortası, gecenin sonları... Mümin için bunların tümü anlamlıdır ve kimliklendirilmiştir.

Aynı şekilde günler: Pazartesi, Perşembe, Cuma...

Aynı şekilde aylar: Zilhicce, Muharrem, Recep, Şaban, Ramazan...

Mümin için zaman adım adım yürünmesi gereken, her noktasının kimliği, anlamı ve tefsiri olan bir seyr-ü sefer

çizgisidir.

Mümin durakları, kervansarayları, azık alma noktaları, yavaşlama ve koşma kesitleri bulunan bir yolun yolcusudur; tüm kesitleri aynı, anlamsız, farksız, bir yerden başlamayıp bir yere varmayan, hiçbir yere çıkışı ve varışı bulunmayan bir çöl yolunun yolcusu değildir.

İşte mübarek Ramazan ayının mümin nezdinde taşıdığı anlam bu çerçevede düşünülmelidir.

Ramazan ayı, mümin için bu anlamlı seyirde bir yükseliş, bir hazırlık, bir azık toplama, bir yolu ve yolculuğu tanıma kesitidir.

Ramazan ayında mümin diğer on bir ayın sefer şuurunu, seyir bilincini, güç azığını toplayacak, biriktirecektir.

Zamanın sahibi olan yüce Allah bunu böyle takdir etmiş, Ramazan ayını diğer ayların başına taç olarak giydirmiştir. Bu ayın kıymetini bilenleri, kıymetli kulları arasına koymuştur.

Bu ayı idrak edenler için ömür gemisi çok mübarek ve ilahî bir seferdedir.

Bu ayı idrak edenler için diğer aylar da ilahidir, anlamlı ve mübarektir.

Bu ayı dolduranların bütün ömrü

doludur.

Bu ayda kalp gözünü açanlar bir ömür basiretle ve görerek yaşarken, bu ayın ışığına gözünü kapayanlar kör gelip kör giderler.

Nerede olduğunu bilmeyenlerin nerede olduğu gerçekten önemli değildir. Sizi gözünüz kapalı olarak dünyayı dolaşırsalar, ömrünüzün geçtiği baba evine götürseler, Kâbe'nin içinden geçirseler bir şey hissetmezsiniz. Bu mekân için böyle olduğu gibi zaman için de böyledir. İnsan, bilincinde olmadığı bir hakikati idrak edemez.

Ramazan'ın geldiğini fark etmeliyiz. Bu fark etme takvim yaprağına bakarak fark etme anlamı taşımaz. Bu fark etme, varoluşsal bir fark etme olmalıdır. Varlığımız ve benliğimizle önemli bir zaman kesitine girmiş olma halini yaşamamız gerek. Ramazan'ı ilahî ziyafete dönüştüren bu bilinç halidir. Yoksa gönül gözümüzü kapatmakta ısrar edersek Ramazan'ın cennetimsi ikliminin meltemi, bizim zülfümüzün bir telini bile oynatmayacaktır. Tam aksine körlüğümüz katmerleşecek, hüsrانımız artacaktır.

II. Bölüm

GÜNEŞ AY VE YILDIZLAR

YÜCE KUL YÜCE RESUL

Bin dört yüz yıl önce yaşadı ve fani dünyaya veda etti. Ama onun güzelim misk-u amber kokusu, bütün dünyayı on dört asırdır mest ediyor.

Bir defa değil, onlarca defa o güzel insanın hayatını gözden geçirdiğimizde, güzel sözlerini okuduğumuzda her defasında yeniden ve yeniden kalp atışlarımız yükseliyor, manevi bir hazla kendimizden geçer gibi oluyoruz.

Ne güzel bir insan! Ne kadar üstün ve kâmil bir şahsiyet! Her işinde bir hikmet, her sözünde bir derinlik, her davranışında bir letafet ve zarafet var!

Kırmaz, dökmez, incitmez, çevresine sürekli gül misali hoş kokular yayar; insanları dosdoğru yola, onları ezmeden, yormadan hidayet eder.

En çok sevilen, en çok imrenilen, en çok beğenilendir, ama asla kibirlenmez.

Çok seviliyor ama sevmekten çok sevmesini biliyor. O, insanlara adeta âşıktır. Hatta sadece insanlara değil, eşyaya bile muhabbet besliyor.

Onun gözünde küçük yoktur. Herkes, her insan değerlidir. Çocuklara da selam verir, saygı gösterir. Giydiği elbiseye, eline aldığı asaya, kullandığı eşyaya dahi saygılıdır. Hatta onlara isimler koyar. Allah'ın yarattığı hiçbir şey onun gözünde hor ve hakir değildir.

Yaratılmışların en üstünüdür, ama asla üstün durmaz. O, fakir ve sade görünümlü dostlarının arasına öyle bir dalmıştır ki kimse ayırt edemez. Nur yüzü, alımlı cemali olmasa tanımak mümkün olmayacaktır.

Arkadaşlarıyla deve yarıştırmaktan bile çekinmez. Çünkü kendisini kimsenin önünde ve üstünde görmüyor.

O'nun takipçileri, müritleri, kul-köleleri yoktur. O, kendisine gönül bağlayanlara, benim adamlarım, benim müritlerim demiyor; ashabım, yani arkadaşlarım diyor. Arkadaşlık, iki tarafı eşit karşılıklı bir ilişkidir.

Anne babasını küçük yaşta kaybetmiştir

ama kalbinde onlara karşı coşkun bir sevgi ve saygı ırmağı akar. Kendisine annelik babalık yapmış insanlara karşı da vefalıdır, onları hep anar.

Kadınlara karşı saygısı tamdır. **"Kadın çiçektir"** der, onlara bir çiçek gibi davranılmasını ister ve kendisi de öyle davranır.

Kendi yemeğini hazırlamaktan, kendi elbisesini yamamaktan çekinmez. Çevresindeki insanlar arasında eşlerine karşı en iyi, en yumuşak davranan odur. En iyiniz eşine ve ailesine en iyi davranandır, diyor.

Suskunluğu da konuşması kadar hikmet doludur. Baktığında dünyayı baktığı yere taşır sanki. Her nazarında bin anlam vardır. Yüreğindeki varlık sevgisi gözlerinden taşıyor her an.

Rabbine, yaratanına karşı hep boynu büküktür. Sanki en büyük günahları o işlemiş gibi, sanki hiçbir ibadet vazifesini yerine getirmemiş gibi hep mahcup, hep tövbe halinde ve hep huşu içinde.

Allah dediğinde bütün kalbiyle sesleniyor, bütün ruhuyla söylüyor. Mecnun'un Leyla'yı andığındaki hasreti gibi Allah deyişlerinde hep büyük bir aşk coşkunluğu vardır.

Allah... Allah... Allah...

Onun hayatını dolduran tek kelime budur. Bu zikirle yatar, bu zikirle kalkar. Allah için sever, Allah için öfkelenir.

Hep aşk halindedir, hep âşıktır, hep âşktır, hep aşkla doludur, hep maşukla doludur.

Güzel yüzünde, kin ve nefretten eser yoktur. Allah için öfkelenir, kendisi için bağışlar! Can düşmanlarını bile bağışlamıştır. Yüzünde hep güller açar. Cemali, dikensiz bir gül bahçesidir.

Tebessümle konuşur, tebessümle dinler, tebessümle cevap verir. Yüzünü gören dertlerini unutur. Bununla beraber o aslında hep dertlidir, en dertlidir hem de!

Bütün yetimlerin yetimliğinin, bütün açların açlığının, bütün çaresizlerin çaresizliğinin, bütün ezilenlerin ezilmişliğinin sızıları, acıları onun kalbinde toplanmıştır. O güzel yüreği, tek başına bin bir yük taşır.

Her yaşlı göze âşıktır. Her derde müşteridir. Her kedere ortaktır... Hatta küçük serçesi ölmüş bir çocuğun bile üzüntüsünü paylaşmaya koşar!

Çünkü o, baştan ayağa sevgidir. O, kendisi değil, başkasıdır. Başkasına kayıtsız

kalabilir mi? Kimin canı acısa onun canında yankılanır acısı!

Çünkü o, yaratandan ötürü yaratılana da âşıktır! Her insanın canından ona ulaşan bir damar vardır ve her acıyı ona da iletir.

O, kuldur; elçi olmadan önce. Yüzünde, davranışında, konuşmasında, yemesinde ve içmesinde, önce kulluğu görürsünüz.

O, Allah aşkıyla gönlünü alçakta tuttukça yükselmiş, yükselmiş ve Sidre-i Münteha'ya erişmiştir.

Muhammed (s) kuldur ve kulluk onun en büyük makamıdır. Kulluğu ile bütün makamları küçük düşürmüştür. Kulluğu ile bütün erişilmez mertebeleri gerilerde bırakmıştır.

Emin insandır, yani güvenilen ve güvenilir insan... Bütün yaratılanlar için emin, güvenilir. Âmine ve Abdullah'ın emin yavrusu. Kureyş'in emin yetimi. Abdullmuttalib'in emin torunu. Ebu Talib'in emin yeğeni. Eşleri için emin bir hayat arkadaşı, arkadaşları için emin bir dost, halk için emin bir adalet kapısı: **Muhammed el-Emin!**

Cebrail'in vahyinin emini, vahyin emin taşıyıcısı, Allah'ın emin elçisi, ümmetin emin şefaatçisi...

Fatıma için hem baba hem yavru! Kızına "babasının annesi" diyor. Çünkü oğulun anneye yaptığı nazı o kızına yapardı! Fatıma ki ondan bir parçadır ve ne iyi kız, ne iyi anadır!

Eşleri için görkemli bir aşk dağı, huzur dolu bir hayat yoldaşı, şefkat dolu bir koca, uyumlu bir hayat arkadaşı.

Ali'nin hem efendisi, hem öğretmeni, hem kardeşi, hem kayınpederi hem de en büyük aşkı! Öyle ki Ali'nin sabır taşını yeryüzünde sadece onun yokluğu çatlatabiliyor!

Muhammed!

Muhammed, doğup da batmayan güneş...

Muhammed; sonsuz sevgi, sonsuz aşk...

Muhammed; sonsuz ışık, sonsuz nur...

Muhammed, gerçeğin parlak yüzü...

Muhammed; varlığın çekirdeği, özü...

Muhammed, yaratılan en güzel varlık...

Muhammed, yaratana en güzel anlatan ayna...

Muhammed, en güzel insan...

Muhammed, tarihin en parlak sayfası...

Muhammed, en şanlı elçi...

Muhammed, en büyük kurtarıcı...

Muhammed, en çok seven...

Muhammed, en çok sevilen...

Muhammed, en çok bilen...

Muhammed, en çok bilinen...

Muhammed, en mütevazı kul...

Muhammed, en üstün resul...

Muhammed! En iyi insan, en iyi baba, en iyi eş, en iyi kardeş, en iyi kul, en iyi elçi, en iyi dost, en iyi anlayan, en iyi anlatan, en iyi seven, en iyi sevilen, en parlak güneş, en temiz ırmak, en engin derya, en görkemli dağ, en zarif gül, en sevgili maşuk, en güzel yar...

Sana milyonlarca salat ve selam olsun.
Sana, tertemiz Ehlibeyt'ine, sadık
dostlarına ve seni seven herkese...

İYİLERİN EN İYİSİNİN ÖLÜMÜ

28 Safer...

Tarihin en büyük kaybının yaşandığı gün!

Toprağın, topraktan yaratılan en parlak nuru kucakladığı gün!

Tarihin en büyük ışığının gözlerden kaybolup gönüllerde parladığı gün!

Safer ayının 28. günü...

Medine'nin yeri göğü ile bir hüznün yumağına döndüğü gün!

Yüce elçinin ümmetinden ayrıldığı gün!

Ali için sabır taşının çatladığı gün!

28 Safer günü ümmet, manevi babasını, yani Peygamberini kaybederken, Fatıma (a) öz babasını ve varlığının güneşini kaybediyordu.

28 Safer Fatıma'nın güneşsiz kalan bir ay

çiçeği gibi sararıp solmaya başladığı gündür.

Ali'nin (a) sırtını dayadığı koca dağ artık olmayacaktır.

Hasan ve Hüseyin (a) artık dedesiz kalıyordu. Cennet gençlerinin efendileri, kendilerini öpüp okşayıp koklayan, kendileriyle oynayan, o şefkatli dedelerini kaybettiler.

Peygamberlerin en hayırlısı

Babaların en hayırlısı

Dedelerin en hayırlısı

İyilerin en iyisi öldü 28 Safer'de...

28 Safer hüznün ve keder günüdür. Ehlibeyt 'in mutlu günleri bu hüznünlü tarihe kadardı.

Ehlibeyt için 28 Safer gerçek bir dönüm noktasıdır. Artık Peygamber evladı olmak onları musibet yağmurundan korumayacaktır.

28 Safer Ehlibeyt'i Kerbela'ya götüren kara günlerin ilkidir...

Evet, tarihte Aşura günü kadar ağır bir zulüm, Aşura günü kadar hazine bir musibet yoktur. Ne var ki o acı günün de başlangıcı yine Safer ayının 28. günündendir.

İnsanlık tarihi Hz. Muhammed

Mustafa'dan (s) daha büyük ve yüce bir şahsiyete tanıklık etmediği için, onun vefatından daha büyük bir kayba da tanıklık etmemiştir.

O, karanlığın en koyu olduğu cehalet çukurunda, en parlak hidayet mesajını taşımış ve bütün insanlığa ulaştırmıştır.

Bütün insanlığın yüce Allah'a bu mutlak rahmet ve hidayet güneşi için şükretmesi gerekir.

Resul-i Ekrem'i Ehlibeyt'inden ayrı gayrı tutmak imkânsızdır. Onlar bir bütündür. Peygamber ve Ehlibeyt'i insanlığın başına giydirilmiş bir taç gibidir. Bu tacın güzide incisi Hz. Ahmed-i Muhtar'dır.

Resulullah, Ehlibeyt'i olmaksızın kendisine selam gönderilmesini bile ebter (kesik, nakıs) bulmaktadır. Kendisini Fatıma'sız, Ali'siz, Hasan ve Hüseyin'siz (a) selamlamamızı bile istemiyor.³

Hz. Peygamber'i Ehlibeyt'inden ayırmak, ayrı tutmak imkânsızdır. Bu, reva olsaydı,

3-Sahih-i Buhari gibi bir çok mühim hadis kaynağında Peygamberimiz, salavatın "Salli âla Muhammed ve Âli-i Muhammed" şeklinde yani Ehlibeyt'i de dahil ederek getirilmesini emretmiştir. Ayrıca İbn-i Hacer *Sevaiku'l-Muhrika* isimli hadis kaynağında (Darul Fikr, Beyrut baskısı s. 44) Peygamberimizin Ehlibeyt'siz salavatı kesik ve nakıs tarif ederek bunu menettiği bildirilmiştir.

günlük namazlarımızda Peygamber (s) ile birlikte Ehlibeyt'e selam göndermemiz farz olmazdı. Hal bu ki bütün mezheplerde bu, böyledir. Namazda sadece Peygamber'e (s) ve Ehlibeyt'e (a) selam göndermek farz olarak yer bulmuştur.

Peygamber (s) ve Ehlibeyt (a) birlikteliği sıradan bir aile birlikteliği değildir. Allah'ın kitabında ve Peygamberin sünnetinde resmiyet bulmuş bir birlikteliktir.

İşte bu birliğin sembolik cilvelerinden biri de Peygamberimizin doğum ve ölümünde görülmektedir. Peygamberimizin saadetli doğum günü Hz. İmam Cafer Sadık (a) ile aynı güne, hazin vefatı ise Hz. İmam Hasan'ın şehadeti ile aynı güne denk gelmektedir.

Peygamberimizin vefatına gönlümüz hüzünlenirken Hz. İmam Hasan'ı da kalpten bir selamla selamlamamız gerekir. Zehirle çehresi solan o aziz İmam'a olan sevgimizi, aşkımızı dile getirmeliyiz.

Selam sana ey İmam Hasan-ı Mücteba!

Selam sana ey Fatıma'nın (a) kalbinin meyvesi!

Selam sana ey İmam Ali'nin (a) şecaatli yiğidi!

Sözü, Hz. İmam Ali'nin (a) 28 Safer hüznü ile ilgili şu sözleriyle bitirelim:

"Ya Resulallah! Sabır her halde güzeldir ancak senin ayrılığın başka!

Babam, anam feda olsun sana! Senden başkasının vefatıyla kesilmeyecek olan şey, peygamberlik, din haberleri, gökten gelen hükümler, senin vefatınla kesildi, gitti. Başkasından ayrılırsak teselli bulurduk; senden ayrılışıysa teselli yok...

Sabrı emretmeseydin, feryattan men etmeseydin, gözyaşlarım tükeninceye dek ağlardım sana; feryadım kesilmezdi; elemin bitmezdi; gene de bu, senin için az görünürdü. Fakat neyleyeyim ki ölüme karşı durmaya kimsenin gücü yok; bunu düşünüp susuyorum.

Babam, anam feda olsun sana! Rabbinin katında bizi an; şefaatt kanadını üzerimize ger."⁴

4-Nehcü'l-Belaga, Abdalbaki Gölpınarlı Tercümesi, Tarihî Hutbeler bölümü, 1. hutbe.

MUHAMMED'İ (S) ALİ (A) GİBİ SEVMEK!

Dünyada yarışacak en büyük iki sevgi Ali'nin ve Fatıma'nın Muhammed *(Allah'ın selamı onlara olsun)* sevgisidir.

Acaba Ali mi Muhammed'i daha çok severdi yoksa Fatıma mı?

Bu konuda değil bir yargıda bulunmak, hatta konuşmak bile benim gibilerin haddini çok çok aşar.

Evet, gerçekten de Peygamber sevgisini Ali'den (a) öğrenmemiz lazım.

Muhammed'in (s) adı gelince Ali'nin (a) kalbinde tufanlar kopardı.

Habibi Muhammed (s) fani dünyada kendisini yalnız bırakıp göçtüğünde, Ali (a) için dünya adeta musibette gark olmuş, bütün her şey renk kaybetmişti.

Allah'ın aslanı iken, bu engin aşk onu, yavrusunu kaybetmiş bir anne gibi ağlatıyordu ve şöyle demişti:

**"Her musibette güzeldir sabır,
ancak senin ayrılığın başka..."**

Ne Bedir ne Uhut ne kızgın çöllerde kılıç sallamak ne de cahil ümmetin ihanetleri... Hiçbiri Ali'yi (a) Muhammed'in (s) ayrılığı gibi acze düşüremezdi. Onun sabrı büyük bir okyanus gibi engin ve derindi. Ama işte habibinin ayrılığı söz konusu olunca o okyanus aniden kuruyordu sanki.

Nasıl bir sevgiydi bu? Ölümlerden ölüm beğendiren; canı, cananı feda etmeyi bile küçük düşüren bir sevgi!

Ali'nin Muhammed aşkı!

Ali'nin Peygamber aşkı!

Allah aşkıyla mezcedilmiş, ilahî bir aşk!

Ali (a), Muhammed'in (s) yanında uyumaya, yemeye, dinlenmeye ihtiyacı olmayan, bütün aklı fikri efendisinin emrini yerine getirmek olan sabırsız bir âşıktı.

Ali (a), Muhammed'in (s) yanında kalbi elinde dolaşırdı. Her an canı avucundaydı. Her zaman habibine takdim edilmeye hazırdı. Yeter ki o istesin. Verilemeyecek ne olabilirdi ki? Yeter ki Resulullah buyursun. Ali (a) her fırsatta **"Anam, babam ve canım sana feda olsun ya Resulallah!"** deyip durmaktaydı.

Bu ne asil bir sevgi, bu ne yüce bir

sadakatti!

Dünyada ne kadar güzel günler görmüş idiyse Ali (a), o günler tam da Muhammed'in (s) yanı başında olduğu günlerdi. Gerçi hep savaş, hep mücadele ve kaygı dolu zamanlar idi ama yanında Muhammed (s) vardı ya... Gerisinin ne önemi olabilirdi ki?

Katillerin ahitleştiği bir gecede ölüm yatağına yatmıştı habibinin. "Belki O'nun aşkı uğruna bir mızrak darbesi yerim" umudu vardı... Dilinden düşürmediği "feda olmak" sözünü amelinde de ortaya koymaktaydı. Çünkü Ali (a) söz değil, amel adamıydı. Evet, o gece Resulullah'ın (s) yerine ölüm yatağına yattığında, her zaman diliyle söylediği **"canım sana feda"** sözünü bu sefer tüm varlığıyla, varlık diliyle söylemekteydi. Hem de hiç tereddüt etmeden, hiç çekinmeden.

Muhammed (s) O'nun için mutlak aşk, mutlak güzellik, mutlak iman demekti.

O'na her şeyi ile teslimdi, O'na her şeyi ile bağlıydı. Peşinden giderdi adım adım... Hatta ayrılık yıllarında şöyle anlatmıştı bu durumu: **"Ben yavru devenin annesini takip etmesi gibi Allah Resulünü takip ederdim."**

Ali (a), Muhammed (s) aşkının en güzel tecellisi idi. O, ümmete, "Muhammed nasıl

sevilir?" dersini en güzel şekilde veriyordu. Her zaman canını onun canına siper etmeye hazırdı. Her zaman emrine amade idi. **"Canım sana feda ya Resulallah!"** derdi. Bunu öyle bir söylerdi ki bütün varlık âlemiyle birlikte, habibinin önünde bir kurbanlık gibiydi.

Ali'nin (a) kalbi, Allah Resulünün (s) kalbiyle sanki aynı kasnakta ilahî aşkla örülmüş tek bir nakış gibiydi.

Muhammed (s) sevgisi Ali (a) için sıradan bir sevgi değildi. Hatta dışarıdan bir sevgi de değildi. Onun için Muhammed sevgisi, var olmanın tümü idi.

Bu derece hayran, bu derece âşık, bunca tâbi, bunca emre amade iken, aynı zamanda asla edepte kusur etmezdi.

Herkes elini Ali'nin (a) sırtına koymuştu: "Haydi, ya Ali! Git, Peygamber'den kızını iste! Kimseye vermediği Fatıma'yı (s) sana verir. Fatıma'yı senin için sakladığı belli! Git, iste Fatıma'yı!"

Ama Ali (a) gidemiyordu. Allah'ın aslanının güçlü ayakları titriyordu sanki. Habibinin karşısına geçip kızını istemeye utanıyordu.

Ali (a), habibi Muhammed'den (s) kendisi için hiçbir şey istememişti ki...

O, habibinin isteklerine, emirlerine

koşmayı seviyordu; "lebbeyk ya Resulallah" demeyi seviyordu.

Şimdi ise kendisi için bir şey isteyecekti. Öyle gerekiyordu. Bu yüzden hayâ ediyor, yüzü kızarıyor Allah'ın aslanının.

Nasıl titremesin ki?

Kimden, kimi isteyecekti?

Muhammed'den (s) can parçasını istemek kolay mıydı? Fatıma'yı (a) istemek kolay mıydı?

Allah'ın aslanı da olsa titrer. Titremeli!

Daha sonra Ali (a) çokça hatırlayacaktı. Özellikle Fatıma'sını (a) iki eliyle toprağa verdikten sonra o günler gözünde tütecekti.

Utana sıklıkla Resulullah'ın huzuruna varmıştı. Tam karşısında oturup yere bakıyordu. Her zaman bakmaya doyamadığı nur çehreye bu defa bakamıyordu. Utanıyordu. Başını yerden kaldırmadan konuşmaya başladı:

Ya Resulallah!

Anam babam size feda olsun!

Daha küçükken, beni amcanız Ebu Talip ve Fatıma Bint-i Esed'den aldınız. Yediğinizden bana yedirdiniz. Bana kendi edebinizi öğrettiniz. Bana annem babamdan daha şefkatli oldunuz...

Bunları ve başka bazı şeyler söyledikten sonra, son cümlesini söyleyerek rahatladı:

KIZINIZ Fatıma'yı benimle evlendirir misiniz?

Ali'nin (a) Peygamber (s) aşkı elbet ki karşılıksız değildi. Efendiler efendisi de Ali'yi (a) çok seviyordu. O kadar ki **"Yaratılanlar içinde bana en sevgili olan Ali ve Fatıma'dır"** buyurmuştu.

Hem Haydar-ı Kerrar rahatlamış hem de Peygamber'in intizarı bitmişti. Çünkü Ali'nin Fatıma'yı istemesini o da sabırsızlıkla beklemekteydi.

Peki, ne oldu sonra?

Sonra Ali ile Fatıma, yani varlık âleminin en büyük "iki Peygamber aşığı" birlikte bir aşk yuvası kurdular. Öyle bir aşk yuvası ki bütün dünyaya "Muhammed aşkını" taşıdılar.

Nasıl ki bir nehir geçtiği her yere hayat taşır, aktığı her yerde güller, çiçekler biter, meyveler çimenler biter; Ali ve Fatıma yuvası da sonsuza kadar akacak bir "Ehlibeyt ırmağı" oldu ve nesilden nesle herkese "Peygamber nasıl sevilir" dersini verdiler.

BABASININ ANASI...

Nasıl ki Allah'ın elçisi bizim gibi yer, içer, terler ve üşürdü, aynı şekilde bazen O da bizim gibi içi daralır, kalbi hüznle dolardı. Bazen onun da ruhu, sakallarına dokunacak bir şefkatli el arardı. İşte o zamanlarda, nazenin bir minik el uzanırdı hemen...

Sanki Âmine'nin eliydi.

Sanki ayrılığı bir gam dağı gibi yüreğine oturan Hatice'nin eliydi.

Sanki sütünü sevgisiyle yoğurup veren Halime'nin eliydi.

Sanki Allah'ın habibine uzanan kendi şefkat eliydi.

Minik bir çift aşk eli.

Minik bir çift iman eli.

Minik bir çift merhamet eli.

Minik bir çift teselli eli...

İşte o eller Fatıma'nın elleriydi!

Babasının anacığı Fatıma (a)!

Selam sana!

Selam sana ey en güzel insanın en güzel gülü, çiçeği, tacı, kızı, anası, yaveri, sırdaşı, gam yoldaşı, dert ortağı, tesellisi, Kevser'i...

"Babacığım" diye sevgiyle seslendiğinde, hem Âmine'nin, hem Halime'nin hem de Hatice'nin yerini fazlasıyla dolduruyordu.

Yetim Muhammed'e (s) ana sevgisi vermek bu küçük ellere nasıpmış meğer. Katıksız, ana sevgisinden daha hâlis, ilahî sevginin en güzel örneği...

Bütün dünya güzelliklerini bir tarafa koysalar, bir kere Fatıma'yı koklamayı da diğer tarafa koysalar, Muhammed (s) hiç düşünmez Fatıma'yı (a) seçerdi.

Şöyle diyordu: **"Fatıma'yı her kokladığımda O'ndan Cennet'teki Tûba ağacının kokusunu alıyorum."**

Fatıma... Fatıma... Fatıma...

Çöl Arabının katı kalbini "kız" konusunda yumuşatmak için **"kız rahmettir"** diyordu hep. Rabbi de ona "rahmetin en engin olanını" lütfetmişti. Yani Kevser'i vermişti.

Kevser...

Uçsuz bucaksız bir rahmet deryası...

Kevser...

Sonsuza uzanan bir şefkat ırmağı...

Babası ona **"Fatıma benim parçamdır"** demişti. Maksadı öylesine bir parça değildi. Maksadı kalbi, yüreği, canı idi. Fatıma canı idi Muhammed'in...

Bir minik el düşünüyorum ki bütün âlemin elini öpmeyi arzuladığı yüce Peygamber, o minik eli avuçlarına alıp tavsifi imkânsız bir şefkatle öpüp kokluyor... Sonra vahyin çeşmesi olan o güzel dudaklardan dünyanın en güzel şiiri dökülüyor:

"Babasının anası!"

Suphanallah!

Gülleri, bülbülleri, ırmakları, gülistanları, cennet bahçelerini yaratan sanatkâr, en bedî sanatını burada sergiliyor!

Çünkü dünyanın en güzel insanı, varlık âleminin en latif hanımefendisinin ellerini öpüyor.

Bütün melaike temâşada!

Gök âlemi bu güzel manzarayla mest olmuş!

Neden öpmesin?

Yeryüzünde bundan daha şefkatli bir el var mı ki?

Varlık âleminde bundan daha "hanım" bir el var mı ki?

Bu elden daha bereketli bir el yaratılmış mı ki?

Her kızın Fatıma'ya (a) bakıp "İyi ki kız dünyaya gelmişim!" demesini diliyorum.

Her annenin Fatıma'ya bakıp "İyi ki kadını!" demesini diliyorum.

Çünkü Fatıma, varlığıyla anlattı ki:

Kadın letafettir

Kadın engin rahmettir

Kadın şefkattir

Kadın çiçektir

Fatımî bir milletin kızlarının "Keşke kız olmasaydım!" veya "Keşke erkek dünyaya gelseydim!" demesini duymak çok incitici olur. Fatıma (a) ile hemcins olmaktan rahatsız olmak reva mı?

Rahmetin tek kaynağı yüce Allah, yarattıklarının en azizi olan "Rahmet Elçisi" peygamberine hiç eksik bir "rahmet" eksik bir "Kevser" bahşeder mi?

Muhammed (s) aşkı, dünyanın en büyük aşkıdır, bunda şüphe yok. Ancak nedense, bu aşka Fatıma (s) sevgisini karıştırmadıkça "aşk sarhoşluğu" doruğa çıkmıyor.

Muhammed aşkı Fatıma aşkıyla tamamlanıyor.

Muhammed aşkı Fatıma aşkıyla daha bir alev alev oluyor.

Kalbimizde Muhammed aşkını yetim bırakabilir miyiz hiç?

Kalbimizde Muhammed aşkını anasız mı yaşatacağız?

Hayır, hayır!

Muhammed'i Fatıma'sıyla birlikte sevmek gerek.

Muhammed'i Kevser'iyle sevmek gerek.

İşte o zaman kalbimizde ilahî aşkın ırmağı daha coşkun akmaya başlar...

Ya Ali!

Bu kadar Muhammed (s) deyip, Fatıma (a) deyip de senin ismini anmamak reva değildir.

Muhammed'in, Fatıma'nın anıldığı yerde

senin adın nasıl anılmaz?

Hani öptüğü elleri senin elinin içine koymuştu ya Sevgi Elçisi...

Hani, "Fatıma'yı sana emanet ettim ya Ali!" demişti ya...

...

SÖZÜN BİTTİĞİ YERDE İMAM HÜSEYİN (A)

Yaratılmışların efendisi Muhammed Mustafa (s), hak yolun temelini atıp fani dünyadan göçtü. Sonra sevgili kızı Fatıma (a) hemen ardı sıra kendisine koştu. Ali'nin (a) ayrılığı ise uzun sürdü ve 30 yıl sabırdan sonra o da Efendisi'ne ve sevgili eşine kavuştu. Geride cennet gençlerinin efendileri Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin (a) kalmıştı.

İmam Hasan (a) büyük sabır gösterdi, hak bayrağını bir dönem savaş, bir dönemse sulh ile dalgalandırdı. Ama o da nifak zehrine kurban gitti.

Şimdi bu isimlerden bir tek Hüseyin (a) kalmıştı. Yapayalnızdı. Etrafında sadece vahiy evinin yetiştirdiği asil ailesi ve az sayıda başka vefalı yaverleri vardı.

Nifak kabuğundan sıyrılmış olan batılı, kılıcıyla yenmesi imkânsızdı. Batılı ancak kanıyla dize getirebilirdi.

Bu yüzden O'nun savaşı farklı bir savaştı.

O, sevgiyi kuşanarak yola çıktı.

O, mazlumiyet sancağını dalgalandırarak kıyam etti.

O, marufu emretmek ve münkerden nehyetmek için atına bindi.

O, ceddinin ümmetinin derin uykusunun üzerine yürüdü.

O, uyumuş vicdanları hedef almıştı.

O, kıyamete kadar akacak gözyaşlarının ağıtı olacaktı.

O, katılaşmış kalplere yağmur taşıyan bir rahmet bulutu olacaktı.

Ne kendisini çağıranlar ne de uğurlayanlar tam olarak anlamamışlardı ki:

Hüseyin ordularla savaşmaya değil, gaflet ve cehaletle savaşmaya gidiyor.

Hüseyin, batılın çirkin yüzünü, hak taraftarlarının suskunluğunun örttüğünü anlatmaya gidiyordu.

O, Yezid'den önce, Yezid'i Yezid yapan "tarafsızlarla" karşılaşmaya gidiyordu.

O, Yezid'in çirkin yüzünü korkuları ve ihtiraslarıyla ilmek ilmek örten sözde müminlerin vicdanını, maslahatçı akıllarına karşı ayaklandırmaya gidiyordu.

O, doğan İslam güneşini keselerinde ve

korku dolu göğüslerinde boğan, İslam'ın zahirini batınına perde yapanların zulmetini dağıtmak için gidiyordu.

Hüseyin (a) bir şecaat örneğidir.

Hüseyin (a) bir şuur mücahididir.

Hüseyin (a) bir aydınlık savaşçısıdır.

Hüseyin (a) bir ıslah önderidir.

Onun kıyamı, kılıç ve kalkan kıyamı değil; aydınlatma, uyarma, uyandırma ve şuur aşılama kıyamıdır.

Hüseyin (a) sözün bittiği yerde kanını ortaya koymuştur. Söz etkisini kaybetmiş, kulaklar sağır olmuş ve şuurlar kapanmıştı. Söz o kadar çoktu ki kulaklar, hafızalar sözlerle doluvermişti. Arkasında hiçbir şey olmayan sözler... Arkasında ciddiyet, vefa, fedakârlık ve hakikat olmayan sözlerden herkes usanmıştı. Artık sözlerle yapacak bir şey yoktu. Söz, artık inandırıcı değildi. Sözün bittiği yerde şahadet konuşacaktı, fedakarlık konuşacaktı...

Sözün bittiği yerde Hüseyin (a) vardı!

Bazen sözler yeterince inandırıcı olmaz. Canınızı ortaya koymanız gerekir. İşte İmam Hüseyin'in dönemi böyle bir dönemdi.

Canı, cananı ortaya koymak gerekiyordu ve İmam Hüseyin de bunu yaptı. Hem de

hiç tereddüt etmeden...

Aşkın kestiği parmak hiç acır mıydı?

Ne yapıyorsa Yüce Sevgili için yapıyordu.

Her adımında ilahî aşk vardı...

Ve her adımında Ceddi'nin ümmetine olan sevgisi vardı. Elbet ki Hüseyin (a) o sevgiyi sevgili dedesiyle paylaşmaktaydı. O yüce elçi dememiş miydi: **Hüseyin bendendir ben de Hüseyin'denim.** Öyleyse ümmetin cefasını da paylaşacaklardı. Tabii ki öfkeyle değil, aşkla!

Evet, aşkla!

Sözün bittiği yerde aşk başlar, yani Hüseyinî fedakârlık, Hüseyinî şehadet!

HER GÜN AŞURA HER YER KEBELA

O gün batıl, bütün şaşaaşı, cahilleri hayrete düşüren bolluğu, zayıf imanlıları korkutan kudreti ve inananları hor gören gururuyla hakkın karşısına dikildi. Batıl taraftarları, hakka galip gelebilme ümidiyle sevinç sarhoşluğunun doruğunda ve bütün hakikatlere kör kesilmiş vaziyette, şer naralarıyla coşmuşlardı. Hakkı yıkabilme ümidi batıl cephede bir kez daha güç kazanmıştı. Zira görünüşte her şey hakkın aleyhineydi.

Hak olabildiğince mazlumdu. Hak taraftarları olabildiğince garip ve yalnızdılar. Karanlık, güneşi dört bir yandan çepeçevre kuşatmıştı. Işık saf ve billurdu, güzeldi, tertemizdi ve masumdu ama karanlıklarla kuşatılmıştı. Güneşi balçıkla sıvamak istiyorlardı. Hatta güneşin kanını akıtacaklardı. Güneş aydınlığı ve güzelliği ile zalimlerin çirkin yüzünü apaçık ortaya çıkarmaktaydı. Bu yüzden zalimlerin kalbi kin ve nefret doluydu. Güneşin

varlığına tahammül gösteremiyorlardı.

Peki, ne oldu? Güneşin kanı akıtıldı mı? Acaba hak mağlup düştü mü? Güneş yok edilebildi mi? Batıl muradına erdi mi?

Evet, güneşin kanı akıtıldı, batıl cephesi de çok geçici ve kısa bir sevinçle köpüksü başarısını kutladı, ama hak yıkılmadı; yok olmadı. Çünkü hak, kanla ayakta kalır. Hak, kanı aktıkça dirilir. Güneşin kanı aktı, ama batmadı; daha da parladı, bütün karanlıklara ulaşabilir oldu.

Kılıç keskindi, güçlüydü, gururlu ve kendinden emindi. Bol bol kan akıttı, nice yaralar açtı; hem tenlerde hem yüreklerde hem bedenlerde hem gönüllerde... Kollar kesti, başlar ayırdı, analar ağlattı, yetimler inletti. Ama akıbet ancak hakkın ve hak taraftarlarının olabilirdi. Sonuçta yükselen hak oldu, batan da batıl. Kan coştı ve nice durgun denizleri coşturdu. Kan kılıca galip geldi; kılıç kırıldı, kan ise ebedîleşti. Dillere düştü, gönüllere yerleşti. Hak bir kez yine batılın bir hiç olduğunu, suyun üzerindeki köpük gibi sönüp gidici olduğunu ispatladı.

Batıl elbet yine dönecek, yine hakkın karşısına dikilecekti. Yine hakla batıl karşı karşıya gelecekti. Yine Aşuralar Kerbelalar sürüp gidecekti...

KERBELA: TARİHİN ÖZETİ

Olaylar zamana, mekâna ve güncel şartlara göre şekillenir ve tarih nehri her an başka başka cıvıllarla akar, gider.

Bu, tarihin değışen yüzüdür.

Ancak bir de bu "değişmez değişim" görüntüsünün ardında hiç değişmeyen ve "Tarih tekerrürden ibarettir" dedirten başka bir boyut vardır.

Tarihî olayları kendi özel şartlarında incelerken, kalıcı ve daimî boyutunu yani "tarihin değişmeyen yüzünü" de göz önünde tutmak zorundayız. Aksi takdirde tarihi okuyup incelemek ve anmak faydasız bir abesle işğal halini alır.

Geçmiştekilerin durumları, maceraları, yapıp ettikleri bizim için bir "emsal" olarak görülmelidir. Onlar ne yaptılar da ne oldu? Ne yapmadılar da ne oldu? Neyi nasıl başardılar veya neyi neden kaybettiler?

İşte tarih bu gözle bakılarak incelendiğinde artık tarih olmaktan çıkar, bugünümüz ve yarınımız kadar önemli oluverir. Bu zamana zaman ötesi, tarihe tarih üstü bir bakış anlamına gelir.

Şüphesiz, insanlık tarihinin her döneminin bizim için hayati mesajları, dersleri ve ibretleri vardır. Ancak bazı kesitler vardır ki âdete insanlığın tarih rotasındaki cereyanının nicelik ve niteliğinin konsantresi gibidir.

Bu tür olaylar, bu yönüyle insanlık tarihine hâkim olan ana temaların sembolü ve somutlaşmış heykelleri mesabesinde.

Örneğin; hak-batıl çekişmesi, tarihin bütün safhalarında gözlemlenebilir. Ancak bazı olaylarda bu çekişme çok daha net, detaylı ve zengindir.

Kuşkusuz, Kerbela olayı en başta, tarihin kesintisiz temel olgusu olan hak-batıl çekişmesini ve onunla birlikte birçok başka dinî, insanî ve felsefî hakikati en güzel şekilde ve harikulade bir dille sembolize eden bir olaydır.

Sanki iyisiyle kötüsüyle bütün yaşamış ve yaşayacak olan insanlar bir araya gelmiş de hepsi içindeki iyilik ve kötülükleri ortaya dökmüşler ve her iki taraf bütün

hünerlerini ortaya koymuş. Sanki iki taraf kendilerine temsilciler bulup meydana sürmüşler.

Bir tarafta:

Özgür ve onurlu insanî duruş,

Haklı başkaldırı,

Zulme karşı ölümüne direnme,

Aile ilişkileri,

İman ve din uğruna fedakârlık,

Şecaat ve cesaret,

İnsanî yardımlaşma,

Fedakârlık ve diğer gamlılık ruhu,

Acılara karşı sabır,

Hakkın gücüne sarsılmaz güven ve daha nice müşterek insanî değerler somutlaşmıştı.

Diğer tarafta ise:

Mal ve makamperestlik,

Acımasızlık ve kasvet,

Zillet,

Menfaat üzere ittifak,

Korkaklık,

Merhametsizlik,

Kendi inancına karşı sadakatsizlik,

Güç sahiplerine karşı zafiyet ve insanlığın üzerinde ortak kanaate sahip olduğu daha nice kötülükler belirgin şekilde somutlaşmış ve açıkça ortaya konulmuştu.

İşte bu, çok güçlü, zengin, derin ve başarılı temsil kabiliyeti, Kerbela olayını adeta tarihin özeti, odak noktası, damıtılmış özü haline getirmiştir.

Kerbela olayı adeta insanlık tarihinin ve insanî değerlerin bir gün içinde sahnelenmesi ve özet anlatımı olmuştur. Bunu göz önünde tutuğumuzda bir geleneğin, böyle bir tarihi vakayı neden bunca önemseyip sloganlaştırdığını daha iyi anlar ve hak verimiz.

KERBELA'DA RİSALET AİLESİ

Kerbela olayının bir başka yönüne dikkat çekmek istiyorum. O da aile yönüdür. Kerbela olayı bu yönüyle de aslında tarih felsefesi açısından çok önemlidir. Çünkü görünenin aksine tarihe fertler kadar, hatta belki de daha fazlasıyla aileler yön verir.

Tarih, olayları fertler adına kayda geçse de aslında bütün fertlerin kalkış noktası aileleridir. Çoğu zaman aktör bir kişi değil, bir ailedir. Bu, tarih kaynaklarına bazen yansır bazen yansımaz.

İmam Hüseyin'in (a) başında bulunduğu Peygamber ailesi, Kerbela'da mükemmel bir sınav vermiştir. Bu sınavla hem bütün dünyaya Hz. Muhammed Mustafa'nın (s) risaletinin hakkaniyetini tekrar ispat etmişler hem de İmam Hüseyin'in (a) kıyamının hak, hakikat ve iman uğruna gerçekleşen onurlu bir başkaldırı olduğunu haykırışlardır.

Hem şehit olanlar hem de geride kalanlar risalet hanedanına yakışır bir tavır sergilemişlerdir. Büyüklü küçüklü, kadınlı erkekli, ister esir ister şehit, her biri Muhammedî ve Alevî bir duruş ortaya koymuş ve İslam pınarının kaynağı olan bu ailenin sadece sözde ve iddiada değil hakikatte ve öзде de ilahî bir aile olduğunu ispat etmişlerdir.

Bir ailenin durumu, o ailenin büyüğünün, yönlendiren ve irşat eden liderinin başarı karnesidir.

Kerbela'da ilahî takdir, Hz. Muhammed'in (s) aile karnesinin en parlak şekilde tarih aynasında görülüp sınanma fırsatını ortaya çıkarmıştır.

Kerbela'da şahit olduğumuz mükemmel aile, sıradan bir Arap ailesi midir, yoksa ilahî vahiyden beslenen, ilahî ve insanî erdemleri iman ile yoğurup varlığıyla bütünleştiren bir nübüvvet ailesi midir?

Hz. Muhammed Mustafa'nın (s) nübüvvetinin hakikatine erişememiş olan gayrimüslimlerin ve ateistlerin bunu insaf terazisinde tartıp düşünmesi gerekir.

Kerbela olayının aile yönüne yeterince dikkat çekilmemiştir. Hâlbuki aslında en önemli boyutlarından biri kesinlikle budur.

Bir kişinin gerçeği, cevheri ve iç dünyası hadiseler baş gösterip ortalık karışınca belli

olur ve su yüzüne çıkar. Bir ailenin de asâleti, rüştü ve kökünün sağlamlığı böylesi bir imtihanla ortaya çıkar. Bu tür bir imtihanda artık sözün, iddianın, sloganların, isimlerin hiç bir anlamı kalmaz ve özler, hakikatler konuşmaya başlar.

Bu asil aileden kimse İmam Hüseyin'in (a) huzuruna varıp da, git biat et hem kendini hem de bizi kurtar, demedi. Belki bunu aklından geçiren bile olmadı. Hal bu ki kadınlar, kızlar, gençler için dehşet verici, çok ağır ve yıkıcı bir durum söz konusu idi.

Hız. Zeyneb'i, Hız. Ebulfazl el-Abbas'ı, Hız. Ali Ekber'i, Hız. Kasım'ı, Hız. İmam Zeynelabidin'i ve diğerlerini teker teker Kerbela sahnesinde ve sonraki aşamalarda izlediğimizde bu ailenin yüceliği, izzet ve kerameti karşısında hayrete düşüyoruz ve "Allah ne iyi bilir risaletini nereye indireceğini" demekten kendimizi alıkoyamıyoruz.

Ali'nin (a) evinde yetişen bir kızdı Hız. Zeynep. Kerbela olmasa nasıl tanınacaktı O'nun ruhundaki ihtişam, onun hakka ve hakikate gönül vermişliği, onun okyanusular gibi engin sabrı..?

Başına gelen onca eşi görülmemiş musibetten sonra Yezid'in sarayında **"Ben**

Kerbela'da güzellikten başka bir şey görmedim" dediğinde aslında her şeyi özetlemiş ve bu yüce ailenin yaşamını kuşatan ilahî hikmeti tarih karşısında apaçık beyan etmişti.

Ehlibeyt düşmanları karşısında Zülfikar'ı aratmayan diliyle İmam Hüseyin'in hak nidasını ve mazlumiyetini öyle haykırmı tı ki bütün İslam dünyasına bu haklı kıyamın mesajını duyurmu tu Hz. Zeynep.

Müslüman kadını pasif, kıymetsiz ve zayıf görenler Hz. Zeyneb'e bakıp da utansınlar! Gereksiz yere toplumda arz-ı endam edip kendini açıp sa mayan, teşhir etmeyen Müslüman kadın yeri geldiğinde aslanlar gibi meydana çıkmayı ve dünyayı zalime dar etmeyi de bilmelidir!

Hz. İmam Hasan'ın yi it oğlu Kasım daha çok gençti, delikanlı denilecek ya taydı. Ak am İmam Hüseyin (a) ashabına yarın ehadete hazır olmalarını söylediğinde, bu müjde kendisi için de geçerli mi diye d  nm   ve sevgili amcasına sormuştu: Amca yarın ben de  ehit olacak mıyım? İmam Hüseyin (a) bu soruya direkt cevap vermek yerine bir soruyla cevap vermişti: Kasım  l m  nasıl görüyorsun? İ te Kasım'ın risalet hanedanına yakı ır cevabı: "Amcacı m, senin yardımımda ölüm baldan daha

tatlıdır!”

İmam Hüseyin'in sevgili oğlu Ali Ekber de babasına şöyle demişti: “Babacığım madem biz hak üzereyiz, öyleyse ölümün üzerimize gelmesini umursamayız...”

Hz. Abbas, Kerbela olmasa sadece saygılı bir kardeş olarak tarihte zayıf bir yer tutacaktı. Ama Kerbela olayı sayesinde Hz. Abbas bütün dünyaya kardeşlik dersi veriyor.

İmamı ve abisi olan İmam Hüseyin'in dünyevî olarak yenileceği, şehit edileceği kesinleşmişti. Hz. Abbas bu şahadet meydanında nasıl bir asalet, vefa ve şecaat destanı yazıyor ki asırlardır dillere düşmüş ve kalplerde tufanlar koparıyor!

Son nefesine kadar İslam bayrağını yere düşürmüyor Ebufazl el-Abbas. Âlemini (sancağını) sağ kolu kesilince sol eline alıyor ve feryat ediyor:

Vallahi kesseniz de sağ elimi

Savunurum yine ben dinimi

Ve sadık yakın sahibi imamı

Temiz, Emin Peygamber'in torununu!

Kalpler ve gözlerin kapanmasıyla beraber Kerbela'ya varan yollar da kapatılmış ve İmam Hüseyin'in (a) askerî

üstünlüğe ulaşması konusunda hiçbir umut kalmamıştı.

Bu yüzden de düşman tarafı hiç acele etmiyordu. İmam Hüseyin'in Kuran okuma ve ibadet için istediği bir gecelik zaman kendisine verilmişti.

Bu zaman zarfında şefkatli İmam, herkese çekip gitmelerini ve düşmanların sadece kendisini istediğini söylemiş, hatta kendisine karşı biatlerini ve her türlü sorumluluğu da üzerlerinden kaldırmıştı. Buna rağmen sadık yaverlerinden ve ailesinden kimse çekip gitmemişti.

Kerbela olayını bir oldubitti gibi göstermeye çalışanlar Hz. Abbas'ın cansiperane fedakârlığına bakıp da şuursuz, marifetsiz ve basiretsiz akılcıklarından utansınlar! Bu gafiller "Hüseyin batmakta olan bir gemidir, ondan uzaklaşıp kurtulun!" diyen Şimr'in baktığı pencereden bakıyorlar Kerbela'ya!

Ne enteresandır ki o zamanda da iki farklı bakış açısı vardı, şimdi de iki bakış açısı var. İman gözüyle bakanlar o zaman ne görüyorlardıysa şimdi de aynıı görüyorlar; maddi ve dünyevi bakış açısından bakanlar da o zamankiler ne görüyorlardıysa bugün de aynıı görüyorlar.

İşte bu mesele de yine insanlık tarihinin değişmeyen öğelerindendir. Hak penceresinden bakanlar dünyayı ve olayları bir türlü, madde ve menfaat penceresinden bakanlar da başka türlü görürler ve bu iki kesim kendi gördüğünü kolay kolay öbürüne anlatamıyor.

III. Bölüm

HAL-İ PÜR MELALİMİZ

SOSYAL MEDYA BİLGİSİ

VE BİLGELİK

Malum olduğu üzere iletişim çağındayız. İnsanın insana, bilginin insana, insanın bilgiye çok kolay ulaştığı bir çağdır bu çağ.

Özellikle sosyal medya dediğimiz olgu, artık bilgiyi her dakika ve her saniye gözümüze sokuyor. Ufak bir göz gezdirmede uzak yakın, normal anormal, faydalı faydasız her türlü, binlerce bilgi havada uçuşuyor.

Hayrete düşüren birçok güzel söz, birçok etkileyici içerik, pratik bilgiler ve hatta ayetler, hadisler, veciz sözler...

Bilgi sınırsız bir şekilde sürekli akıyor.

Ama bu düzensiz, ambalajsız, karmaşık, mesnetsiz ve rastgele bilgi akışı ciddi ve etkin bir sonuç verecek gibi görünmüyor.

Bana öyle geliyor ki daha bin yıl böyle sınırsız bilgi paylaşımına devam etsek, yine de bir değil çeyrek bir Mevlana, çeyrek bir Yunus, çeyrek bir İbn-i Sina çıkmayacak bu paylaşımcı nesillerden!

Peki neden?

Belki de bir değil, birçok sebepten bahsetmek gerekebilir:

Evvela bilgelik salt bilginin semeresi değildir. Bilgi gereklidir, ama yeterli değildir.

İkinci olarak dağınık bilgi, bilgelikten çok zihin yoğunluğu ve düşünce karmaşası getirir.

Üçüncü olarak, bilgelik, ancak hedefli bilginin düzenli ve belli bir hedefle tahsiliyle olabilir.

Dördüncü olarak, bilginin bilgi niyetiyle değil de uygulama niyetiyle tahsil edilmesi, netice vermesi açısından çok önemlidir.

Tek cümlede özetlersek: İlim bir hobi olarak yazıp çizmeler, günlük meraklarla okumalar ve dağınık göz gezdirmelerle elde edilebilecek kadar ucuz bir değer değildir.

Günümüz kültürünün seyrini belirleyen ana unsurlar materyalist, pozitivist Batı mamulüdür ve biz de bunları olduğu gibi alıyoruz. Evdeki çocuklarımızdan

Cumhurbaşkanımıza hatta âlimlerimize kadar herkes bu kültürü benimsemiş. Düşünce olarak benimsemeyenlerimizin de çoğu pratikte aynı düşünceyi onaylıyor haldeyiz.

Bir zamanlar, Batı'dan gelen fen ve tekniği gâvur icadı diye almakta tereddüt ettiğimize pişman olduğumuz gibi, bir gün de Batı'dan gelen her şeye kapımızı ardına kadar açık tuttuğumuz için hayıflanacağız...

Sosyal iletişim ağı dediğimiz şebekeler hiç de masumca dizayn edilmemiştir. Oyunun kaçınılmaz temel kurallarını onlar yazmışlar. Biz bu oyunu kendimize göre oynayamayız, oynadığımızı zannederiz sadece.

Mevcut haliyle internet, özetle, herkesin herkesle perdesiz bir ortamda buluşması demektir. Bir nevi gâvur hamamı diyebiliriz bu ortama.

Bu platformlar, kapalı (veya kapatılabilir) yüzlerin, sıfır mahremiyet ortamında buluşması olarak tanımlanabilir. Böyle bir platform, insanların içindeki bütün vesveselerin, bütün kötü potansiyelin açığa çıkabileceği bir ortam demektir. Bu yüzden gâvur hamamı tabiri gerçekten yerinde bir ifade olabilir.

İslami hassasiyet, yabancı bir erkekle kadının kapalı ve müdahale edilemez bir ortamda yalnız kalmasını uygun görmez.

Bu, her insanın içini ifsat etmez tabii, ama özellikle ham gençleri, kötü niyetli insanları, boşluğa düşenleri mutlaka vesveseye götürür ve Şeytan'a uymaları için davetiye çıkarır.

İslam, iki karşı cinsin başkalarının çat kapı giremeyeceği kapalı ortamda bulunmasını uygun görmüyor.

Günümüzde internetten başlayan gayri meşru ilişkilerin neticesi olarak ortaya çıkan cinayetlerin, suçların gazetelerin üçüncü sayfasında yer almadığı tek bir gün olmuyor sanıyorum. İnternet adeta bir suç organizasyonu merkezi gibi çalışıyor.

İnternetin faydalarını inkâr edemeyiz. Ancak bu faydaların çoğu dünyamıza hizmet ediyor. Artıları dünyamıza ve refahımıza katkı sağlarken eksileri ise çoğunlukla insanlığımızdan, insani ilişkilerimizden, akraba bağlarımızdan, maneviyatımızdan alıyor. İnsanı insan yapan özellikleri baltalarken, insana daha rahat iletişim, daha kolay bilgi akışı, daha kolay yaşam sağlıyor.

Bilginin kolay elde edilmesi başta her yönüyle olumlu görünebilir, ama aslında

olumsuz yönleri de yok değil. Mesela bilgiyi kıymetsizleştirmesi, kötüye kullanılabilecek bilgileri de erişilebilir kılması gibi. Bu yönlerini düşündüğümüzde internetin verimliliğinin bu iki yönü de göz önüne almamızla ideal hadde ulaşacağı anlaşıyor.

Sonuç olarak internetin faydasının zararının önüne geçmesi tamamen kullanıcının inisiyatifine kalıyor.

Maksadımız internete muhalefet etmek değil. Genel olarak internetin ve özellikle sosyal medyanın bizim kültür ve medeniyetimizin aleyhine çalışma potansiyeli çok yüksek bir aygıt olduğunu bilmek ve en azından kullanım kültürünü Batı'dan bağımsız olarak geliştirmemiz gerektiğini vurgulamak istiyoruz.

Batı medeniyetinin genel değerler felsefesine baktığımızda, internetin onlarla çoğu konularda ters düşmediğini görürüz. Bizde ise durum tam tersinedir. Dolayısıyla bizim interneti onlarla aynı çerçevede kabullenip kullanmamız büyük bir yanlıştır.

Bizim gitgellerimiz, ortak yaşam alanları kültürümüz, mahremiyet anlayışımız, akraba ilişkileri gibi farklılıklarımız, hayatımızda büyük bir yer tutan sanal

dünya altyapımıza da yansımalıdır.

Gerçek hayata bakışımız nasıl farklıysa, bu fark sanal ve dijital dünyamıza da yansımalıdır. Bunun yollarını bulmak çok zor olmasa gerek. Örneğin bütün internet girişlerinin tam olarak tanımlanmış ve erişilebilir olması sağlanabilir. Kişiler sokakta maskeyle dolaşamadığı gibi sanal dünyada da dolaşamamalı. Böylece, insanların birbiri aleyhine faaliyet gösterebileceği, ayıplarını açabileceği, tacizde bulunabileceği ortam ortadan kalkar, yetişkinlerin çocuklara zarar vermesinin önüne geçilebilir.

Batı değerlerinin dokunulmazlığına karşı kendi değerlerimizin ve nesillerimizin yok yere heba edilmesini öylece seyredecek miyiz?

Google, Facebook, Youtube gibi internet kullanımının bel kemiğini oluşturan sanal ortam öğelerinin tümünün kâr amaçlı oluşumlar olduğunu, ilk ve son amaçlarının parasal kazanç olduğunu unutmayalım. Onlar için tek önemli şey, daha fazla kullanıcı, daha fazla reklam ve daha fazla kazançtır. Dolayısıyla da bütün kuralları, politikaları bu yöndedir. Ahlak, edep, erdem, bilgelik adına kayda değer hiçbir ciddi mülahazaları yoktur.

Bu oluşumların derdi, toplumların,

gençlerin nasıl etkilendiği değil yıllık büyüme rakamları ve kârlılık oranlarıdır. Hâlbuki bütün bir toplumun kültürel, ahlaki ve manevi hayatını pençesine almış olan bir dünyanın, tamamen kâr amaçlı dönen bir çark olarak devam etmesi, tehlikeli ve sağlıksız bir durumdur.

Küçücük bir çocuğun bile bir iki kelimeyi aratarak uygun olmayan içeriklere, kendisi için tehlikeli olabilecek bilgilere, yaşına başına göre olmayan sesli ve görsel öğelere ulaşabilmesi makul karşılanabilir mi?

Çağ ne olursa olsun biz hala insanız. Hala hassas bir ruhla dünyaya gelmeye, hala gördüğümüzden, duyduğumuzdan ve okuduğumuzdan etkilenmeye devam ediyoruz.

Özetle söylemek istediğimiz şudur: İnterneti evcilleştirmeden almakla büyük hata yapıyoruz. Dünyamıza giren vahşi bir yabani gibi bağımızı bahçemizi talan etmesini seyretmemeliydik. Bu, bütün milletler ve özellikle Müslüman ve doğulu milletler adına telafi edilemez bir hasardır.

HANGİ MEZHEPTENSİNİZ? TEST EDİN!

Sahi siz hangi mezheptensiniz?

Sevgi mezhebinden mi, yoksa nefret mezhebinden mi?

Çünkü yeryüzünde sadece iki aslî ve temel mezhep vardır: Sevgi mezhebi ve nefret mezhebi.

Ben bu ikisi dışındaki din ve mezhep ayrımlarının hiçbirinin bu hadde önemli bir farklılığa dayanmadığını düşünüyorum.

Dinlerin ve mezheplerin hepsi yerinde. İnsanların bir dine veya mezhebe mensup olmalarını yadırgamıyoruz. Bu, kaçınılmaz bir gerçektir. Bizim taksimimiz bütün din ve mezheplere mensup insanları ayırmak içindir. Yani bilindik din ve mezhep ayrışmalarının tümünün ötesinde çok daha gerçekçi bir ayrışmadan söz ediyoruz.

Dininiz ve mezhebiniz ne olursa olsun ya iyilik ve sevgi tarafındasınız ya da kötülük

ve nefret! Ya sevmek için bahane arayanlardansınız ya da nefret etmek için!

Eğer nefret insanıysanız, dininiz yüzde yüz sevgi dini olsa da, siz bir şekilde ondan bir canavar çıkarmayı, o sevgi dinini nefret dinine çevirmeyi başarırsınız.

Çünkü yoruma açık olmayan hiçbir metin, kötülüğe taban yapılamayacak hiçbir inanç yoktur.

Çünkü her inancın nefret ve düşmanlık için kullanılmak üzere suiistimal edilmeye müsait yanları mutlaka vardır, olmak zorundadır.⁵

Çünkü insan zihni bildiği ve bilmediği her şeyi kalbinin götürdüğü yere gitmek için eğip bükebiliyor.

Bir demet güzel çiçek bile birilerine kötülük yapmak için kullanılamaz mı?

Evet, herkes kendi kendine sorsun: Ben hangi mezheptenim? Sevgi mezhebinden mi, yoksa nefret mezhebinden mi?

Özellikle diğer din ve mezhepleri karalamak, dışlamak için kendilerini

5-Nasıl her canlının bir savunma mekanizması varsa her inancın da bir savunma, korunma, kendine mensup olanlarla olmayanları ayırma sistematiği mutlaka vardır. Bu hakikati anlatma iddiasında olmanın da kaçınılmaz bir gereksinimidir.

vazifeli gören sözde dindar (aslında kindar) insanların kendilerini hesaba çekmeleri gerekir. Hep başkalarını yargılayan hatta yargısız infaz eden bu tipler biraz da kendilerini yargılasınlar.

Aynanın önüne geçip biraz kendilerine baksınlar. Dinleri mi önde, kinleri mi önde?

Bu muhasebeyi hepimiz aızıyla çoğuyla yapmalıyız. Gerçekten hak ve sevgi peşinde miyiz, yoksa dinimizi ve mezhebimizi kin, intikam, kişisel/grupsal bencillik, gurur ve kendini beğenmişlik duygularının hizmetine mi almışız?

Nefsimize karşı biraz daha suizanla bakmaya çalışarak, kendimizi yargılayalım: Sevgi mezhebinden miyiz, yoksa nefret mezhebinden mi?

Bu yazıyı okuyan kimileri "Tabii ki ben sevgi mezhebindenim" diye kendini aklamak isteyecektir doğal olarak. Ama aslında mesele o kadar da basit değil!

Sevgi veya nefret mezhebinden olmak, zaten meselenin tümüdür. İyi veya kötü olmak bundan başka nedir ki? Işığın veya karanlığın neferi olmak bundan başka nedir ki?

Bir insanın din seçmesinden daha önemlisi iyi olmayı seçmesidir. İyi olmak,

sevgi ve barış taraftarı olmak, ahlaklı olmak insanın insanlığıyla alakalıdır. Önce insan olabilmeliyiz. Sonrasındadır ki bizi kemale götürecek bir din ve inanç ile insanlığımızı korur, teali bulur ve yüceliriz.

Naçizane düşüncem, insanların çoğunun sevgi mezhebine tabi olduğu yönündedir. Ama nefret mezhebine mensup insanlar da maalesef hiç az değiller.

Siz bir Müslüman birey olarak bu iki mezhepten hangisine daha yakınsınız? Bunun âdilce bir muhasebesini yapmak, kendiniz hakkında bu mühim gerçeği anlamak istiyorsanız, size aşağıdaki test ile yardımcı olabilirim:

1-Başka inançlara (din veya mezhep) sahip kitlelerin daha çok olumlu yönleriyle mi ilgileniyorsunuz, yoksa kınanmalarını sağlayan olumsuz yönleriyle mi?

2-Başka inançlara mensup kişi veya kitlelere (hiç olmazsa hakka inadını ve kötülüğünü görmediklerinize) karşı öfkeniz mi daha çok yoksa merhametiniz mi daha çok?

3-Başka inançlara sahip insanlara iyilik yapmak ister misiniz? Açlarını doyurmak, çıplaklarını giydirmek ister misiniz? Bunu yapmaktan zevk duyar mısınız?

4-Başka inanca sahip kişi ve kitlelerin

deprem, yangın, savaş vb. belalara maruz kalmalarına üzüliyor musunuz, yoksa seviniyor musunuz?

5-Diğer inanç sahiplerinin inançlarındaki yanlışlar ve size göre batıl olan düşünceler sizi üzüyor mu, sevindiriyor mu? Onların daha büyük yanlışlar içinde olmasından mutlu mu oluyorsunuz, mutsuz mu?

6-Sizin inancınızdan olmayan birinin çehresine baktığınızda onun da Allah'ın yarattığı ve kendi ruhundan üflediği bir insan olduğunu hatırlıyor musunuz? Yoksa o insanları sanki Şeytan yaratmış gibi bir his mi ağır basıyor sizde?

7-Başka inanç sahiplerinin sizin inandığınız hak inanca ulaşamamış olmasını, dolayısıyla yanlış yolda olmalarının bilgisizlikten kaynaklanmış olabileceğini düşünüyor musunuz? Kim bilir onlar sizin bildiğinizi bilse, sizinle aynı ortamda yaşasalar belki de -size göre- hak olan inanca daha sıkı sarılacaklardı?

8-Sırf falan inanca sahipsiniz diye hiçbir gayret ve çabaya gerek kalmadan diğer bütün farklı inanç sahiplerinden daha üstün olduğunuzu ve kesin kurtuluş ehli olacağınızı düşünüyor musunuz?

9-Diğer din ve mezheplerin doğrularının

mı daha çok olduğunu düşünüyorsunuz, yoksa yanlışlarının mı?

10-Başka dinî inançların tamamen basit, mantıksız ve gerekçesiz düşüncelere dayalı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Mesela dünyada ineği, ateşi veya taşları kendine tanrı edininip bizzat onlara tapanlar olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Son iki soru daha çok bilgi ve bilinçle alakalı sorulardır. Yani bu iki soruya cevabınızın olumsuz yönde olması tek başına sizin bir "nefret insanı" olduğunuz anlamına gelmeyebilir.

Bu iki soruya verilen cevap daha çok devlet, kanaat önderleri ve medyanın topluma empoze ettiği ön yargılarla ilgilidir.

Gerçek şu ki halkımız çoğunlukla başka din ve mezhepler hakkında doğru bilgilendirilmiyor.

Şimdi bu sorulara verdiğiniz cevapları kısaca değerlendirebilirsiniz.

Eğer yukarıdaki soruların tümüne yakınına verdiğiniz cevaplar olumsuz yönde ise, sizi duyar gibiyim: "Yazar kafasına göre bir şeyler yazmış işte, kimi bağlar?" diyorsunuzdur.

Evet, gerçekten böyle biri iseniz size

diyebilecek çok fazla sözüm yok benim. Kendinizi kendi derununuzda muhakeme yapmanız, varlık ve insan hakkında daha çok düşünmeniz gerekir.

Kendinizi Allah'ın özel seçilmişlerinden sandığınız sürece başka topluluklara karşı kötü duygular beslemeniz gayet normaldir.

Belki zihninizde sihirli bir lamba yakar ümidiyle benim size söyleyebileceğim tek bir söz vardır: "Bütün varlığın ve insanlığın yaratıcısı yegâne ilah olan Allah'tır (c.c). O, insana kendi ruhundan üflemiştir.

Son olarak belirtmek isterim ki burada tartışılan şey, doğru din yanlış din, doğru mezhep yanlış mezhep mevzuunun tamamen dışındadır. Elbet ki doğru ve yanlış diye bir gerçeklik vardır. Bunun tartışılma zemini tamamen farlıdır.

TESETTÜRLÜ ÇIPLAKLAR

Kadın, "insanî" üstünlükleri daha çok öne çıkan bir insandır. Ancak nasıl ki gecenin karanlığında bin bir elvan tavus kuşu siyah kargayla aynı görünür, cehalet zulmetinde de kadının mümtaz özellikleri kendini belli etmez.

Bunun en önemli sebebi kadının üstünlüklerinin latif üstünlükler olmasıdır. Yani kadının üstünlükleri çoğunlukla güç, kuvvet, cüsse, yapı ve maişet aklı türünden evvelden zahir olan üstünlükler değildir. Kadının üstünlükleri, dikkatli bakışların gördüğü, daha bedî, daha ince ve daha latif üstünlüklerdir.

Kadın daha zariftir!

Kadın daha şefkatlidir!

Kadın daha ünsiyetlidir!

Kadın daha fedakârdır.

Kadın daha sabırlıdır.

Kadın daha anlayışlıdır.

Kadının eli zarif işlere daha yatkındır.

Kadının kalbi sevmeye ve sevilmeye daha çok iştiaqlıdır.

-Bu satırlardaki *daha* kelimesine özellikle dikkat çekiyorum-

Bunlara ilave olarak, kadının varlığı, "anne" olmaya doğuştan gebedir ve annelik baştan ayağa erdemdir.

İşte bütün bu faziletler, daha aydın, daha bilge, daha müterakki, daha medenî ve birçok yönden daha çok gelişmiş toplumlarda hakkıyla tanınır, bilinir ve kıymetlendirilir. Cahil ve ilkel toplumlarda ise, beden gücü ve kazanma becerisi esas alındığı için, kadın erkek karşısında daha kıymetsiz kalır.

Bu yüzdendir ki cahil kalmış ve derin bir geleneği olmayan toplumların en belirgin özelliklerinden biri kadına değer vermemek ve onu ikinci plana itmektir.

Bir toplumun rüşünü, asaletini değerlendirirken o toplumda kadına verilen kıymeti bir mihenک taşı olarak kullanabiliriz.

Değınmeden geçemiyorum, kadını bir zevk unsuru, bir estetik malzemesi veya pazarlama aracı olarak öne çıkarmak da ona kıymet vermek anlamına gelmez. Dolayısıyla kadını bu yönüyle el üstünde

tutan toplumlar, sırf bu sebeple, medeniyet adına bir mesafe kat etmiş sayılmazlar.

Yaratılışın erkeğe has olarak verdiği üstünlükler de vardır. Ne var ki bu üstünlükler daha belirgin ve daha kolay göze çarpan, ince bakış gerektirmeyen üstünlüklerdir.

Esasında kadın ve erkeğin mümtaz özellikleri birbirlerini dengeler nitelikte ve her cinsin yaşamdaki rolünü karşılar mahiyettedir.

Sözümüzün maksat ve muradı bu konu değildi. Sadece asıl konunun anlaşılması için açıklanması gereken bir mevzu diye değindik. Şimdi geçelim asıl konumuza.

Tesettür dediğimiz olgu, kadının sadece beden güzelliğini ilgilendirmez. Buna ilave olarak manevî ve insanî güzelliğini de ilgilendirir.

Kısaca şöyle ifade edelim: Kadın daha güzel bir insandır ve daha sevilesi bir insandır. Hem cisim olarak hem ruh olarak daha latiftir daha güzeldir. Bu yüzden de "daha dokunulmaz" ve "daha mahrem" bir birey olarak görülmelidir.

Kadının hem bedensel dokunulmazlığı ve hem de ruhsal dokunulmazlığı daha önemlidir.

Bu anlamda örtünme ve tesettür sadece vücudu örtmekle bitmez, çünkü kadının kadınlığı sadece vücudu ile sınırlı değildir. Böylece tesettür kavramının sınırının daha da öteye taşınması gerekir.

Giysi ile elde edilebilen bedenî tesettür, bizim sözünü ettiğimiz daha geniş anlamdaki tesettürün sadece başlangıç aşamasıdır. Bu aşama her ne kadar önemli ise de asıl murat ve maksut olan tesettür değildir.

Bedeni örtmenin ötesinde bir korunmayı kastettiğimizde bu olgu bütün gelenek ve kültürlerin ortak değeri olarak karşımıza çıkar ki biz buna "ıffet" diyoruz. Yani her kültürde, her inançta kadının değerini ifade eden, onun kutsallığını bildiren özel korunmuşluk ve gizem hali!

Evet, kadının gerçek tesettürü ıffetidir. İffet dediğimiz erdem, tesettürün de hedefi olan o ideal dokunulmazlık ve kadınlık faziletinin korunmuşluğudur.

İffet ile tesettür arasındaki ilişkiyi şariat ile marifet arasındaki ilişkiye benzetebiliriz. Şariat gerçi gereklidir ama asıl maksat değildir ve Hak marifetine ulaşmak için bir araçtır.

[Bedenî tesettürün, karşı cinsin manevî huzuru ve günahtan korunması, cinselliğin

sosyal alanda ön plana çıkmaması, aile yapısının korunması gibi başka ikincil amaçları olduğunu da parantez içinde belirtmemiz gerekir.]

Başörtüsü takıp saçlarını gizlerken, laubali, saygınlıktan nasipsiz davranışlarla şahsiyetini, manevi kadınlığını orta yere saçı, kendi kadınlığına saygısı olmayan bir kadını "örtülü çıplak" diye ifade edebiliriz! Böyle bir kadın bedeni örtülmüş ama kişiliği ortalıkta, aşâğılarda ve teşhir halinde olan kadındır.

Hâlbuki tesettürde asıl amaç ruhun, kişiliğin, kadınlığın korunaklı tutulmasıdır. Yoksa sadece saçları örtmek asla ideal bir tesettür değildir. Böyle bir durumda başörtüsü tesettür değil bez olarak kalacaktır.

Amaçlı ve şuurlu tesettürün, yani iffet ile birleşen örtünmenin omurgası ve esası davranışsaldır. Doğru anlamda tesettürlü olan kadın, saçını ve vücut hatlarını örtmenin yanı sıra, kendi şahsiyeti ve kadınlık vasfının çevresine de bir dokunulmazlık halkası çizer.

Yabancı bir erkeği kadına doğru çeken iki şey vardır:

Birincisi kadının bedensel güzelliği yani

zahiri kadınlığı, ikincisi ise kadının "kişisel anlamdaki güzelliği yani manevi şahsiyeti ve kadın kişiliğidir.

Tesettür bunların her ikisini koruma altına almak demektir.

Bir kadın örtülü olduğu halde, yabancı erkeklere karşı gayet açık, gayet rahat, gayet gevşek davranıyor ve gülücüklerini, esprilerini, gönül sıcaklığını çevresindeki her insanla paylaşıyorsa, böyle bir kadının tesettürü sadece giyim aşamasında kalmıştır.

Bu yüzdendir ki nice giyim olarak tesettürlü olmayan kadın vardır ki şahsiyet olarak birçok tesettürlü kadından daha tesettürlü sayılır. Çünkü saçları açıktır ama kalbi ve kişiliği yabancı erkeğe karşı aşılabilir bir kale gibidir.

Bütün yazdıklarımızı birkaç cümlede şöyle özetleyebiliriz:

1-Kadın fiziksel ve manevi kadınlığının mahremiyetini ve gizemini korumalıdır.

2-Bu koruma onun hem kıymetini artırır hem de tacizlerden uzak tutar.

3-Lakin bu maksat, sadece zahiri örtünmeyle mümkün hâsıl olmaz. Bilakis esas tesettür, kişilik, davranış ve tutum olarak saygınlık uyandıracak bir

korunaklılık ve iffet tutumudur ki bu dinler üstü evrensel bir ahlaki değer olarak değerlendirilmelidir.

4-Bahsettiğimiz anlamda gerçek korunmanın da başlangıcı zahiri tesettür, yani örtülü giyinmedir. Dolayısıyla tek cümleyle “İslamî giyim gereklidir ama yeterli değildir.”

Son olarak, bu yazının bahanesi, başına minik bir başörtü takıp, kendini tesettürlü zanneden, buna rağmen Müslüman kadına yakışan hiçbir İslamî, insanî edebe riayet etmeyen bazı hanım kardeşlerimiz oldular. Niyetim, kendilerini suçlamak veya aşağılamak değil; peşinde oldukları değeri bu kadar ucuz elde edemeyeceklerini hatırlatmaktır.

Aileler kızlarına tesettürü öğretirken bununla birlikte, edep, iffet gibi insanî değerleri öğretmeliler. Bunlar olmadan, sırf saçları örtmekle, çok önemli bir değer elde edilemiyor.

BİLGİLİ CAHİLLER

Bilgi konusunda insanlar "bilgili" ve "bilgisiz" diye ikiye ayrılmazlar. Çünkü üçüncü bir grup da vardır ki onlara "bilgili cahiller" diyebiliriz.

Okumuşlar ama anlamamışlar!

Okumuşlar ama anlamak için değil, ezberlemek için!

Okumuşlar ama uygulamak için değil, kullanmak için!

Okumuşlar ama fazilet için değil, menfaat için!

Okumuşlar ama hakikat derdiyle değil, maişet derdiyle!

İşte ben böyle okumuşlardan çok fena korkarım. Çünkü bunlar "bilgili" oldukları için nasihat da dinlemezler.

Anlamadıklarını eleştirirler.

Ezberlerini bozan her şeyi dışlarlar.

Kafa yormak yerine, ezberi tekrarlarlar.

Yeniliğe açık değillerdir, müfredatları hep aynıdır.

Kalıpları çok sağlamdır, taş gibidir; esnemez, eğilmez, bükülmez.

Bilgi dolu kafalarına bir şey anlatmaya çalıştığınızda taşla, duvarla konuştuğunuzu sanırsınız.

Bu tür insanlar bana İmam Ali'nin (a) haricilere laf anlatmak için yorulmalarını, kahrolmalarını hatırlatıyor.

Diyorum ki acaba bunları dinden çıkarmanın bir yolu var mıdır? Dini böyle insanlardan kurtarmanın sanırım başka yolu yok!

Keşke hiç bilmeselerdi.

Keşke hiç okumasalardı.

Keşke dindar olmasalardı.

Keşke elleri kalem tutmasaydı.

Keşke dilleri konuşamasaydı.

Keşke satacak başka bir metaları olsaydı.

Bilgili cahiller dinin ahmak dostlarıdır. Hani büyüklerimiz buyurmuşlar ya "Ahmak dosttansa akıllı düşman yeğdir" diye. İşte bu tür insanlar da dinin ahmak dostlarıdır ve keşke olmasalardı!

Savundukça batırırlar.

Övdükçe yererler.

Sevdikçe soğuturlar.

Anlattıkça anlaşılmaıılığı artırırılar.

Açıkladıkça daha da karmaşıılaştırırılar.

Düzelttikçe bozarlar.

Yaptıkça yıkarlar.

İşin daha zor yanı, birçoğı kötü niyetli de değıl bunların. Net bir şekilde kötü niyetli olsalar, yermek, kınamak daha kolay olurdu.

Cahil değıller ki öğretesiniz.

Düşman değıller ki uzaklaşasınız.

Küçük değıller ki kulaklarını çekesiniz.

Yanlışları bir iki değıl ki düzeltesiniz.

Hasıl-ı kelam zor, hem de çok zordur "bilgili cahillerle" uğraşmak.

Demek ki cahilliğın de beteri varmış. Sıradan cahilliğın kıymetini bilelim!

YAZIN!

Okuma özürlü bir toplum olduğumuz kesin.

Öyle ki yüz kişiden 4-5 kişi kitap okuyormuş!

Kitaplarımız nüfusça bizden 4-5 kat daha küçük ülkelerden bile daha düşük tirajlarla yayınlanıyor.

İstatistiklere gerek yok aslında. Her şeyi kendimizden, içinde yaşadığımız toplumdan görüyoruz.

Peki okuma özürlü oluruz da yazma özürlü olmaz mıyız? Doğal olarak yazma özürlüyüz de.

Uzun yıllar önce bir mizah seyretmiştim. Sunucu, adama diyor ki:

—Efendim okuma yazmanız var mı?

Adam hemen:

—Yazmam var, ama okumam yok!

Sunucu şaşıyor:

—E o zaman yazın da görelim.

Adam kalemi alıp kâğıdı bol bol karalıyor. Sunucu yazıları görünce şaşırıyor.

—Ben okuyamadım yazdıklarınızı mümkünse siz okur musunuz?

Adam cevabı yapıştırıyor:

—Az önce söylemedim mi sana? Yazmam var, ama okumam yok!

Biz de yazması olan, ama okuması olmayan bir toplum muyuz? Keşke mümkün olsaydı da öyle olsaydık.

Bazen her eline kalem alan yazıyor diye yakınanlar oluyor. Çok yersiz bir yakınma bu! Bırakın, yazsın; herkes ama herkes yazsın. Yazan, okumak zorundadır. Yazmak için belli bir makama atanmak, yazar unvanına sahip olmak gerekmez.

Yazar kimdir? Yazar yazandır. Yazıyorsa yazardır. İyi yazar mı, kötü yazar mı, tartışılabilir. Kötü yazardır ki zamanla gerçek bir yazar olabilir.

Gençlerimiz yazmalı. Yazmazlarsa okumayacaklar da.

Yazan insan düşünen insandır.

Yazan insan duruş oluşturmaya çalışan insandır.

Yazan insan düşünce dünyasını dizayn

etmeye çalışan insandır.

Yazan insan kendinden başlayarak sorgulayan insandır.

Yazan insan bilgi ve düşünce ufuklarını sorgulayan insandır.

Yazan insan içindeki karanlık köşeleri keşfe çıkan insandır.

Yazan insan dokumacıdır.

Yazan insan sivri gözlüdür.

Yazan insan her bilginin ciddi müşterisidir.

Hasıl-ı kalam bir düşünürün dediği gibi "yaz ki öğrenesin".

Bilgeliğe giden yol okumak kadar yazmaktan da geçer.

Yazarsanız emin olun hiçbir şey kaybetmezsiniz. Yazdıklarınızla alay edenler olursa da üzülmeysin. Sadece şunu söyleyin, onlar sizden daha iyisini yazabilirler mi? Elllerine kalem alıp yazmaya cesaret ettiler mi?

Nice yazarlar var ki ilk başlarda büyük başarısızlıklar yaşamışlardır.

Hem yazar olmak, bilinen biri olmak için yazmak gerekmez. Sadece kendiniz için de yazabilirsiniz. Yazmak sadece başkalarına ulaşsın diye olmamalı, insan kendisi için de yazabilmelidir.

Bana sorarsanız yazın ve en kötü yazdıklarınızı bile insanlara sunun.

Genç bir kabiliyet için yazamamak ayıp değil, yazmamak, sahip olduğu kabiliyeti köreltmek ayıptır.

Yazın! Yazın! Yazın!

Kısa süre sonra göreceksiniz ki dünyaya daha derin bakıyorsunuz.

Kısa süre sonra göreceksiniz ki fark etmediğiniz bir cevhere sahipsiniz.

Kısa süre sonra göreceksiniz ki kaleminizden altın cümleler, altın düşünceler kâğıda nakşolacak.

Kısa süre sonra göreceksiniz ki ne kadar çok bilmediğiniz ve bilmek isteyeceğiniz şey varmış.

Yazmaktan dolayı başınıza gelen tüm kötülöklere ben kefilim.

Evet, gençler; korkmayın ve yazın.

Şimdiden başarılar!

FİLİSTİN İÇİN DUA ETMEYİN ARTIK!

Sevgili Müslümanlar!

Lütfen artık Kudüs, Filistin ve Filistinliler için dua etmeyi bırakalım!

Kendimizle mi alay ediyoruz, Kudüs'le mi alay ediyoruz, yoksa haşa Allah ile mi alay ediyoruz?!

Yeter artık!

Bu kadar iki yüzlü, bu kadar alçaltıcı bir duruştan utanmanın zamanı gelmedi mi hala?!

Varlığımız İsrail'in arkasında veya yanında olduğu sürece dualarımızın Filistin'e hiçbir faydası olmaz!

Kufelilerin kalpleri Hz. Hüseyin'le ama kılıçları Yezit'le olduğu gibi İslam ülkelerinin de sadece aczin ifadesi olan duası Filistin'le ama parası, alışverişi ve siyasi, maddi desteği İsrail'le!

Emin olun ki her yüzümüzü gökyüzüne çevirdiğimizde melekleri dahi utandırıyoruzdur.

"Ne yüzünüz, ne utanmaz insanlar bunlar! Filistin için içecek tercihlerini bile değiştiremeyen insanların arsız, yüzünüz duaları arşı kirletiyor!" diyorlardır.

Hız. Musa bir gün, bir yerden geçerken hüngür hüngür ağlayan, ağlarken de dua eden birini gördü. Uzun bir süre sonra aynı yerde, aynı insanı, yine bitkin bir halde buldu. Gözyaşı döküp dua etmekten bitkin düşmüştü. Bu manzara karşısında Rabbine yönelerek, "Allah'ım, bu adamın dileğini neden kabul etmiyorsun?" diye yakardı.

Allah Teâlâ'dan nida geldi: Ey Musa! Bu adam beli kırılıncaya kadar secde edip yalvarsa da duası kabul olmaz. Çünkü dua ediyor, ama hiçbir çaba göstermiyor!

Sevgili Müslüman kardeşim!

Filistinliler artık bizim dualarımızdan bıktılar!

Biz onlara dua ederken, onlar bunu sanki sövüyoruz gibi görüyorlar!

Bu, artık dua olmaktan çıktı, alay etmeye döndü.

Bu kadar dua edeceğimize, her birimiz bir kova su alıp döksek olmaz mı?

Bırakın Filistin'e destek olmayı, sadece İsrail'e desteğimizi kessek bu kadar dua etmemizden, hatimler indirmemizden, yakarmamızdan çok daha hayırlı olur.

Hem fert olarak hem devlet olarak hem de ümmet olarak bu ikiyüzlü halden artık çıkmamız lazım.

Bir gün Allah göstermesin vatanımız, toprağımız işgal altına girer de düşmanlarımızın tutsağı olursak, işte ancak o zaman Filistinli kardeşlerimize karşı ne kadar vefasız, zayıf ve küçük düşürücü bir tavır içinde olduğumuzu anlarız. Rabbim hiçbir millete başkalarının zulmü altında ezilme çilesini tattırmasın.

Olacak şey değil! Bir avuç Siyonist dünyanın dört bir yanından toplanıp geliyor ve Müslüman Arap milletlerin bağrında, koskoca bir halkı evinden yurdundan kovup, yerine devlet kuruyor ve bir küsur milyar Müslüman buna sessiz kalıyor, sadece dua ediyor!

Duanız batsın!

Eğer birkaç bin Lübnanlı yiğit ülkesinin işgal altındaki topraklarını geri alabiliyorsa, demek ki az bir gayret göstersek işgali tümüyle bitirebiliriz.

Gelin, görün ki bırakın gayret göstermeyi, gayret gösterenleri de sırtından

hançerlemek için bazı Müslümanlar sıraya girmişler!

Yazıklar olsun böyle Müslümanlara!

Yazıklar olsun böyle insanlara!

Yazıklar olsun!

Manzaraya bakın! Bir buçuk milyar insan, çiğnemenen namuslar, parçalanen çocuklar, gözyaşında boğulan analar için elini açmış gökyüzüne dua ediyor!

Ayıplar olsun!

Eğer Filistin davası için şehit veren, can veren, silah veren, varlığını ortaya koyan bazı yiğit Müslümanlar da olmasa utançtan kahrolacaktık. Şükür ki bu onur ve namus savaşında ön safta cihat eden Müslüman yiğitler de var!

Çok şükür!

Onların İsrail'e sıktığı bir tek kurşunu bu bir milyar insanın duasına değişmek hata olur.

Onların sıktığı bir tek kurşun hiçbir kınamaya, hiçbir kükreyip köpürmeye değişilmez.

FİTNE

Hak üzere kalkıp da yükselenler, Şeytan'a aldanıncadır ki fitne, teşhisi en zor bir biçimde tezahür eder. Peygamber Efendimizin (s) dostlarının kendisinden sonraki kavgalarını, birbirlerinin kanını dökmesini hatırlayın.

Biliyorum, bunları hatırlamak bile acı veriyor. Ama maalesef bunlar tarihin değişmeyen, her defasında tekerrür eden hakikatleri...

Masallarla hakikati gizlemek bana da sempatik geliyor, lakin gerçek balyoz gibi kafamıza iniyor. Bundan kaçış imkânsızdır. Gerçeklerden kaçıp saklanarak gerçeğe dayalı bir hayat ve bir fikrî bina inşa edemeyiz kesinlikle.

Düşünce dünyasında kötülükleri ve insanoğlunun zaaflarını yorumlayıp felsefi olarak makul bir şekilde konumlandıramayanlar, bunları görmezlikten gelme, inkâr etme

kolaycılığına kaçıyorlar. Hâlbuki iyiyi anlamak kadar kötüyü anlamak da önemlidir. Bırakın tarihte yaşamış olanları, bizim kendi nefsimiz ve öz varlık yurdumuzda da iyilikle kötülük kucak kucağa değil midir?

Geçmişte yaşanan bütün iyileri anlamak için kötülere de anlamak gerekir. Ölmüşlerimizi iyilikle yâd etmek adına bütün kötülükleri yok sayamayız. Böyle bir tarih yaklaşımı gerçekçi olmaz. Tarihe ibret gözüyle bakmak bu değildir. Bilimsellik bu değildir. Bu olsa olsa meddahlık olur, ukalalık olur, taassup olur!

Özellikle bizim ülkemizde bütün ecdat melektir, süttten çıkmış ak kaşıktır. Bütün sahabe birbirini öldürmüş olsa da adeta masumiyet makamına sahip gibi görülür.

Bu genel anlamda hayatın ve insanın öbür yüzünü okumakta zorlanmak, gerçeklerden kaçmaktır. Dini düşünce olarak da güç ve konum sahiplerinin kutsanmasından kaynaklanan bir durumdur.

Tarihimizde nam salmış güç sahipleri, bize toprak kazandırmış sultanların, İslam tarihinde ismi çokça yer tutan şahsiyetlerin de kötü olabilecekleri, dünyevî hırslarla cinayetler işleyebildikleri gerçeğini görmek

zor geldiği için işin kolayına kaçılmış ve tarihi bir menkıbeler bütünü olarak görmek tercih edilmiştir.

Bu, felsefi olarak iyi ve kötü kavramının bizden "olan ve bizden olmayan" şeklinde değiştirilmesinden ibarettir.

Kabul etmemiz ve açıklamamız gereken, fikri felsefi olarak benimsememiz gereken gerçek şu ki içinde yaşadığımız dünya o kadar da rüyaî ve tertemiz bir yer değil.

Hz. Muhammed Mustafa'yı taşılatan...

İmam Ali'yi canından bezdiren...

İmam Hüseyin'i (a) Kerbela çölünde yalnız bırakan...

Mertleri namertlere muhtaç eden...

Namertleri mülk sahibi, zalimleri güç sahibi kılan...

Sonunda yüceltse de haklıyı çokça süründüren...

Her verdiği alan...

Her tatlısına acı katan...

Her sevincine bir hüznün faturası kesen vefasız dünyadır burası. Fani ve acımasız dünya!

Nice yiğitleri, sanki intikam alırcasına süründürüp durmuş, beladan belaya sürüklemiştir bu dünya.

Parantez içinde belirtmek isterim ki bu da ezeli hikmetin, mükemmel adaletin açıklanabilir bir cilvesidir. Bunu anlayabilmek hikmetin tamamı, bunu tam olarak benimsemek irfanın üst mertebesidir!

Ben ve benim gibiler sözünü edebilir, ama idrakine varamaz! Sadece biliriz ki vardır bir hikmet ve bunu sözlü olarak açıklayabiliriz de belki! Ama o hikmeti anlamak, içselleştirmek ise dediğimiz gibi çok üstün mertebede bir irfana ve idrake ihtiyaç duyar.

Bazı özgün duruşlu, kalbi pek, âlim ve mücahit liderleri kederli, sırtlarındaki ağırlığın baskısı altında ümmetin derdini yüklenmiş olarak gördüğümde Cemel, Sıffin ve Nehrevan fitnelerinden yüreği bin bir yara almış İmam Ali'yi (a) hatırlıyorum.

Küfrün güçlü hamlelerine, iftira ve entrikalarına karşı aslan gibi kükreyen bu kahraman yiğitlerin kalbinin kırık olduğu, yüreklerinin yaralı olduğu her hallerinden belli oluyor.

İşte zaten yiğit için zor olan budur. Yiğit savaştan korkmaz, yılmaz, sarsılmaz. Yiğidi asıl yaralayan, yiyip bitiren fitnedir.

Ümmet coğrafyasının birçok yerinde oluk oluk kardeşkanı akıyor. Kimimiz bu öldüreneden yana, kimimiz öbür öldüreneden

yanayız...

Ne tavsif edilemez bir acıdır bu!

Ölen de bizden, öldüren de bizden!

Bir taraf "zulme rıza" ile bir başka taraf da "fitne saçmakla" suçlanıyor.

Meğer koca kafalarımızın içinde ne kadar da küçük beyinler varmış bizlerin. Açık İslam-küfür savaşlarında iyi kötü bir olmayı başarıyoruz bazen ama durum azıcık çetrefilli olunca birbirimize düşüyoruz. Geçmişimizin ve geleceğimizin bir hatır ve hürmeti kalmıyor.

En açık tuzakları göremiyor, ilk fitnede birbirimize kin kusuyoruz.

Bütün taraflar kendince haklı. Her iki taraf da İslam'a ve Kuran'a sığınarak kendini savunuyor. Böyle bir durumda azıcık basiret gösterip "Kardeşim, burada bir görüş ayrılığı var, görüşümüz farklı, ama menfaatimiz birlik beraberliktedir" diyebilsek, bu tür fitneleri köklü düşmanlıklara çevirmiş olmayacağız.

Kimse bu ayrımı, bu karşılaşmayı "görüş ayrılığı" olarak adlandırıp gerçekçi davranmak istemiyor. Herkes karşı görüşü "canilikle, fitnecilikle, zalime arka çıkmakla, mezhepçilikle" suçlamayı yeğliyor.

Tarafları iyi gözlemlediğimizde, hatalı dahi olsa ortada bin bir mantıklı veya mantıksız gerekçe olduğunu görüyoruz. Zaten fitne bu demektir. Fitnede batıl tarafın da, hak tarafın da güçlü gerekçeleri olur. Öyle ki hakla batılı ayırt etmek zor olur. Hatta bazen hak ve batıl her iki tarafça paylaşılmış olabilir. Her iki tarafın haklı haksız yönleri olabilir.

Dönem dönem herkes gibi benim de içim dünyaya karşı korkunç bir karamsarlıkla doluyor. "Başka ne olacak, ne beklenir ki bu dünyadan, nice peygamberlerin kanını haksız yere akıtan biz insan nesli değil miyiz?" diye söyleniyorum kendi kendime.

Evet, biz insan nesli, fitne olunca önümüzü-arkamızı göremiyoruz. Heyecanlı, kör ve sağır oluyoruz.

Hemen aldanan bizler geç seviyor, çabuk soğuyoruz; sevebilmek için menfaat, nefret etmek içinse bahane peşindeyiz...

Ümmetin cehaleti, ümmetin birliğine gönül vermiş dostlarının, büyüklerinin, samimi ve basiretli âlimlerinin, liderlerinin yüreğini kanatıyor.

Ümmetçe İmam Ali'nin (a) kalbini sızlatan o tarifsiz acıyı bol bol tattırıyoruz onlara da. Duymamaya, görmemeye, anlamamaya o kadar kararlıyız ki!

Çünkü fitne ikliminde kulaklar tıkalı,

şuurlar kapalıdır.

Çünkü fitne ikliminde araçların, sulh taraftarlarının, sağduyulu olanların değil, savaş ve nefret çıkırtkanlarının sesi duyulur.

Çünkü nefretle dolmuş yüreklere sevgi öğüdü asla işlemiyor.

Çünkü gözünü kan bürümüşlerin bırakın gönül gözlerini, beden gözleri bile doğru göremiyor.

Evet, cehaletin bol olduğu ümmet coğrafyasında fitne en acımasız salgın hastalık gibi yüz binlerce kurban almadan ve bütün vicdanları, yürekleri de kanatmadan çekip gitmiyor.

SIRTINI CAMİYE DÖNEN GENÇ

Yarı karanlık bir havada, mahalle camiinin yanından geçerken, sırtını cami duvarına yaslayıp elleri dizlerinin arasında umutsuzca içten içe ağlayan bir genç gördüm.

Sevgili genç kardeşim dedim, eğer camiye sırtını değil de yüzünü çevirmiş olsan, bugün böyle ağlıyor olmazdın belki. Çünkü şu anda sırtını çevirip umutsuzluk denizinde gömüldüğün bu cami, bir umut denizidir. En umutsuz insanlar buraya girip umutla, tevekkülle çıkarlar.

Camiye namazdan sonra sırtını değil, namaz vaktinde kalbini dayamış olsan, o kalp asla yıkılmazdı, şeytan orduları karşısında böyle bozguna uğramış olmazdı.

Kendine yazık etme. Sırtını çevirdiğin camiye artık yüzünü dön. Bomboş görünen bu binada ne büyük hazineler bulunduğunu

keşfedeceksin.

Boş girersin dolu çıkarsın. Zayıf girersin güçlü çıkarsın. Cahil girersin bilge çıkarsın...

Tabi cami gerçekten camiye!

Evet, söyledim söyledim söyledim ama hepsini içimden söyledim tabi!

Zamane gençlerine, özellikle böyle asî zamanlarında, söz söylemek, meram anlatmak öyle kolay değil.

Sevdiğim bir iştir karanlık havalarda yürümek. Biraz daha yürüdükten sonra zihnimde şu mısralar dizildi söz ipliğine:

Bu gençlerin camiyle alıp veremeyeceği nedir ki? Camiye sırt çevirmeleri için bir sebep yok.

Bir de şöyle düşünmek lazım: Yoksa cami mi bu gençlerden yüz çeviriyor?

Hacısıyla, hocasıyla, zihniyetiyle, işleviyle cami ve camiye hâkim olan anlayış acaba gençliği yeterince anlayabiliyor mu, kapılarını açık tutuyor mu, kendine çekebiliyor mu?

Bunca cami, bunca imam, gerekli sosyolojik, psikolojik analizlerle gençlere daha iyi hitap etmenin yollarını arıyor mu gerçekten? Bunun için biraz daha fazla

aba harcanamaz mı?

Acaba gençlik mi camiye yoksa cami mi gençliğe sırtını dönmüş?

Ülkemizde en önemli yanlışlardan biri de kadınların camiden kovulmuş olmasıdır.

Bir gün sahilyolunu kullanarak Sirkeci'den Atatürk Havaalanı istikametinde gidiyordum. Namaz vakti tehlikeye girmesin diye sağdan bir çıkışa girdim. Meskûn bölgede bir cami arıyordum. Neyse ki takip ettiğim bir minareye doğru ilerleyip arabayı müsait bir yere park ederek caminin avlusuna girdim. Güzel büyük bir cami idi ve geniş avlusunun ortasında okkalı da bir şadırvanı vardı. Ben dalmış abdest alırken kulağıma şu diyalog geldi:

—Anne camiye girelim anne.

—İnşallah Ramazanda kızım.

Avlunun bir kapısından girip öbür kapısından çıkmak üzere yürüyen anne kızın konuşmasıydı.

Bir an düşündüm. Evet, kadın haklıydı. Kadınlar ne cemaat namazına ne de Cuma namazına teşvik edilmiyor ve hatta alınmıyorlardı. Sadece çok özel günlerde ve Ramazan'da gelebilirlerdi. Yani onların cami cemaatle buluşması haftalık aylık değil yıllıktı.

Kuran'da böyle bir yasak yokken, kadının camiye girmesini haram veya mekruh kılan bir hüküm yokken, kadınların camiden cemaatten bu kadar uzak tutulmasının bir mantığı olamaz.

Nitekim peygamberimiz zamanında kadınlar erkeklerin arkasında cemaat namazı kılarlardı. Hatta Sahih-i Buhari'de, camide namaz kılmak isteyen kadınlara engel olmayınız diye hadis de aktarılmıştır.

Peygamberimizin vefatından sonra bu yöndeki değişim, yani azar azar kadınları camiye sokmama eğilimi daha çok kişisel çıkarımlar üzerinden olmuştur. Kadınların süslenerek camiye gelmeleri gibi göreceli ve kişisel sebepler gösterilerek kadınlar camiden uzaklaştırılmıştır.

Günümüzde kızlarımız ve kadınlarımız okulda, çarşı pazarda, işte, mahallede namahremle bir aradayken sadece camiye giderken mi onları sınırlandıracağız. Kaldı ki batı kültürünün üzerimizde baskı kurduğu bu dönemde, en önemli inanç ve kültür üssümüz olan camileri boşaltmak akıl kârı mıdır?

Bir kısım kadınlarımız aşırı sosyalleşerek, bir kısım kadınlarımız ise fazla eve tıkları, televizyona mahkûm olarak sorun yaşıyorlar. Kadınlarımızın,

kızlarımızın okul arkadaşı, iş arkadaşı olduğu gibi cami arkadaşları da olsa çok güzel olmaz mı? Mahalledeki kadınlarımız cami üzerinden biri biriyle kaynaşsa kötü mü olur?

Bu konuda ciddi bir devrim yapılmalıdır. Dinimiz, bütün mezhepleriyle, bunun karşısında değildir. Ortada keskin bir yasak olmadıktan sonra, geleneklerimizde zamanın gerekleri ve ihtiyaçlara göre değişiklikler yapmak bir zorunluluktur. Allah'ın verdiği akıl böyle durumlar içindir.

TATİL

İnsanlarımız bir iki hafta yaşamak umuduyla bir yıl çalışıp didiniyor. Hayat, yaşamak demek değil artık. Hayat, çalışmaktır ve sonunda az buçuk da yaşamak var ki ismini "tatil" koymuşuz.

Gelin görün ki tatillerimiz de aslında insanların bedeninin güneşlendiği, suya, yeşile ve kumsala dokunduğu ama ruhunun huzura, insani birlikteliklere, aileye, akrabaya, eşe, dosta dokunmadığı bir kesitten ibaret oluvermiş. Beden dinleniyor ama ruh daha fazla ihtiraslar, daha fazla ıstıraplar yükleniyor.

Tatilin yıldızları yarıştırılıyor, ajansların kampanyaları kıyaslanıyor, açık büfelerin kalitesini analiz ediliyor... "Ah öyle olsaydı vah böyle olsaydı, keşke falan yere gitseydik, keşke taksit yapsaydık!" diye ruhlar daha çok yoruluyor, türlü hasretler, dileklerle doluyor.

Tatilden anladığı bunlar olmayanlarımız da var, ama tatil denildiğinde toplumca

akılımıza gelen deniz kıyılarında güneşlenmek, otellerde, tatil köylerinde, kaplıcalarda vs. bencilce keyif çatismaktır. Kazandığımız paradan biriktirdiğimizi buralarda yalnız veya çekirdek aile olarak harcıyıp çıkıp gelmek olmuş tatillerin çoğunluğu. Hatta kimileri taksitli tatil paketleri satın alarak, biriktirdikleri para değil, hatta kazandıkları para da değil, gelecekte kazanacakları parayı tatile harcıyorlar.

Maddi hayat anlayışı ve paranın tek hâkim olduğu yaşam tarzı günden güne bizi daha çok insanlıktan uzaklaştırıyor...

İmanî bir hayat sürmeyi bırakın, kendimiz için insanca bir hayat sürmeyi dahi amaçlayamayacak kadar körleşiyoruz. Sabahı akşam, akşamı sabah edip sürekli çalışmaktaki amaç daha iyi bir arabaya binmek ve daha iyi bir tatile çıkmaktan ibaret olmaya başlamış.

Amaçlanan araba işe gidip gelmekten başka bir işe yarayacak mı? Amaçlanan tatil tekrar işe daha dinç gelmekten başka bir işe yarayacak mı? Bunlar da meçhul!

İş para için, para iş için!

Giyimler işe göre, tıraşlar işe göre, eğitim sadece iş için, yaşam bölgesi iş için!

İş ne için peki? İş de yine iş için gerekli

olan bu saydığımız şeyler için...

Çok abartmayalım! Tabii ki hafta sonları var, bayramlar var, ama bunlar da çoğu ailede TV başında maç seyrederek, dizi takip ederek veya elde telefonla geçiyor.

Bütün bunlardan sonra sosyalleşmenin tek bir yolu kalıyor: Sosyal medya! Yani insani ilişkilerimizi de sanal ortamdan yürütüyoruz. Yani işten güçten sonra tam sosyalleşelim derken de birçok başka çarpıklığa duçar oluyoruz.

İnsanın insanı yüz yüze görmediği, birebir muhataplığın sıcaklığının olmadığı, daha çok ego tatminine dayalı, kişilerin pozitif enerji alışverişinin sınırlı olduğu bir ortamın sosyalleşmesi ne kadar doğal ve insanca olabilir?

Türkiye toplumu olarak, bütün dünyanın imrendiği sağlam bir aile yapımız var. Bitmekte olan komşuluk ilişkilerimiz, geniş aile ilişkilerimiz en değerli hazinemizdir. Bu tür değerlerimizin ne kadar büyük bir güç kaynağı olduğu ilk bakışta bilinmez. Kısa vadede bu değerleri paraya tahvil etmek de mümkün değil. Bu yüzden bunlar bizim kadir kıymeti bilinmeyen gizli hazinelerimizdir. Bunların değerini ancak tamamen kaybedince anlayabiliriz.

Devletin bu yönde politikalar geliştirerek, insanımızı insan olmaktan çıkmaya doğru götüren bu yaşam tarzından uzaklaştırmalıdır.

Sanayide, üretimde, ticarete... büyük eksiklerimiz olduğu bir gerçektir, ancak bunları telafi edelim derken değerlerimizden ve gizli hazinelerimizden harcamak zorunda değiliz.

İKİ MAHALLE İÇİN KURBAN İKAZLARI

Kurbanı ne kesenler, ne de kesmeyenler gerektiği gibi anlayabilmiş değiller.

Bir tarafta Kurban ibadetini asli anlamından çıkarıp kebab köfte şenliğine çeviren halk, öbür tarafta yüzlerce insanın, binlerce hayvanın rızkını bir gecelik eğlencesinde tüketen yufka yüreklilerimiz!

Diyorlar ki, Kurban bir hayvan katliamıdır. Bir din nasıl olur da hayvan katliamı yaparak bayram yapar?

Diyorlar ki, sokakları kana bulayan, boğaların, danaların sokakta kaçıştığı bir bayramın nasıl bir mantığı olabilir?

Onların baktığı yerden bakınca gerçekten de manzara böyle görünebiliyor. Oradan bakınca gerçekten de bu durumu anlamak ve hoş görmek çok zor.

Neden mi?

Çünkü onlar işin içini göremiyorlar ve dışını da ancak bu kadarıyla görebiliyorlar.

Çünkü onların baktığı yerden görünen tek şey hayvan kesilmesi ve bol bol et yenilmesidir.

Çünkü onların mahallesinde hiç fakir yok!

Çünkü onların mahallesinde bayram namazı heyecanı yok.

Çünkü onların çoğunun evinde bayram coşkusu yok.

Çünkü onlar, ülkemizde milyonlarca eve, sadece bayramda doğru düzgün et girdiğini anlayamayacak kadar toplum tabanından uzaktalar.

Çünkü onlar, dünyada yüz milyonlarca ailenin sadece kurban bayramı döneminde kaliteli bir gıdaya ulaşabildiğini göremiyorlar.

Çünkü onların lüks restoranlarda yediği kebaplar köfteler, hiçbir hayvanın canına kanına dokunulmaksızın tarlalardan toplanıyor!

Onların ve belki bazı gençlerimizin de takıldığı bu konuya birkaç madde halinde açıklık getirelim:

Bir: Asıl bu hayvanların mutsuzluğu, bahtsızlığı etleri yenilmezse başlayacaktır. Bütün köylerde halk, bin bir zahmetle

koyunlarına, ineklerine kendi yavruları gibi bakıyorlar, onları besliyorlar. Çünkü onların eti sütü sayesinde geçimlerini sağlamaktalar. Her kes bir saat program yapıp, lüks mekânlarda zenginleri eğlendirip veya üç beş şarkı söyleyip milyonlar kazanmıyor. Kurbanda satılan bir ineğin parasıyladır ki diğer onlarca ineğin kışlık otu, samanı alınabiliyor, yemi verilebiliyor. Eğer bu hayvanların etinden faydalanılmazsa, insanlar onlara para harcayamaz, ahır yapamaz, baytara götüremez. Dişi hayvanlara sütü için bakılsa bile erkeklere bakan hiç kimse olmayacaktır.

İki: Bir hayvanı kesmek, onu sevmemek, ona karşı gaddar olmak, ona şiddet uygulamak anlamına gelmez. Doğa tümüyle canlıdır ve biri birinden beslenir. Doğa, sevgi ve ihtiyaç, alma ve verme dengeleri üzerinde varlığını devam ettirmektedir. Ne sadece sevgi ne de sadece ihtiyaç; ne sadece almak ne sadece vermek, tümü bir arada olmalıdır.

Üç: Koyun otları yiyor, biz koyunu yiyoruz, ölüp çürüyüp toprak olduğumuzda yine bizim toprağımızdan otlar bitiyor ve koyunlar da o otlardan besleniyor. Bu döngü ilk bakışta biraz uzun görülse de gerçektir. Yaratılışın doğal döngüsü böyle

bir "yaşam dairesi" içerisinde gerçekleşir.

Öte yandan koyunun veya ineğin ömrü boyunca yemini, arpasını, samanını, suyunu verip, sağlıklı ve sıcak barınmasını sağlayan da biz insanlarız. Biz onların etini yiyorsak onlar da bizim emeğimizi, emekle elde ettiğimiz yiyecekleri yiyorlar.

Dört: Bir hayvanın Allah'ın uygun gördüğü şekilde kesilip yenilmesinde hiç bir kötülük yoktur. Kötülük, ömrü boyunca süs köpükleri haricinde, hiç bir hayvana hiç bir yararı dokunmayıp, onların kürküyü, derisiyle, tüyüyle, dişiyle süslenip, etini şarabına meze yapıp, sonra kurban bayramında hayvan sever kesilenlerin, Müslüman halkın bayram sevincine nefret kusmalarındadır.

Beş: Hayvanlar hakkında itiraz edilecek bir husus varsa, hayvanların kesimiyle ilgili değil yaşamıyla ilgilidir. Örneğin yumurtadan çıktıktan sonra bütün yaşamı bir kaç hafta süren, güneş ve açık hava yüzü görmeyen, hormonlu suni yemlerle şişirilip, makinalarla kesilen veya suni yöntemlerle, bir günde iki defa yumurtlamaya zorlanan tavukların hali çok acıklıdır. Bu zavallı tavukların durumu, modern kapitalist insanın vahşiliğinin, çılgın tüketim kültürünün ve ben eksenli

hayat tarzının sembollerinden biridir.

O tavukların her biri bir can taşıyorken, bir fabrika mahsulü muamelesi görmeleri büyük zulümdür.

Buna benzer daha nice hayvan hakkı ihlalleri bulunuyor ki İslam bunların tümüne karşıdır. İslam dini, bütün canlılara merhameti esas alan bir dindir. Bu konuda İslam kaynaklarında çok sayıda rivayet aktarılmıştır. Örneğin, Peygamber efendimiz, bir rivayette, cehennem ateşinin kedilere bakıp yemek veren bir müşrike kadını yakmayacağını buyurmuş, bir başka rivayette haksız yere bir serçeyi bile öldürene hesap sorulacağını bildirmiş⁶ ve yine bir başka rivayette gereksiz yere hayvan öldürmenin büyük günahlar arasında yer aldığını⁷ buyurmuştur. Bu konuda çeşitli kaynaklarda daha bir çok hadis yer almıştır.

Altı: İslam her bir hayvanın hayat hakkını kutsal saymış ve ölüm halinde olan bir hayvanı kurtarmayı her Müslümana farz bir görev olarak bildirmiştir. Ayrıca İslam dini insanın başka bir canlıyı yemek olarak kullanmasına "ihtiyaç" şartı koşmuş ve bir hayvanın kesimi için belirli âdâb ve

6-Nesai, Sayd (avlanma) bölümü 34.

7-Beyhaki, *Sünen-i Kubra*, c. 7 s. 241.

şartlar tayin etmiştir. Örneğin sırf zevk için avlanmak İslam dininde yasaklanmıştır.

Yedi: İslam dininin kurban olsun veya olmasın kesilen hayvan hakkındaki emir ve tavsiyelerinin bir kısmı şöyledir:

Hayvanı keserken Allah'ın adını anmak,

Hayvanı kibleye çevirmek,

Keskin bir bıçak kullanmak,

En az acıyla kesmek,

Kesmeden önce su vermek,

Can verirken ayaklarını açıp rahat can vermesini sağlamak,

Hayvanı başka bir hayvanın görmeyeceği yerde kesmek,

Kendi yetiştirdiği hayvanı kesmemek...

İslam dini, bir kısmı farz bir kısmı sünnet olan bu kurallar ile bir başka canlıyı yiyecek olarak kullanacak insanoğluna, o canlıya karşı merhamet göstermesi gerektiğini hatırlatıyor. Dinimiz bir hayvanın yemeğe tebdil edilmesini bir merasime tabi tutarak, hayvanların da bir can taşıdığını ve onların da saygıyı hak ettiğini bildirmektedir.

İslam, gücümüz yeten her hayvanı kesip parçalayıp yememize müsaade etmiyor; sadece bir kısım hayvanları ve belli bir ritüele tabi olarak kesip yememize müsaade ediyor.

Her canlı ölecektir ve yeryüzünde bir rol ifa etmek için mevcut bulunuyor. Eti helal hayvanların ifa edeceği en önemli rollerden biri ise eşref-i mahlûkat olan insanın yaşamına hizmet etmektir; nasıl ki insan da onlara hizmet etmek ve onları korumakla mükelleftir.

İnsan vücudunun ihtiyaç duyduğu bir kısım gıdalar bitkilerden temin edilebiliyorken bir kısmı da hayvanlardan temin edilebiliyor.

Bu saydıklarımız kurban sünnetine çatmak için bahane arayanlara idi. Bir de toplum olarak bizim anlamadıklarımız var:

Birinci olarak, hac dışında kurban kesmek çoğu mezheplere göre farz değildir. Farz diyen mezheplerde de maddi açıdan yeterlilik şartı aranır. Yani gelirinizi giderinizi karşılıyor ve kurban için de fazla paranız kalıyor ise kurban kesmek size farz olur. Taksitle, kendini sıkarak veya borçlanarak kurban kesmek zorunda değilsiniz.

İkincisi, kurban ibadetini amacından uzaklaştırmamak gerekir. Kurban bir keyif değil; bir feda etme ve feda olmadır. Kurbanlarımız fakirlerin ve muhtaçların hizmetinde olmalıdır. Amaç Allah rızası

için fedakârlık yapıp takvaya ulaşmak olmalı; bir et festivali düzenlemek olmamalıdır. Allah (cc) şöyle buyuruyor:

*“Onların ne etleri Allah'a ulaşır, ne kanları, fakat sizin takvanızdır ki ona ulaşır.”*⁸

Üçüncüsü, önceliklere göre davranmak çok önemlidir. Bütün farzları sünnetleri atlayıp sadece kurban sünnetine hassasiyet göstermek samimi bir dindarlık ve sünnete uygun bir Müslümanlık değildir? Kurban kesmekten daha önemli ihtiyaçlar varsa onları öncelememiz lazımdır. Mesela kurban kesmek yerine okuyamayan bir yetimi okutabileceksek ve bu ikisini bir arada yapamıyorsak elbet ki o yetimin okutulması, temel ihtiyaçlarının giderilmesi daha önceliklidir.

Dördüncüsü, kurban bir itibar yarışı değildir; bir ibadettir. İnsanlar ne der gibi kaygılarla borca harca girip kurban kesmemeli, gerçekten durumu müsait olanlar, fakir fukaraya ihsanda bulunmak niyetiyle kurban kesmelidir.

Beşincisi, hayvana eziyet ederek kurban kesilmez. Hayvanı kesip etini yemek helaldir ama hayvana eziyet etmek haramdır. Kurbanlık hayvana, merhametle

davranmak gerekir.

Hâsıl-ı kelam o ki biz, bize ait olan değerleri doğru anlayıp uygulamadıkça, bizi eleştirenlerin bazı konularda haklılık payı olmaya devam edecektir.

IV. Bölüm

HAYAT DEDİĞİN

SEVMEK VE SEVİLMEK

Hepimiz sevmek isteriz. Hatta istemekten çok daha fazlası... "Birçoğumuz sevilme delisiyiz" desek abartı olmaz. Bunun için neler yaparız neler! Bir parça sevmek için çoğu şeyleri unutmaya da hazırızdır; yaşımızı, konumumuzu, kimliğimizi, hatta bazen kendimizi, kim olduğumuzu... Abartmak için söylemiyorum, sevilme çabasının da bazen sarhoşluk halleri olur; zamanı, mekânı unuttuğumuz haller!

Özellikle sevgi açlığı varsa ruhumuzda, gözümüz çok şeyleri görmez olur. Siyahı beyaz, beyazı siyah görebiliriz. Bu, bir cünun halidir neredeyse!

Sevilme çabamız kendimizi bildiğimiz, hatta bilmediğimiz bebeklik yaşlarından başlar. İnsanların dikkatini çekmek için bütün hünerimizi sergiler, türlü maskaralıklar yaparız. Öksürmemiz dikkat

çekmişse zorla tekrar tekrar öksürür, ilgileri üzerimizde tutmaya çalışırız. Yavaş yavaş mimiklerimiz, tavırlarımız, gülücüklerimiz sevilme, beğenilme, takdir edilme çabasıyla şekillenir. Bu çabalar müşteri buldukça artarak devam eder. Sevildikçe daha çok sevilme isteriz.

Annemizin, babamızın, çevremizin sevgisi ve ilgisi bizi peşinden sürükleyip götürür...

Sevilme çabasının biraz daha kılık değiştirmiş hali de ilgi çekme ve takdir edilme isteğidir. Farklı gibi dursalar da aslında sevilme isteğine çok yakın içgüdülerdir diye düşünüyorum.

Aslında sevilme çabası sevginin özünden ayrı bir şey değildir. Başkalarını sevip değer verdiğimiz için onların sevgisine müşteriyiz. Sevilme isteği, sevgi kumaşının öbür yüzüdür desek sanırım isabetli bir tabir olur.

Kelebeğin kanatlarındaki nakıştan tutun, lalelerin birkaç günlük cilveli yapraklarına kadar her şey sevilme için uğraşılıyor da insan uğraşmaz mı?

Maalesef sevilme için onca çaba her zaman sonuç vermeyebilir. Buna rağmen başka ne yapılabilir ki? Var olduğumuz sürece bu çaba devam edecek. Bu, yaşıyor

olmamızın temel belirtilerinden biridir. Yaşıyorsak hala sevmeye umudumuz var demektir.

Sevilme çabasının en samimi, en isabetli nüvesi de sevmenin kendisidir. Yani güzel olmaya çalışmak ve sevilen olmak için en güzel, en doğal, en etkili yol sevmektir. Hesapsız kitapsız, yorulmadan, yormadan en güzel halinizle meydana çıkmak istiyorsanız, bunun hilesiz hurdasız yolu sevmektir. Sevmek, sizden olan, sizin olan ve sizin için olandır.

Başkası sizi sever mi, sevmez mi bilinmez; ama siz insanları sevebilirsiniz. Sizin sevginiz her kesten çok sizin kendi elinizdedir. Doğrudur, sevmek de tamamen elimizde olmayabilir, bazen bazılarını sevmek de zor olabilir ama en azından sevmektense sevmek çok daha bize bağlı bir durumdur. Başkasına söz geçirmekten çok daha kolay olsa gerek kendimize söz geçirmek.

Sevmek sevilme derken, hep aynı türü anlamayalım. Bazen aşk, bazen beğenilmek, bazen saygı görmek, bazen hayranlık uyandırmak olarak tezahür eder.

Hatta şöhrete duyulan ilginin de bence temelinde bu var, yani sevilme isteği.

Sevilme isteriz, çünkü sevilmenin içimizde sevgiyi de harekete geçirdiğini

biliriz. Yoksa sevilmeğ değil de aslında sevmek midir bizim ihtiyacımız diye düşünmeden edemiyorum. Ne dersiniz, işin aslı bu olabilir mi?

Düşünün, bir başkasının dünyasında olup bitenler nasıl olur da bizim dünyamızı güzelleştirir. Bize etkisi nedir sevilmenin? Sevildiğimizi bilince ne oluyor bize? Sonuçta eylem başkasının eylemidir. İnsanların bizi sevdiğini bilmek neden etkiliyor bizi?

Üzerinde tefekkür etmeye değeri bir mevzudur hiç kuşkusuz. Sevilince tam olarak ne oluyor da mutlu oluyoruz?! Bize hiçbir fayda veya zararı dokunmayacak birinin dahi sevgisi nasıl oluyor da içimizi ısıtıyor? Nasıl oluyor da çok uzaklarda birilerinin bizi sevmesi dahi kalbimizi dolduruyor, içimizde bahar meltemleri estiriyor?

Sevginin, bütün sevgilerin, bütün sevenler ve sevilenlerin yaratıcısına şükürler olsun!

DÜNYA İLE SÖYLEŞMEK

Hey gidi dünya hey!

Senin haline gülsem mi, ağlasam mı?

Sen ki beni halden hale, renkten renge
sokup evirip çeviriyorsun...

Güya aklınca benimle oynuyorsun, beni
oynatıyorsun...

Bunu başarıyorsun da aslında. Ta ki ben
kalemi elime alana kadar...

Bak işte şimdi ben seni evirip
çevireceğim. Senin bin bir yüzünü, bin bir
rengini ortaya dökeceğim. İstedığım gibi
seninle oynayabilir evvelini, ahirini, iç
yüzünü, dış yüzünü kurcalayıp hakkında
ahkâm kesebilirim şimdi!

Her ne kadar uzun sürmese de bu da
benim saltanatım, benim devranım. Zaten
senin gözünde uzunla kısanın ne farkı var
ki? Uzun sürene yaptığınla kısa sürene
yaptığın hep aynı değil mi?

Ey dünya!

Sen benimle oynarken zannetme ki ben uyuyorum. İçten içe aslında bütün hilelerinin farkındayım. Öyle dalgın görüldüğüme bakma. Belki de işime öyle geldiğindendir o.

Hem bak ne diyeceğim sana?

Çok, hem de çok yakında ben çıkar giderim. Sen bitersin, ben devam ederim gitmeye. Sen benim için bir bitiş değilsin. Çeker giderim ve geri baktığımda sen benim için ya basit bir cürüm mahalli veya hoş bir hatıra olursun. Belki de ekilip biçilmiş bir tarla olarak hatırlarım seni. Her halükarda sen biteceksin benim için. Yani aslında fani olan sensin, ben seni terk edeceğim, sen beni terk etmeyeceksin!

Bundan daha kötüsü, sen benim sürgün yerimsin. Benim asıl yurdum cennet idi. Sana gelişim bir sürgündür. Öyleyse beni iyi ağırlaman gerekmez miydi? Bana hakiki yurdumu aratıp duruyorsun. Çamuruna batırıp batırıp çıkarmaktan çekinmiyorsun.

Sen sürgün yerim iken, bana ebedi mekânım gibi görünmeye çalışıyorsun. Cilvelerinle çamurunu gizlemeye çalışıyorsun. Fani olanını bâki, sahte olanını sahici sanmam için bildiğin her tezviri deniyorsun.

Yazıklar olsun bana ki çoğu zaman

aldanıyorum sana. Ne kadar kendime telkinde bulunsam da sonunda yine gaflete düşüyorum, yine senin oyunların beni yanıltıyor, gözümü boyuyor.

Evet, ey yalan dünya!

Sana aldandığım bir gerçek. Sen gerçekten beni aldatmakta çok mahirsin.

Sen ne kadar aldatıcı, ne kadar yalancı ve ne kadar vefasızsın! Yazıklar olsun sana! Sana eyvahlar olsun!..

* * *

Seni suçlamak, yermek, kınamak, sana çamur atmak çok kolayımıza gidiyor biz insanların ey dünya. Belki de böyle yaparak suçlarımızı hafifletmeye çalışıyoruzdur.

İyi düşündüğümde, seni bu kadar çok kınamanın aslında haksızlık olduğu ortaya çıkıyor. Çünkü sen birçokları için aldanma ve gaflet yeri değil bir secde ve şükür mekânı oldun. İbretlerinle birçoklarını kendi vefasızlığından haberdar ettin. Öyle insanlar üzerinde yaşadı ve yaşıyor ki sen onlar için adeta bir mescit, bir aşk gülzârı ve bir gönül yurdusun.

Öyle insanlar var ki senin süslü yüzünü değil, fani yüzünü görürler sadece. Onlar senin çamurunda kirlenmek yerine

çamuruna gül ekerler, gül biçerler ve seni bir gülistana çevirirler.

Sen aslında engelli koşu yarışı parkuru gibisin. Süslerine, geçici zevklerine takılmadan ilerleyen kimse, engellerini aşmış, saadete giden yolu tırmanmış olur.

Evet, biz insanlar aslında seni boşuna suçluyoruz galiba. Suçlu olan sen değilsin, biziz.

Burada biz insanların bir zaafı yine ortaya çıkıyor. Şöyle ki biz daima olumsuzlukları görürüz. Önce kötü tarafına bakarız çoğu şeylerin.

* * *

Söyleştikçe birbirimize yaklaşıyoruz galiba. Baksana, bizim de iyi ve kötü yanlarımız var. Tıpkı senin gibi!

Sen, hem aldatansın hem uyarıcı; ben de hem aldanmış olabiliyorum hem ibret alan.

Sen, hem fani bir lezzetsin hem baki bir ibadet mekânı; ben de hem fena tutkunuyum hem beka aşığı.

Senin güzelliklerinin arkasında çirkinlikler yatar; benim gözüm de sürekli güzeli çirkinini karıştırır.

Aslında çok benziyoruz birbirimize. Ne seni sadece yermek doğrudur ne de beni;

ne seni sadece övmek doğrudur ne de beni.

Biliyor musun? Aslında sadece ben ve sen değil, bütün zıtlar, bütün hasımlar konuştuğça birbirine yaklaşırlar. İnsanlar eğer yeterince konuşabilseler, senin üzerinde bunca kan dökmezlerdi.

Kan mı dedim? Kanı da konuşmamız lazımdı. Oldun olası, Habil ve Kabil'den bu yana adın hep kanla anıldı. Gel gör ki seni, döktüğümüz kanlarla kirleten de biziz. Bak bunu da itiraf etmiş oldum. Konuştukça batıyorum...

Gerçi bizim kan dökmemiz de senin süslerine aldanmamızdan kaynaklanıyor. Bu da apaçık bir gerçektir. Ne demişti Sevgili Elçi: "Her hatanın (kötülüğün) başı (kaynağı) dünya sevgisidir."

Evet, ey dünya!

Ben insanoğlu, sana aldanmadığım sürece selamet üzereyim. Senin süsüne hayran olduğum zamandır ki güneşimi balçığınla sıvamış oluyorum.

Evet, ey dünya!

Sen beni aldatmaya da aydınlatmaya da yetersin. Seçim benim kendime ait!

Sen benim bataklığım da olabilirsin, miracım da olabilirsin.

Böyledir ki ilim şehrinin kapısı İmam Ali

(a) seni hem yermiş hem de savunmuştur. Mesela bir hutbesinde şöyle buyurarak seni yermiş ve bizi uyarmıştır:

"Sonra dünyadan çekinmenizi tavsiye ederim. Çünkü dünya, görünüşte tatlıdır, dile, damağa hoş gelir. Yemyeşildir, taptazedir, göze güzel görünür. Özlemlerle kaplanmıştır; tez elde edilen, fakat hemen geçip giden zevkler yüzünden sevdirebilir kendini, az bir hoşlukla iyi görünür, dileklerle, ümitlerle bezenir, bezendirir; aldatışlarla süslenir; fakat verdiği sevincin bekası yoktur; onun derdinden, eleminden kurtuluş imkânı bulunamaz.

Pek aldatıcıdır, çok zarar vericidir. Geçip gider, yok olup biter; içindekileri de yok eder..."⁹

Bir başka hutbesinde ise, aslında aldananın bizler olduğunu, senin bizleri yeterince uyardığını bildirerek hakkını teslim etmiştir:

"Dünya, gerçekten de onun sözünü gerçek bilene gerçeklik yurdudur; anlayana esenlik yurdu. Ondan

⁹-*Nehcü'l-Belaga*, A. Gölpınarlı tercümesi, 3. Bölüm (Dünya-Ahiret).

azığını düzene zenginlik yurdudur; öğüdünü tutana öğüt yurdu. Allah dostlarının secde ettikleri yerdir, Allah'ın meleklerinin namaz kıldığı yer. Allah'ın vahyinin indiği yerdir, Allah dostlarının alışveriş ettiği yer. Orada rahmet kazanırlar, orada cennet elde ederler. Kim dünyayı yerebilir, kınayabilir ki o, kendisinden ayrılacağını yüce sesle bildirmiştir ona; kendisinin de, ehlinin de zevalini haber vermiştir ona. Belâsıyla belâya örnek verir; sevinciyle sevince yol gösterir. İnsan, sağ esen yatar; derde, mihnete uğrayıp kalkar. Bunu da insanları teşvik için, korkutmak için, ürkütmek için, çekindirmek için yapar. Yarın nedamete düşenlerdir onu kınayanlar; başkalarıysa onu överler. Çünkü dünya onları korkutmuştur, korkmuşlardır; onlara söz söylemiştir, doğru bulmuşlardır; öğüt vermiştir, öğüt almışlardır."¹⁰

10-Aynı kaynak.

İNSAN İNSANDA NE BULUR?

Bütün dünyayı, içindeki en muhteşem, en ulaşılamaz varlıkları ile size verip, "Karşılığında yalnız yaşamalısınız!" deseler, küçük tozlu bir samanlığı o kocaman dünyaya tercih edersiniz. Çünkü insanın olmadığı kocaman dünya bir kafes gibiyken, gönlüne dokunduğunuz tek bir insanla bile samanlık seyran olur!

Her şeyin değeri parayla ölçülebilir, insan ve insanî olan şeyler hariç!

Her şeye rakamlarla paha biçmek mümkündür, insan ve insanî olan şeyler hariç!

Peki, insanı insan için bu kadar eşsiz ve kıymetli kılan nedir?

İnsanın insanda bulduğu o eşsiz cevher nedir?

İnsan insanda ne bulur?

Cevap çok basittir: İnsan insanda en kıymetli olanı, yani kendini bulur. İnsanın

tek aynası bir başka insandır. Başka insanlar olmasa insan kendine ayna bulamaz, aynasız kalınca da kendine yabancı kalır.

İnsan insanda eksiklerinin karşılığını bulur.

İnsan insanda en önemli gıdası olan sevgiyi bulur.

İnsan insanda kendi "kayıp özünü" bulur.

İnsanın derdini sadece insan hafifletebilir.

İnsanın sevincini sadece insan daha da anlamlandırabilir.

İnsanın kalbini ve gönlünü sadece bir başka insan doldurabilir.

Allah'ın da insana en büyük lütfu ve merhameti ancak bir başka insanla ulaşabilir!

İnsan cennet damından yeryüzüne düşen tek varlıktır. Bu yüzden insanı bir tek insan anlayabilir! Ona kendisi gibi damdan düşen lazım!

Söylediklerimizin özeti şudur: İnsan insanda Allah'ı bulur. Çünkü O, insana kendi ruhundan üflemiştir. İnsanın çamurunu öyle bir sonsuz güzellikle yoğurmuştur ki melekler karşısında secde etmek zorunda kalmışlardır.

İnsanın insana meyli, kendine dönüşü,

varlığın merkezine yani ulûhiyet makamına yönelişidir. İnsan aslında insandaki ilahî ruhun peşindedir.

Varlık âleminde Allah'a en yakın varlık hiç şüphesiz insandır. Bu yüzdendir ki "yeryüzünde Allah'ın halifesi" makamına ulaşmıştır.

İnsan, kendi çamuruna üflenmiş "ilahî rengi" taşıdığı için "en vazgeçilmez" varlık haline gelmiştir.

Bu sözlerden alacağımız bir başka sonuç da insanın insana aşkının, aslında ilahî aşktan uzak bir aşk olmadığıdır. Bu yüzden aşkın "hakiki" ve "mecazi" veya "ilahî" ve "dünyevi" olarak ikiye ayrılması doğru değildir.

Aşk eğer gerçekten insanî ise aynı zamanda ilahîdir de.

Ancak şehvet ve ihtiras cinsinden tutkuları aşkla karıştırmamak lazımdır. Sırf kaşa göze duyulan ilgiyi aşk diye adlandırmak yanlıştır. Gerçek aşk ruhların biri birine bağlanmasıdır. Bu karşı cinsten iki insan arasında da olabilir, aynı cinsten iki insan arasında da olabilir. Mevlana ile Şems arasındaki aşk buna iyi bir örnektir.

Gerçek aşk, insanın insanî (ilahî) yönüyle ilgili olandır. Bu öyle bir aşktır ki âşık ve maşuk ilahî tecellide birbirine

ilintilenir. Seven, sevilen ve sevdiren bir eksende cem olur.

Böyledir ki diyoruz: Aşk eğer aşksa, gerçekten "gayri ilahî" olamaz.

Öte yandan insan eğer gerçekten insansa, mutlaka ilahîdir. Her insan esasında ilahîdir. Her insan ilahî doğar, ama ilahî kalıp kalmamak onun tuttuğu yol ve yaptığı seçimlere bağlıdır.

Kimi insanlar üzerine konan çamuru yıkayıp tamamen ilahî olurken, kimi insanlar ise çamurunda boğulup, özlerindeki ilahî ruhu öldürür, yitirir veya hapseder.

Böylece çamur ile nurun birlikteliği ikisinden biri lehine-aleyhine değişebilir.

İnsan ışıkla karanlık arasında yaratılmıştır. Başka deyişle insan bir tarafı nur, bir tarafı çamur olan bir varlıktır.

Bir insanın çamurunun mu, yoksa nurunun mu galebe ettiğini, diğer insanlara olan sevgisinden veya nefretinden anlarız. Baştan ayağa nefretle dolu, çevresini sürekli rencide eden insanlar, ilahî ruhlarını kaybeden insanlardır. İnsanları bir sevgi halesi gibi kendilerine bağlayanlar ise bilakis ilahî ruhu galip gelen insanlardır.

Kapsayıcı bir kural olmamakla birlikte

çoğunlukla halkın kalpten sevdiği insanı Hak (c.c) da sever. Halkın sevmediği insanı ise Hak (c.c.) da sevmez.

Halk menfaatleri, dilekleri, zaafıları ve korkuları sebebiyle peygamberleri (a), imamları (a) ve Allah erlerini yalnız bırakabilir, onlara doğrudan veya dolaylı olarak kötülük edebilirler. Bununla birlikte kalben onları severler. Çünkü dediğimiz gibi insanoğlu ilahî bir ruh taşıyor ve her zaman sevgiden yanadır. Dürüst olamasa da dürüstü ve dürüstlüğü sever; iyi olamasa da iyiyi ve iyiliği sever. İnsanın temayülleri başlangıç olarak iyiden ve iyilikten yanadır her zaman.

Hasıl-ı kelim, insan sonsuzluğu arayan bir ruh ile yaratılmıştır. Dünyada her yol çamura, yani çıkmaza varırken bir tek Allah'a giden yol sonsuzluğa çıkar. Bu yol insanı insan sevgisinden geçirip Allah sevgisine çıkaran yoldur. İşte bu yüzden dünyada bulunan hiçbir şeyin kıymeti insanın kıymetiyle boy ölçüşemez!

ÇOCUKLARIMIZ VE YETİMLERİMİZ

Onlar bizim ektiğimiz fidanlar!

Onlar bizim varlık ağacımızın meyveleri!

Onlar bizim can parçamız!

Onlar bizim karnemiz, aynamız, neticemiz...

Onlar bizim çocuklarımızlar ama bizim malımız değiller; bizim sorumluluğumuzda olan, bizimle eşit insanlardır.

Onlar bizim korumakla, büyütmekle, eğitmekle, beslemekle ve hele hele en çok da sevmekle yükümlü olduğumuz en büyük değerlerimizler.

Onlar kalplerimizin en titrek teli, en çabuk sızlayan köşesi...

Aman çocuklarımız! Aman çocuklarımız!

Nereye gönderiyoruz? Nasıl gönderiyoruz? Kime emanet ediyoruz?

Ne öğreniyorlar? Ne yiyorlar? Ruh sofralarını kimin önüne açıyorlar? Kimin fikir ve maneviyat sofrasına misafir oluyorlar? Akılları, kalpleri nereleri dolaşıyor? Kimlerle vakit geçiriyorlar?

Bütün bunlara dikkat etmeliyiz. Çünkü kimse onları bizim kadar düşünemez. Onları kimselerin insafına terk edemeyiz.

Çocuklarımız evden çıkıyor, dışarıdaki insan okyanusuna karışıyor. Birçok güzellikleri de kötülükleri de görecektir ve öğrenecekler, iyi veya kötü insanlarla tanışacaklar, arkadaş olacaklar.

Çocuklarımızın okulunu, öğretmenini, arkadaşlarını, özel dostluklarını, onları şekillendiren ilişkilerini bilmek zorundayız. Yoksa her şeyi şansa bırakmış oluruz.

"Onlar fidanlarımızdır" dedik. Manevi olarak okuldan beslenecekler, arkadaşlardan beslenecekler, öğretmenlerden beslenecekler, ortamdan beslenecekler.

Bütün bunlardan sorumluyuz. Okuldur diye "güvendim, emanet ettim" diyemeyiz. Okulu da, öğretmeni de denetleyebiliriz. Kötülükler ve kötüler okul kapısından içeri giremez diye bir kural yoktur. Özellikle daha üst sınıflarda, delikanlılık yaşlarında, çeşitli ideolojik gruplar, hatta terör grupları kişilik arayışı dönemine giren gençleri avlamak için çeşit çeşit tuzaklar kurup

pusuya yatıyorlar. Muhakeme gücü henüz gelişmemiş olan ve her yöne hızlıca eğilmeye, savrulmaya müsait delikanlılar bu tuzaklara kolaylıkla düşebiliyorlar.

Tabii ki neticede onlar da bağımsız birer birey olarak kendi tercihlerini yapacaklar. Mühim olan bizim haberdar olmamız ve oyunlarla, tuzaklarla, göz boyayan örgüt oyunları ile aldatılmalarına mani olmaya çalışmamızdır.

Hepimiz mesulüz. Rahmet elçisi şöyle buyurdu: **"Hepiniz sorumlusunuz. Hepiniz elinizin altındakiler ve sözünüzü dinleyenler hakkında mesulsünüz"**¹¹

Fertlerinden biri olduğumuz toplumdan bile sorumluyken kendi çocuklarımızdan sorumlu olmaz mıyız?

Çiçeklerimizi soldurmak için şeytanlar pusudayken nasıl dikkat etmeyiz?!

Fidanlarımızın dibine su dökmekle sorumlu olanlar su yerine kireç döküyor olmasınlar!

Çocuklarımızın düşüncelerini, kalplerini iyiliklere değil, kötülüklere şartlandırıp zihinlerini ve ruhlarını kirletebilirler. Aman dikkat!

11-İrşadu'l-Kulub, c.1, s.184.

Çocuklarımızın çevresinde koruma kalkanı oluşturmamız gerek. En geçerli koruma kalkanı ise sevgidir.

Sevgi, inançlar ve ideolojiler ötesi manevi bir korumadır.

Sevgi, sapkın düşünceler ve saplantılı eğilimlere karşı adeta bağışıklık kazandıran bir korumadır.

Sevgi, evlatlarımızın bize daha çok güvenmesini, onların iyiliğini istediğimize inanmasını sağlayan bir korumadır.

Sevgi; evlatlarımızı hakka, güzelliklere, doğruluğa, hayatın ve varlığın hak üzere olduğuna inandıran bir korumadır.

Sevgi; onların kötülükleri gören, tuzakları bozan basiret gözünü açar.

Sevgi olmazsa çocuk dünyanın kötü bir yer olduğuna, insanların ve toplumun kötü olduğuna inanır ve varlıkla, hayatla, yaratıcıyla kavgalı büyüyebilir.

O kadar çok sevelim, o kadar çok sevgi gösterelim ki evlatlarımız dışarıda sevgi ve huzur aramasınlar. Ruhları sağlam bir sevgi tabanı üzerine oturup mutmain ve asûde olsun.

Az sevilen ve ailesinde mutluluk bulmayan çocuklar hep bir arayış ve zaaf içindedirler. Bu da onları dışarıda korumasız ve kolay avlanabilir bir duruma

sokuyor.

* * *

Bu arada yetim çocuklardan bahsetmeden geçemeyeceğim. Her birimizin çocukları var ve bir de yetim çocuklarımız var. Yetimler hepimizin çocuklarıdır. Kendimizi onlara karşı sorumsuz göremeyiz. Onları düşündükçe her insanın içi burkulur. Melekleri de ağlatan onların hüznünlü gözleri değil midir?

Yetim, her an boşlukta gibi yaşar. Zaten kalbi kırıktır, bir de yemesi, içmesi, giymesi eksik olursa işte bu onu çökertebilir. Sonra çektiği acı ve yaşadığı sevgisizlik Allah korusun, kalbini taşlaştıracaktır. Sevgi görmediği için merhametsizleşebilir. Bu da döner, dolaşır yine topluma yani hepimize yansır.

Yetimlerimizi bulmak, onlarla ilgilenmek zorundayız.

Peygamberi yetim büyümüş olan bir ümmet olarak, yetimleri idrak etmeli, onlara daha bir rikkatle yaklaşmalıyız.

Hepimiz Allah'ın kullarıyız. Ayır-gayrımız olamaz. Hepimizin rızkı aynı rahmet elinden çıkıyor. Allah her kuluna aynı mesafededir. Her yetim bizim yetimimizdir.

Mahallenizdeki yetimi Hz. Muhammed (s) olarak düşünebilirsiniz. Hz. Muhammed'in (s) yetimliğinin sizin mahallede geçtiğini tasavvur edin. Bir Hz. Ebu Talip olamaz mısınız onun için?

Bu, abartılı bir benzetme değil. Her çocuk masumdur. Her çocuk Peygamber efendimizin sevgi ve şefkate layık gördüğü, hatta kendine tercih edeceği bir çiçektir.

Her çocuk küçük ve yetim bir Hz. Muhammed (s) gibi düşünülemez mi? Yeryüzünde ikinci bir Hz. Muhammed (s) olmayacaktır, bu doğrudur ama her çocuğun da yaratıcısı Hz. Muhammed'i (s) yaratan Allah (cc) değil midir?

Aynı anne babadan olmaktan daha büyük bir kardeşlik değil midir, aynı Allah tarafından yaratılmış olmak?

Mahallenizdeki yetimin büyüdüğünde büyük bir insan olmayacağını kim söyleyebilir?

Sevgi elçisi şöyle buyurdu: **"Sizden sonra yetimlerinize şefkat gösterilsin istiyorsanız siz de başkalarının yetimlerine şefkat gösterin."**¹²

Şu cümleyle bitirelim: Hz. Muhammed (s) yetim bir çocuk ve sizin mahallenizde

12-el-İkbal, c.1, s.26.

yaşıyor, O'nu bulun!

ACI

Niçin acı çekeriz? Hep düşünürüm bu soruyu. Tekrar edilen birçok klasik cevabı var. Bu cevapların her biri yerinde, geçerli cevaplardır. Ancak bazı soruların cevabı zamanla anlaşılıyor. Bugün duyduğunuz cevabı belki on yıl sonra anlayıp kavramaya başlarsınız. Bu soru da öylesi sorulardan biridir.

Evet, çok mühim bir soru bu: Acı niçin var?

Sanırım hayatı anlamak, yani hakikati anlamak için yola çıkan yolucunun tırmanacağı en büyük yokuşlardan biri bu sorudur.

Acı niçin var?

Okuyucularımdan bu soruyla pençeleşen birileri varsa eğer, belki katkımlar olur düşüncesiyle bu satırları kaleme alıyorum.

Acı, anlamamanın kendisidir. Acı, anlamak demektir. Acı var, çünkü olmasa acısızlık dahi acı olabilirdi...

Acı, tatlının ikinci parçasıdır.

Daha açık konuşalım:

Acı, bizimle başkaları arasında bir köprüdür. Kendimizde yaşar, tadarız ki başkasında olduğunda anlayabilelim.

Evet, acısız yaşayan başkasını bilemez. Acı çeken insan yufka yüreklidir. Acıyla yoğrulan kişi şefkat yüklüdür.

Acı çekiyoruz ki acıyalım. Acımak kelimesinin kendisi de belki bu ilintiyi ele veriyordur. Acıyı bilmeyen nasıl acır?

Acı bizim öğretmenimizdir demek ki. Acının her türlüüne bu gözle bakmalı.

Denilebilir ki acı olmasa bizde olmadığı gibi bakasında da olmayacaktı. Öyleyse başkasının acısını anlamak diye bir durum da olmazdı. Evet doğrudur ama bu durumda insanlar arasındaki en önemli iletişim kanalı da kapalı olurdu. Acılarımız ve ihtiyaçlarımız (ki acının bir başka ismidir aslında) sayesinde iletişim halindeyiz. Üşümek, yalnızlık, sevmeme sevilme ihtiyacı... Bütün bunlar acının farklı isimleridir ve bunlar olmazsa insanoğlundan kimse kimseyi tanımaz, bebek doğar doğmaz annesinden ayrılır giderdi.

Acıyı anlamak hayatı anlamaktır.

Acı olarak bildiğimiz olgu dahi türlü

türlüdür. Her türlüsünde bu geçerlidir sanırım. Aşk acısı, hasret acısı, beden acısı, ruh acısı, evlat acısı, ana acısı, baba acısı, fakirlik acısı, şeref acısı...

Acı bir tür ihtiyaçtır, eksikliktir. Bir yokluğun, boşluğun seslenen yeri, konuşan dilidir.

Acı ihtiyaçtır, ihtiyaç ise bağıdır... Hepimiz birbirimize ve varlığa ihtiyaç bağıyla bağlıyız. Öyleyse acı bağıdır, olmazsa yalnız olurduk ve yalnızlık da bir acıdır. Yalnızlık acısı da olmasaydı dersenez, bu, var olup olmamayı sorgulamak olur. "Niçin varız?" sorusu ise apayrı bir sorudur ve her sorudan önce sorulur.

Ayrıca acı çabanın, hareketin, hayalin başlangıcıdır. Acıdan tatlıya, rahatsızlıktan rahata, zordan kolaya, soğuktan sığağa vs. doğru bir kaçıştan başka nedir hayat?

Sözü geçen karşıt anlamlı durumların her biri karşıtının anlaşılması için zorunludur.

Acı, bizi huzursuzluktan huzura, zordan kolaya, soğuktan sığağa vs. doğru harekete geçiriyor. Nasıl ağrı olmazsa bedenimizdeki hastalığı, yarayı, yanığı fark edemezsek, aynı şekilde acı sayesinde noksanlıktan

kemale, iyiden daha iyiye, yalnızlıktan sevgiye doğru hareket ederiz.

Yani acı insanın merkebi, uyarıcısı hatta kılavuzudur birçok zaman.

Bu konuda önümüze çıkan tefekkür ödevi, acısız bir hayatı tahayyül etmektir. Hiçbir acının, zorluğun, sıkıntının, ağrının sızının, huzursuzluğun olmadığı bir hayatı tahayyül edelim ve dikkatli bir şekilde ortaya çıkacak tablo üzerinde kafa yoralım.

ÂNİ KURTAR!

Dünyanın sıradanlığından şikâyetçi, sürekli gelecek hayalleriyle teselli bulmaya çalışan, geleceğin merak ve hevesi benliğini saran kardeşime:

Sevgili kardeşim!

Belki benden geleceğe dair ümit dolu cümleler kurmamı bekliyorsundur. "Dert etme, tasalanma, her şey çok güzel olacak!" diyeceğimi düşünüyorsundur. Ama hayır, ben seninle daha gerçekçi konuşmak istiyorum.

Sana mutlu gelecekleri müjdelemiyorum. Çünkü geleceğin bugünden daha iyi olacağı düşü, senin şu ândan gafil olman için şeytanın uydurduğu bir yalandır. Ben bu yalana ortak olmak istemiyorum.

Sana gerçeklerden söz etmemi istersen şöyle demek zorundayım: Gelecek iyi de olabilir, kötü de olabilir. Senin bu konuda

yapabileceğin tek şey, geleceğin daha iyi olması tarafında yer almak ve bu amaçla çalışmak, çaba harcamaktır.

Bugünün tesellisi adına yarınlar hakkında güzel hayaller kurabilirsin. Bu, bugünün yükünü hafifletmek, ye'se yenilmemek için faydalı olabilir. Ama bu, ne gelecekle alakalı ne de şu anla alakalı gerçek bir yatırım değildir.

Yarınların sana hayal cennetlerinden bağlar, bahçeler getireceğini düşünmen için hakiki bir sebep yok. Tam aksine bu beklentiler, halka halka dizilmiş hayal kırıklıklarını boynuna asıp seni umutsuzluk uçurumuna da çekebilir.

Bu yüzdendir ki sana tozpembe gelecekleri müjdelemiyorum, sana kader ipinin bir ucunun senin elinde olduğunu müjdeliyorum. Bu hakikat geleceği değiştirmek adına sana yeterli gücü veriyor olmalı.

Geleceği senin seçimlerin ve çabaların belirleyecektir. Aslında geleceğin anahtarı büyük ölçüde senin elindedir. Sahiden bu çok güzel bir müjde değil midir?

Geleceği kurtarmak, hayalini kurduğun saadeti bulmak için tek çare, elinin ulaşmadığı yarınları değil, şu an içinde bulunduğun günü iyi tasarlamaktır. Senin

şekillendirebileceğin zaman elinin uzanmadığı gelecek değil, elinin altındaki bugündür. Ancak bugünü şekillendirerek geleceği de şekillendirme şansın olur.

Hemen şimdi ne yaptığını ve hangi "sonuç" için yatırım yapma halinde olduğunu düşün.

Mutluluğa giden yolda attığın adımlar da aradığın mutluluğa dâhildir. Öyleyse saadet için attığın adımlar gelecekte hayalini kurduğun mutluluğun bir parçası, hatta ta kendisi olabilir.

Mutluluğu tekrar tarif et. Mutlu sonuçlar için yaptığın her yatırım, çektiğin her çile aslında mutluluğun ta kendisidir.

Mutsuzlukla ve hüsrarla sonuçlanacak her ihmal, gaflet veya yanlış da mutsuzluğun bir parçasıdır. Şu anını mutlu etse bile ömür boyu mutsuzluğunun bir parçası olacak anılar inşa etmemek için dikkat et.

Tekrar ediyorum, mutluluğu yeniden tarif etmeliyiz. Mutluluk hayal defterine yazdığımız bir alacak değil, elimizin altındaki bir nakit olmalıdır!

Şimdi, şu saatte ve şu dakikada ne yapıyorsun? Bütün mesele budur. Sonradan ne yapacağının bir önemi yoktur.

Zira her anın bir sonrası vardır.

Şu an **su**, sonrası ise **seraptır**.

Şu an **sermaye**, sonra düşüncesi ise **şüpheli alacaktır**.

Şu an **gerçeğin ta kendisi**, sonra düşüncesi ise **muhtemel gerçektir**.

Şu an **senin elinde** sonra ise **birçok etkenin ortak mülkiyetindedir**.

Şu an **gerçek**, sonra düşüncesi ise sadece **bir hayaldir**.

Şu an **nimet**, sonra düşüncesi ise **vesvesedir**.

Öyleyse artık gelecek hayallerinin süslü rüyasından uyan ve geleceğin iplerini de elinde tutan şu anın ziyan olmasına engel ol!

Ânı kontrol edebilirsen eğer, geleceğe de hâkim olma şansın artar. En azından seninle ilgili olduğu kadarıyla.

Ânın en önemli özelliği hâlihazırda tamamen senin kontrolüne verilmiş olmasıdır. Ânın mutlak hâkimiyetini, zamanın ve kâinatın sahibi sana tahsis etmiştir. Onu istediğin gibi değerlendirmek veya boşa harcamak sana bırakılmıştır. İstersen iyi, daha iyi, çok daha iyi ya da boş, kötü veya çok kötü değerlendirebilirsin.

Âna hâkim olman ve onu yönlendirmen, her zaman dış dünya ile ilgili bir fiil olmayabilir. Âna hâkim olman aynı zamanda kendine hâkim olmandır. Yani ruh, gönül ve düşünce dünyana hâkim olman ve "nefsini" iyi yönetmen de buna dâhildir. Ânı yönetmek önce kendi nefis ülkeni yönetmektir.

Birçok insanın anlamakta zorlandığı mesele, kişinin işinden (fillerinden) önce ruh dünyasını yönetmeyi bilmesidir. İnsanın bedensel uzuvları olduğu gibi ruhsal uzuvları da vardır; sevgi, öfke, şehvet, umut, korku gibi. İşte bu uzuvları yönetmek hayatımızın her dakikasında üzerimize düşen en yakın vazifemizdir. Bunları yönetemezsek bizden sadır olacak yanlışlar ve kötülükleri önleyemeyiz.

Hz. İmam Ali'nin (a) Kumeyl Duası'nda: **"Allah'ım! Senin hizmetinde uzuvlarımı (cevarih) güçlendir ve sana yönelmede azmimi artırmak için ruhumun uzuvlarını (cevanih) sağlamlaştır"** buyurmaktadır. Bu cümle insanın maddi uzuvlarını yönetmesi kadar kendi manevî yönünü de iyi yönetmesi gerektiğine atıfta bulunmaktadır.

Parantez içinde belirtelim: Yönetmenin en önemli şartlarından biri denetlemedir. İnsan sıkı bir müfettiş gibi kendini

denetlemeli; kendi yanlışlarını, eksiklerini ve ayıplarını aramalıdır. Bunu yapan insan sürekli kendi ayıplarıyla meşgul olduğundan başkalarında ayıp aramaya mecal bulamayacaktır. Böylece kendini ıslah etmede mesafe kat ederken aynı zamanda daha hoş görülme ve daha güzel ahlaklı da olacaktır.

Kişi düşüncesini, duygularını, isteklerini, dileklerini iyi yönetmeli ve geleceğe umut bağlayıp kendini koyuvermekten sakınmalıdır. Bu, her anlık bir vazifedir ve bu konuda "gelecek" kelimesinin bir anlamı olamaz.

Sözü burada bırakıyorum sevgili kardeşim. Ben sözlerimi bitiriyorum ki sen tefekküre başlayasın.

Son olarak şu uyarıcı hadisi de senden esirgemiyorum: **"Bugün-yarın etmekten kaçın, çünkü o, insanı boğup helak eden bir denizdir!"¹³**

13-Mizanu'l-Hikme, c.5, s.443.

SANİYE ÖMÜRDÜR

Saniyelerle kavga etseydim, yıllara yenilmezdim.

Saniyelerin hakkından gelmek çok daha kolay olabilirdi.

Ömür sanki yağmur seli gibidir. Önemsenmeyen damlalar emilmezse, birleşip sel oluyor ve yıkıp dağıtıyor her yeri.

Araplar ne güzel demişler: "Zaman bir kılıç gibidir; sen onu kesmezsen o seni keser!"

İpin ucunu kaçırmayın bir kere, sonra hayatın iplerini tekrar ele almak çok zor oluyor.

Günleri, gelecek günlerin vaadiyle satarız. Gönlümüzü hoş ettiğimiz "gelecek günler" ise bir sonraki günlerin boş vaadiyle heder olup gider. İşte saniyelerin, günlerin, yılların hakkından gelememek böyle bir şeydir.

Her bir saniyeyi tutmazsanız, keseniz

delik demektir. Ne dünya biriktirebilirsiniz ne de ahiret.

Sonra benim gibi pişmanlık yazıları yazarak bir hüner sergilediğinizi sanıp avunursunuz...

Daha genç kardeşlerimiz bu satırları çok dikkatli okusunlar. Her pişmanlık sızlayan bir yaradır, sürüp giden bir acısı vardır...

Hâlbuki pişmanlıkların az olduğu bir hayat da mümkündür.

Sadece gözü açık, dipdiri, hesaplı-kitaplı ve biraz da kaygılı yaşamak yeterli olacaktır.

Nice kabiliyetli gençlerimiz, çocuklarımız var ki geleceğimiz için eşsiz birer sermaye, birer istikbal umudu olabilirlerdi. Maalesef boşu boşuna harcandılar, harcanıyorlar. Nice kabiliyetler, nice zekâlar, nice duygu ve erdem zengini yürekler...

Kimisi büyük bir bilim adamı, kimisi büyük bir bilge, yazar, şair, sanatçı olabilecek kabiliyetlerken harcanıyor, heder oluyorlar. En büyük suçlu da kendileridir. Muhit, ebeveyn, eğitim sistemi, hepsini suçlamak mümkün tabii ama inanın bunların hiçbiri bizim kendi irademiz kadar belirleyici değil. Biz istersek olur, her şey olur!

İnsanın hata yapmaması, az hata yapması gerçekten mümkündür. Doğrulup kendimizi uzaktan seyredelim. Ne yapıyoruz? Acaba en doğru olanı yapıyor halde miyiz? Acaba yıllarımızı en verimli şekilde mi geçiriyoruz? Daha az hata yapamaz mıydık, yapamaz mıyız? Hataları hemen şimdi azaltamaz mıyız? Verimliliğimizi artıramaz mıyız?

Kendimizi insafsızca eleştirelim, gözden geçirelim, göreceğiz ki aslında biz bize yeteriz. Biz kendimiz kendimize istikamet verebilir, kendimizi denetleyebiliriz. Her ne kadar herkesin bir kılavuza ihtiyacı olsa da bunun mümkün olmadığı yerde, çaresiz kendimiz kendi kılavuzumuz olabiliriz.

Neden daha mükemmele ulaşmak ve daha harika işler yapmak için daha çok çalışmıyoruz? Neden zamanımızı iyi ve verimli değil, en iyi ve en verimli şekilde kullanmıyoruz?

Ömür öyle bir sermayedir ki hiçbir telafisi yoktur. İyi düşünürsek hepimizin aslında tek bir sermayesi vardır, o da bu ömürdür. Bu sermayenin tek yöneticisi ise biziz ve aslında bu eriyen sermaye kendimize ait değil. Çünkü hepimiz bir bütünün parçasıyız. Rolümüzü en iyi ve en mükemmel şekilde ifa etme zorunluluğumuz var. Ömrümüz, ailemiz,

toplumumuz, ümmetimiz, bütün insanlık ve hatta bir şekilde bize hizmet eden canlı-cansız varlıkların da haklarını içinde bulunduran çok ortaklı bir sermayedir.

Bu sermayeden her hak sahibinin hakkını vermek zorundayız. Toplumdan ve doğadan bir şeyler alıyor ve kendimize harcıyorsak, bunun geri ödemesini de yapmalıyız. Bu da ömrümüzü ve bize verilen kabiliyetleri en iyi şekilde değerlendirmekle olur.

Kendim için söylüyorum, şimdiye kadar başardığımın kat kat fazlasını başarabilirdim. Neden başarmadım. Çünkü gerektiği kadar sorumlu davranmadım. Çünkü kendimi yeterince denetlemedim. Çünkü kendimi sıkmadım. Çünkü kendimi zorluğa alıştırmadım. Çünkü bahaneleri hakiki gerekçeler olarak görmek istedim...

İşte hayat böyle bir mücadeledir. Zaman üzerinize gelir. Siz az zamanda çok işler başarmakla görevlisiniz. Zamanı an be an değerlendirmek yerine, yanı başında oturup bir ırmağın akışını seyrederek gibi onun tükenmesini seyrederken, "ava giderken avlanmış" durumuna düşersiniz.

Belki bazı okurlarım olayı biraz abarttığımı düşünüyordur. Hayır, emin olun öyle değil.

Şu yaşadığımız koca şehirde ne kadar suçlu var, ne kadar dilenci var, ne kadar okuyamayan genç var, ne kadar elinden tutulması gerekenler var? Ülkenin, ümmetin ne kadar eksikleri, sorunları var ki sen giderilmesinde sorumluluk sahibisin...

Yapabildiğini yapmıyorsan işte bütün bu olumsuzluklarda pay sahibi oluyorsun.

Sorumluyuz. Hepimiz sorumluyuz. Neden mi? Çünkü insanız. Yetmez mi?

Baharın güzelliğini yaşıyor, lalelerin, güllerin, çiçeklerin cilveli açışını seyrediyor; türlü renkte, tatta ve kokuda meyveleri yiyorsak; kuşların süzülüşüyle, bülbüllerin ötüşüyle, hayvanların sütü, yoğurdu, kaymağı, kebabı köftesiyle mest oluyorsak; anne babamızın, kardeşlerimizin, akrabalarımızın, arkadaşlarımızın sevgisi, dostluğu ile yaşamın tadını çıkarıyorsak; askerin, polisin, terzinin, kasabın, fırıncının vs. hizmetleri sayesinde rahat yaşıyorsak; bizden önceki Allah dostlarının, şehitlerin, âlimlerin, şairlerin, yazarların, bilgelerin, bilim adamlarının fedakârlığı ve birikimi üzerinde oturmuşsak, borçluyuz demektir. Bu borçlar parayla ödenemeyecek kadar büyüktür. Bunu ancak ömrümüzü iyi değerlendirip sahip olduğumuz

kabiliyetleri en iyi şekilde kullanarak ödeyebiliriz.

Evet, saniyelerin geçişini seyretmekle başlayıp yılların ve ömrün geçişini seyrederek devam ediyoruz hayatımıza...

Enerjimizi başarının tarifsiz hazzından değil de tembelce ömür tüketmekten almak istiyoruz. Artık buna bir dur diyebiliriz. Ömür, dinlenme faslı ihtiyaç olan miktarla sınırlı olarak çok heyecanlı bir tempo ile sürdürülebilir.

Başarı, bize fazlaca dinlenmenin, vakit öldürmenin veremediği huzuru ve lezzeti verecektir.

Saniyeleri yakalayalım. Böylece yılları ve tüm ömrü yakalarız. Pişmanlık değil başarı dolu, bahane değil sonuç dolu bir yaşam arasındaki fark "olmak ve olmamak" kadar büyüktür.

ZOR GÜNLER

[Bu yazıyı çok zor günler geçiren bir kardeşimi vesile ederek yazıyorum.]

Zor günlerden geçtiğin için sevinemeyebilirsin şimdi. Ama gün gelir ki şu birkaç zor günün, diğer bütün günlerini nasıl kolaylaştırdığını anlar çok çok şükredersin, mutlu olursun.

Gün gelir zor günler geçirmiş olmanın ayrıcalık olduğunu görür, anlarsın.

Sanma ki günleri hoş geçenler şanslı, sen şanssızsın. Dünyada ne şanslı vardır ne de şanssız. Felek herkes için bir hesap yapmıştır. Senin başına gelenler de bir hesabın parçasıdır. Her şey düşünülmüş. Tek düşünülmemiş olan, yani düşünülmesi sana bırakılan şey senin tavrındır. Hoş görmek de hor görmek de senin elindedir. Hoş görmek bir yol, hor görmek başka bir yoldur.

Bir gün bile hesapsız geçmiyor. Yüzlerce gününün içinden bir gününü çıkarsan zincir kopabilir, dağılabilir. Her bir halka,

zincirin tümü kadar değerli olabilir.

Zincirin halkalarına değil, bütününe bakman gerek. Ama bunun için de zamana ihtiyacın var. Sen her halkayı sağlamlaştırmaya bak! Sonunda ortaya çıkacak olan zincir, tahmin ettiğinden ve hatta halkalardan da çok farklı olabilir.

Ömrüne kuşbakışı bakabilmelisin. O zaman nasıl bir mesafe kat ettiğini, hangi yollardan geçtiğini ve hangi yolların senin azimli adımlarını beklediğini görebilirsin. Kuşbakışı bir seyir sana kendini başkaları ile kıyaslama imkânı da verir. Böylece önde mi, geride mi olduğunu analiz edebilirsin.

İyi günlerden geçtiğin zaman da çok sevinmemelisin. Rahat günlerin arkasında kötü günler saklanmış olabilir. İyi ve kötü günler kavramını yeniden düşün. Seni iyi yöne götüren kötü günler gerçekten kötü müdür? Seni kötü yöne götüren iyi günler gerçekten iyi midir? İyinin sonucu da iyi olmalı değil midir?

Bir gün ömrünün önemli bir kısmı geride kalır da dönüp geçen yıllarına bakarsan, iyi günlerinin ve kötü günlerinin hangileri olduğu konusunda çok farklı düşünebilirsin. İşte şimdiden o basireti elde etmek mümkün olabilir. Bunun için ciddi ve akıllı düşünmek lazım.

Ne inişli günlerde hayatı bir çukurdan ibaret; ne de çıkışlı günlerde hayatı daimi bir yükselişten ibaret görmemek gerek. Hayat inişli çıkışlı bir yoldur, önemli olan onu huzur içinde, korkmadan ve rehavete kapılmadan sürdürebilmektir. Önemli olan, bu iniş çıkışların genel seyrinin yükselişle devam etmesidir. Önemli olan yolun hangi menzile varacağıdır.

Bu, milletler için de geçerlidir. Her milletin inişi çıkışı vardır. Bir millet yaşadığı inişin, felaketin, çatışmanın ardından hemen yükselişe, birlik beraberliğe, yaşadığından ders çıkarmaya yönelirse sonu felah olur. Ama inişleri inişler izlerse, çıkışlar da geçici rahatlıklardan ibaret kalırsa öyle bir milletin payidar bir istikbali olmayacaktır.

Evet, hayat genel itibariyle yükseliş olmalı. Ancak bu yükseliş de yine inişler ve çıkışlardan oluşacaktır, bunda bir beis yoktur. Öyleyse her halükarda umutlu olmak gerekir. Her zorluğun ardında bir kolaylık bekleyip şevkle, zevkle hayata, yani başarıya sarılmak gerekir.

Her baharda solmuş çiçekler tekrar açmaya devam etmiyor mu? Kıştan sonra gelen bahar bir soğuk, bir sıcak, azar azar değişerek gelmiyor mu? Öyleyse umutlu olmak gerekir. Ümitsizliği öldürmeden asla

dirilemeyiz!

Sohrap Sipehri ne güzel demiş: Dağ
laleleri açmaya devam ettikçe, yaşamak
gerek!

ZAVALLI ÖMRÜM BENİM!

Senin kadar hor hakir görülen ikinci bir sermayem yok.

Senin bir benzerin, bir eşdeğerin, bir yedeğin yok ama yine de kıymetini bilemiyorum.

Senin bitişin benim bitişim olmasına rağmen, seni bitirmekte öyle bir hırslıyım ki sanki düşmanımsın, sanki seni bitirerek zaferler elde edeceğim.

Geçen her yılın için kutlama yapıyorum.

Biten her faslın için bir oh çekiyorum.

Seni yiyip bitirmek adına, eğlenceler, oyunlar, meşguliyetler düzenliyorum.

Hatıra hatıra, dilim dilim hızla bitiyorsun. Ben ise rahat rahat uyuyorum, sanki biten aslında ben değilmişim gibi.

Bir, iki, üç... Artık bu rakamlar çok yetersiz. Seni on on, yirmi yirmi yıllarla tüketmek, bol bol harcamak istiyorum.

Çok bir şey kalmadı zaten. Çoğu gitti, azı kaldı. Peki sen bitince ne olacak?

Gafil yanıma sorsan, senin bitişin umurunda bile değil.

Ama hakikat gözüyle baktığımda, sen bitince:

Ben bitiyorum, ben kaybediyorum, ben eriyorum.

Ben, kaçan fırsatların hasretiyle doluyorum.

Ben, ifa etmediğim vazifelerin altında eziliyorum.

Ben, yaptığım günahların pişmanlığı altında kalıyorum.

Ben, telafi şansımı telafisiz bir biçimde tümüyle kaybediyorum.

Sen bitip tükenince, ben yenilgiyle bitmiş bir oyunun başarısızlığı ile baş başa kalacağım.

Ben, hiç de oyun denilemeyecek kadar vahim bir maceranın tek tükenmişi olarak ortada kalacağım.

Zavallı ömrüm benim... Bu kadar kıymetliyken, bu denli kıymetsiz muamelesi görmene ne demeli?

Sanki sen bir filmsin de biz sonunu merak eder gibi bir an önce bitmeni

istiyoruz. Bir yandan da hiç bitmeyecek gibi rahatız. Hiçbir fırsatı kaçırma endişemiz yok. Telafi peşinde değiliz, kıymet ölçme peşinde değiliz.

Zavallı ömrüm benim! Yani zavallı ben...

V. Bölüm

HİKÂYESLER

GÜL VE DİKENİN KOMŞULUĞU

Bilirsiniz, gül ile diken çoğu zaman komşudurlar. Yine bir gül ile bir diken, kocaman bir gül bahçesinde, iki komşu olarak yaşıyorlarmış.

Bahçede gül kadar da diken varmış, ama nedense hiç kimse bu bahçeye diken bahçesi demez, herkes gül bahçesi dermiş.

Evet, gül ile dikenin komşuluğuna herkes alışkındır. Hatta birçok zaman bir gövde üzerinde yer alırlar da, gülü sevenler dikene de katlanmak zorunda kalır...

Kanatları baştan aşağı rengârenk nakışlarla süslenmiş, adeta kibirli bir kraliçe gibi bahçede salına salına uçan bir kelebek şu "gül ve diken komşuluğuna" pek takılmış. Sürekli, "Şu gülün suçu günahı nedir ki dikenle nefes nefese yakın komşu olmak zorunda kalmış?" diye sorup dururmuş kendi kendine.

Bir gün dayanamamış ve gülün o güzelim yapraklarından birine konup soruvermiş:

—Gül kardeş! Ne kadar güzelsin, ne kadar zarif ve hoş kokulusun sen. Ne yazık ki etrafından dikenler eksik olmuyor. Eminim çok rahatsız oluyorsundur haklı olarak. Dibine kadar sokulmuş şu çirkin dikene baksana!

—Ey güzelliği ile bahçemizi süsleyen kelebek kardeşim! Yanı başımda duran, rüzgâr estiğinde fazlaca bükülmeme engel olan, şu boylu poslu, sağlam gövdeli komşumdan mı bahsediyorsun yoksa?

Kelebek şaşkın şaşkın sormuş:

—Hayır, hayır dikenini diyorum. Hani şu sivri sivri dikenleri olan, yaprakları bile dikenlerle çevrili sevimsiz yabani bitkiyi diyorum ben.

—Kelebek kardeş, işte ben de o komşumdan bahsediyorum zaten. Onun yaprakları senin kanatların kadar süslü ve zarif olmasa da güzellikleri pek çoktur.

—Ne güzelliği? Hangi güzellik? Ne gibi güzellikleri varmış bakalım?

—Mesela o benim gibi zayıf değil, güçlüdür. Hem sen şimdiki haline bakma, o da çiçek açıyor zamanı gelince. Ayrıca ona misafir olan, ondan beslenen böcekler

benden daha fazla. Haa bir de benim yanımda bulunması çok işime yarıyor. Fazla sert rüzgârlarda o olmasa perişan olurum. Hem yabani de değil. Bizler gibi o da bu toprağın ve bu bahçenin canlarından biridir!

Kelebek kulaklarına inanamamış. Gülün herkesin uzak durduğu şu diken hakkında böyle güzel düşünmesi onu hiç olmadığı kadar şaşırtmış. Kelebek böyle şaşkınlık içindeyken gül devam etmiş:

—Belki de hep güzel yapraklarıma konduğun için fark etmemişsindir, benim de dikenlerim hiç az değil. Aşağı taraflarım çok sivri dikenlerle dolu! Dikenleri yüzünden onu sevmeyeceksem, kendimi de sevmemem lazım!

—Peki, gül kardeş! Sen dikeni bu kadar seviyorsun, hoş görüyorsun da bakalım o senin hakkında ne düşünüyor?

Gül hemen cevap vermiş:

—Ben gülüm, onun hakkında güzel düşünüyorum. Onun da benim hakkımda güzel düşünmesini dilerim ama eğer kötü düşünüyorsa demek ki vardır bir hatam, kusurum.

Daha gülün sözleri bitmeden, kelebek uçmuş ve korka çekine dikenin dallarından birine konmuş. Hiç de nazık ve sevecen bir

edaya bürünmeden sormuş:

—Ey diken! Söyle bakalım şu yakın komşun gül hakkında ne düşünüyorsun? Bütün bahçe onun güzelliğine, zarafetine hayran! Sen de öyle misin?

Diken, çatık kaşlarıyla kelebeğe öfkeli bir bakış atmış ve şöyle demiş:

—Koca kanatlı, zayıf cüsseli, kibirli böcek! Benim sen ve şu gül gibi zayıf ve takatsiz varlıklarla işim olmaz. Ben kendime bakarım ve muhatap olacaksam da kendim gibi güçlü, kuvvetli olanlarla muhatap olurum. Uç git; bir daha da beni böyle gereksiz sorularla rahatsız etme!

Kelebek yine kulaklarına inanamamış. Dikenin kaba, kırıcı ve sivri dilinden daha fazla incinmemek için hemen uçup gitmiş. Bahçenin rengârenk, cıvıltılı, ısıltılı güzellikleri arasında dolaşırken de kendi kendine söylenmiş:

—Şimdi gül ile dikenin farkını yeni yeni anlamaya başlıyorum!

BİR AKŞAMIN HİKÂYESİ¹⁴

Devlet işiyse mutlaka bir tarafları aksamalı. Ne kadar iyi işleyen bir kurum da olsa illa ki bir yerlerinde aksamalar, hantallıklar olmak zorunda. Çünkü devlet malı! Yani kimsenin babasının malı değil. Bizde bir şey, hepimizin babasının malı olursa sahipsiz kalıyor. Sahipsiz kalmaması için mutlaka bir kişinin babasının malı olmalı, yani özel mülk olmalı. İşte o zaman sahipsiz olmaktan çıkıyor.

Her neyse, burasını çok uzatmayalım. Bizim semtteki PTT bankamatığı yine çalışmadığı için daha merkezi bir semtin PTT bankamatığına gittim. Akşam saat 22 sularıydı.

Arabadan indim, çalışmayan bir başka bankamatikle biraz uğraşıp geri dönünce, ön lastiğimin havasının tamamen indiğini gördüm. Bu şekilde bir yere gidemezdim.

14-2010 yılında başımdan geçen bir olay.

Etrafta lastikçi var mı, diye bir kuaföre sordum. İçerideki bir müşterinin tarifiyle beş altı dakika yürüyüp lastikçiye vardım.

Berber, demirci, terzi, marangoz vb. mesleklerin hepsi bana sempatik gelir ama lastikçi, araba tamircisi, elektronikçi vb. meslekler nedense pek sevimli gelmezler.

Lastikçi usta, yandaki kuaförden çıkıp geldi. Merhabalaşıp halleştiğimde, bu adamın 25 yıldır anne babasını terk edip, evinden yurdundan hiçbir iz bırakmadan uzaklaşacak kadar katı bir insan olacağını aklımın ucundan bile geçirmezdim. Hatta yeryüzünde böyle bir insan olabilir mi diye sorsalar, evet demekte tereddüt ederdim.

İsmi İsmail'di. İşini çok özenle, severek ve dikkatlice yapıyordu.

Muhabbet olsun diye konuşmaya başladım:

—İşler nasıl ustam?

—Çok şükür iyi, işler iyi. Burada lastik işi çok olur.

—Kaç yıldır bu işi yapıyorsun?

—Doğuştan!

—Nasil yani?

—Bu benim baba mesleğim. Sanayide dükkânımız vardı. Küçüklikten orada çalıştım.

—İkitelli Organize Sanayii mi?

—Yok, Bursa'da

—Hmm... Babanlar hala Bursa'da mı?

—Evet, onlar oradalar, babam da amcalarım da egzoz, lastik işi yapıyorlar.

—Sen niye orayı bıraktın? Burada iş daha çok olduğu için mi?

—Yok, ben evi terk ettim.

Bir süre sustuk. Bu arada patlak lastiğin tamiri devam ediyor. Aslında, o kadar özen göstermeden yapsa, iş bitmiş olabilirdi.

—Usta, çoluk çocuk var mı?

—İki kızım, bir oğlum var. Oğlum öğretmen, kızlarımla biri uçak mühendisliği okuyor, biri de doktor olacak.

—Maşallah! Allah bağışlasın.

—Peki, ustam! Memlekete gidiyor musun?

—Yok.

—Hiç mi gitmedin?

—25 yıldır gitmiyorum.

—Yani evi terk ettikten sonra hiç dönmedin mi Bursa'ya?

—Yok, hiç dönmedim. Bana oyun yaptılar. Ben de çektim geldim, bir daha da arkama bakmadım.

—Ustam, nasıl yani? 25 yıldır ailenle görüşmüyor musun?

—Yok, görüşmüyorum. Niye görüşeyim ki? Benim hakkımı yedi babam. Ben çalıştım çabaladım, ezildim; bir baktım gitmiş, malları öbür karısından olan çocuğunun üzerine yapmış.

—Tamam, haksızlık yapmış olabilirler ama sonuçta baban...

—Yok, öyle babalık olmaz.

—Ama anne baba haksız da olsa haklıdır. Dinimiz böyle diyor.

—Kuran'da, İslam'da, çalışan oğlun hakkını başka karının çocuğuna vermek var mı?

— Peki, diyelim ki baban suçlu, ya annen? O zavallının ne suçu var? Anneni ziyaret etmek görevin değil mi? Annen senin kötülüğüne razı olur mu?

—Hepsi benim arkamdan iş çevirdiler. Annem de benim arkamda durmadı.

—Peki, sen gitmedin; ya onlar? Onlar senin peşine gelmediler mi?

—Yok, gelmediler.

—Nasıl yani, evlatlarını hiç merak etmemişler mi?

—Gelmek isteseler de gelemezler ki?

—Niye?

—Yerimi, mekânımı bilmiyorlar.

—Suphanallah!

Hayretler içinde kalmıştım. Bir ara acaba doğru mu söylüyor diye şüphe bile ettim. Ama yok, belli ki doğrudu. Bu adamın normal bir duygu dünyasına sahip olmadığı dikkat edince sesinden de yüzünden de belliydi. Ama bu kadarı da fazla...

25 yıl boyunca kinle, küskünlükle, nefretle yaşamak... 25 yıl kalbindeki kırıklığın onarılmasını engellemek, yüreğindeki çatlağın kaynayıp kavuşmasını engellemek nasıl mümkün olabilir?

Bir kez daha anlıyordum ki hayatın bin bir çehresi var. İyiliğin kademeleri olduğu gibi kötülüğün de kademeleri yükseldikçe yükseliyor.

Bir oğul düşünün ki 25 yıl ana sevgisinin yokluğuna tahammül ediyor. İşlemediği suçtan dolayı annesine evlat acısının en kötüsünü yaşıyor. Bir oğul ki ölmeksizin ölmüş. Bir oğul ki annesini, babasını, kardeşlerini diri diri gömüvermiş nefret toprağına. Bir oğul ki gurbeti mezar olarak seçmiş. Bir oğul ki kökünden kopmuş, geçmişinden kesilmiş...

Lastiği unutmuştum. Burada patlayan bir vicdan varken, patlamış bir lastiğin ne önemi olabilirdi ki?

Keşke araba hiç icat olmasaydı! Ne lastik, ne bankamatik ve ne de para hiç olmasaydı da insanlar sevgiyle yaşasaydı. Keşke kırılan her kalp bir lastik kadar kolay tamir edilebilseydi. Keşke her patlayan öfke, kazasız belasız atlatılabilseydi...

Kocaman metropollerde binlerce lastikçi, binlerce tamirci, binlerce kuaför... Hepsi bize basit bir işyeri gibi görünüyor ama her birinin acı tatlı nice hikâyeleri var. Kimisi kocaman bir aşk, kimisi kocaman bir öfke, kimisi nice büyük umutlar, kimisi de nice büyük korkular üzerinde yüzen birer ekmek teknesi.

Evet, garip bir akşamdı. Her şeyin soğuk olduğu, hayatın gözüme kökünden bozuk göründüğü bir akşam...

Ayrılırken, son bir iki cümle söylemeyi ihmal etmedim.

—Dünya fanidir ustam. Annene babana bu kötülüğü reva görme. Onlar yanlış yapmış olsalar bile sen yapma. İlk bayramda var git; ellerini öp. Çocukların da onları tanısinlar. Bu, onların hakkı!

Bunca yılın iyileştiremediği bu nefret

hastalığını üç beş cümle iyileştirir miydi ki?

Zaman ki her şeyin ilacıdır, bu adamın katı kalbine tesir edememişti.

Acaba bu adam her gece yaralarını kaşıyıp tazelemiş miydi? Acaba bu adam tamir ettiği her lastikle kinini nefretini mi yürütmüştü?

İnsanları anlamak ne zor değil mi?

ZAVALLI BİR KUŞ

Mini minnacık bir kuş...

Kanatlarından ve göğsünden bazı tüyleri yolunmuş, perişan...

Avareliğin, biçareliğin timsali...

Yaklaşıp almak isterken kaçmaya çalışmıyor.

Sanki felekten o kadar çok kaçmış, o kadar çok kovalanmış ki artık kaçmaya takati kalmamış. Sanki kaçarak kurtulabileceğine artık inanmıyor.

Felek peşinize bir düştü mü kaçmakla kaçmamanın çok da farkı kalmıyor aslında.

Avuçlarıma aldığımda, bir an sanki bir kuşla değil de bir insanla muhatap olduğumu hissettim. Hani artık kaybedecek bir şeyi kalmayan, can tehlikesinden kaçmak için bile bir sebebi olmayan insanlar var ya, işte onlar gibi...

Çelimsiz cüssesi avuçlarımda adeta kayboluyordu. Minik kafasını, anlatmakta

zorlandığım bir edayla bana yöneltmişti. Sinmiş desem iyi ifade etmiş olmam. Bitkin düşmüş, iyice kendini salıvermişti.

Baktım, baktım, baktım...

Birden yanaklarımdaki ıslaklığı fark ettim.

Ağlıyordum. Göz kapaklarımı kapatınca iki damla yaş yanaklarıma aktı.

Evet, aslında kendi çaresiz ruhumu almıştım avuçlarıma.

O bendim...

Hani kaçtıkça feleğin kovaladığı ben...

Her kaçışın ardında bir kurtuluş uman ve her umudun ardında bir umutsuzluğun pençesinde bitap düşen ben...

Felek peşimi bıraksa, azcık rahatlasam, bu sefer ben belanın peşine düşer, ne yapar eder onu bulurdum... Belki sadece bu yönümle bu kuştan farklı oluyordum.

Birkaç dakika sonra, duvarın kenarında semiz bir kedi gördüm. Ömrümde hiçbir zaman bir kediye böyle nefretle bakmamıştım. Bir suçu yoktu hâlbuki. Beni kınamayın. Sizin de avucunuzda öyle bir kuş olsa her kediye böyle nefretle bakardınız belki.

Acaba bu zavallı minik kuş, hangi yarım

kalmış yuvanın evladıydı? Hangi kedinin hışmından kaçarken bu kadar hırpalanmıştı?

Hayat işte...

Sizin için güzel ve güneşli bir sabahla başlayan hayat, birileri için karanlıktan karanlığa açılan kapılardan başka bir şey değildir.

İyiyle kötüyü, güzelle çirkini ve ışıkla karanlığı tekrar tekrar düşünüyorum.

Mutluluk nedir, mutsuzluk nedir? Sıfırdan ve yeni baştan tekrar düşünüyorum.

Hayatta cevabı çok zor sorularınız hep var mıdır sizin de?

Her gün yeni bir cevap isteyen müzmin sorular. Siz yanıtladıkça tazelenen sorular...

Bu kuşu dünyanın bir tarafına yazıyorum. Yaşam felsefemde yeni bir sayfa... Hayata bakışımda yeni bir menfez... Sürekli yenilenen önemli sorularımdan birinin karmaşık bir sayfası...

Hayat, sayfalarını çevirdikçe, önceki sayfaları unuttuğumuz bir kitap gibidir. Gelin görün ki uzun zamandır ben sayfa çevirdikçe ikide bir aynı umutsuzluk satırlarını okumak zorunda kalıyorum...

Her neyse, bu da geçer...

SEVGİ FİDANI

Üç yaşlı adamdan ikisi oturdukları banktan kalkıp yavaş adımlarla uzaklaştı. Ortada oturan yaşlı amca ise çenesini bastonuna dayamış, parkın giriş kapısından kendisine doğru yaklaşmakta olan genç çifti izliyordu. Yaklaştıkça daha çok onlara verdi dikkatini. Öylesine sevgi dolu gülümsüyorlar, konuşurken birbirilerine öyle âşıkça bakıyorlardı ki...

Hemen yandaki banka oturdular. Yaşlı adam ne konuştuklarını duymuyordu. Ne konuştukları önemli de değildi zaten, nasıl konuştukları önemliydi...

En son genç kadın her ne dediyse, genç adam banktan kalkıp genç kadının karşısına geçti. Birkaç saniye gözlerine baygın baygın baktıktan sonra kadının başını iki kolları arasına alıp kucakladı ve başörtüsünün üstünden defalarca öptü.

Dışarıda, parkta, sokakta birbirine sırnaşan gençlere özel bir gıcığı olan yaşlı

adam, nedense bu çiftte hiç de kızmamıştı. Ayrıca onları öyle rahat seyrediyordu ki sanki televizyon seyrediyordu. Zaten onlar da kendi dünyalarına dalmışlardı. Yaşlı adamın varlığından bile haberdar değillerdi belki.

Elinde olmadan ayağa kalktı yaşlı adam. Gözleri nemlenmişti.

Yavrularım, diye söze başladı bir kaç saniye durakladıktan sonra:

—Biri birinizin kıymetini bilin!

Genç çift şaşkınca irkildiler. Kendilerini yakından takip eden birinin varlığından habersizdiler gerçekten. Ama yaşlı adamın tavrı o kadar samimi idi ki hiç yadırgamadılar. Sanki bayram ziyaretinde elini öptükleri bir büyüklerinin karşısındaydılar. İkisi de ayağa doğrulup yaşlı amcanın karşısında mütebessim çehreyle nasihat dinlemeye hazır olarak dikiliverdiler.

Yaşlı adamın dudaklarından dökülen cümleler, sanki yıllardır içinde hapsolmuş da şimdi azat edilmiş sözlerdi:

—Sevgi bir fidana benzer gençler! Bakım ister, özen ister. Bugün ne kadar canlı olsa da eğer bakmazsanız, sulamazsanız, zamanla hiç belli etmeden yavaş yavaş

solar, sararır. Bir bakarsınız ki kurumuş gitmiş de haberiniz bile olmamış. Haberiniz olmamış, çünkü iş, güç, çoluk çocuk derken dalıp gitmişsinizdir.

Erkek devam et amca dercesine:

—Çok doğru amca, dedi sadece.

—Birazcık eğip bükmekten bir şey olmaz demeyin, azcık sallamaktan bir şey olmaz demeyin. Asla kırmayın dallarını, dibine bir damla olsun kireç dökmeyin... Hem fidan dediğin gittikçe büyümeli, büyümüyorsa kuruyabilir de...

Yaşlı amcanın gözlerinden taşmıştı yaşlar. Genç adam dirseğinden kavrayıp, "Buyur otur hele amca!" dercesine onu saygıyla kalktığı banka oturttu. Kadın amcanın bir tarafında, erkek diğer tarafında oturdular.

Bir-iki saniye sessizlikten sonra hal diliyle de olsa yaşlı amcaya "Hayırdır?" diye sormuş oldular çoktan.

—Evlatlarım, benim başımdan geçen geçmiş. Artık bir önemi yok. Kusuruma bakmayın. Sizi böyle görünce bir an maziye daldım. Sizde kendi geçmişimi gördüm. İki çift laf etmesem sanki siz de benim hatalarımı yapacaksınız gibi geldi bana. Siz daha yolun başındasınız. İki gencin

birbirini sevmesi çok zor değil. Önemli olan bu sevgiye yılların emeği ile dağ gibi sağlam bir temel yaratmak.

Yaşlı adam, daha fazla devam edemedi. Elinden gelse yüzünü gizleyecekti. Herkes sustu. Kalkmak istercesine bastonunu doğrultup yere dikti. Genç kadın kâğıt mendille usulca gözlerinin önündeki damlaları alınca, vazgeçti kalkmaktan.

—Kızım, hayat o kadar çabuk geçiyor ki. Hiçbir şey sevmekten vazgeçmeye değmez. Bir damla sevginizi bir ton altınla değişmeyin. Şeytan her gün karşınıza çıkacak. Bir gün parayı, bir gün kıskançlığı, bir gün rahatınızı, bir gün eğlenenizi, bir gün bir başka şeyi verip sevginizden küçük bir parça koparmak isteyecek. Siz akıllı olun, hiçbir bedele karşı sevginizden bir damla, bir kırıntı vermeyin!

Genç çift göz göze geldiler. Her ikisinin de aklı yaşlı adamın sözlerindeydi.

—Şu kuşları uçuran incecik kanatlarıdır. Her gün bir tek tüyünü koparsanız çok geçmez, artık uçamazlar. Siz gençlerin gözünde yıllar çok büyük. Benim yaşıma geldiğinizde göreceksiniz ki yıl dediğiniz, tek bir günün saatleri gibi hızla gelip geçiyor.

Yaşlı adam bastonuna basıp doğruldu.

Genç çift düşünceye dalmıştı. Ayağa kalkıp sessizce uğurladılar yaşlı amcaı. Her ikisi yaşlı adamın sözlerini unutmayıp hayat düsturu edinmek için kendi içlerinde kararlılık yeminleri etmekle meşgullerdi.

Artık aralarındaki sevginin iki sıkı ve titiz bekçisi vardı. Bir süre öylece sessiz oturdular.

Parktan ayrılırken, çıkış kapısının yakınında "Sevgi Huzur Evi" yazılı küçük bir minibüs gördüler. Şimdi olan biteni daha iyi anlamışlardı.

Yaşlı amca hayat denizinde yüzen teknesini kayalıklara çarpmış ve ıssız bir adaya yerleşmiş yalnızlık mahkûmlarındandı demek. Kendisini suçlamasından belli ki onun teknesi feleğin beklenmedik çalkantılarının değil kendi yanlışlarının kayalıklarına çarpıp dağılmıştı.

İMAM HASAN'IN (A) YADİĞÂRI

Abdullah, İmam Hasan'dan emanet kalmıştı İmam Hüseyin'e (a).

Daha çok küçüktü, o kadar ki erkeklerin değil, kadınların içinde duruyordu çoğu zaman.

Yüreği patlayacak gibiydi... Amcasının artık hiçbir yardımcısı kalmamıştı çünkü!

Amcaoğlu Ali Ekber, kendi abisi olan Kasım ve diğerleri birer birer meydana gitmiş, cansız bedenleri pare pare ve kanlar içinde çadırlara geri gelmişti. Ama onlar büyüktüler. En genç olanları Kasım idi. Kasım çok gençti. Asker elbiseleri üzerine oturmuyor, hatta beline taktığı kılıç bile eğri duruyordu. Neticede o da erkekler arasında yerini almış ve İslam uğrunda şehadet şerefine nail olmuştu.

Abdullah, kendi kendine düşünüyordu: Acaba amcama gidip savaş meydanına çıkmak için müsaade istesem izin verir mi?

Abisi Kasım'a bile zor izin vermişti. Hatta "git, savaş!" bile dememiş, ancak mani de olmamıştı. Belki kendisine de mani olmazdı, kim bilir?

— Yok, yok... İzin vermez amcam. Ben daha çocuk sayılırım. Bıyıklarım bile terlememiş. Amcamı üzmeye gerek yok. Takdir böyle imiş, diye geçirdi içinden.

Bu düşünceler aklına gelip duruyordu. Bütün vücudu bir öfke yumağı, bir hüznün yumağı oluvermişti. Ama kendine engel olmayı da başarıyordu.

* * *

Amcası şimdi yapayalnızdı. En son askeri de şehit olmuş, hiçbir yaveri kalmamıştı. En son askeri dediğimiz aslında altı aylık bir bebek olan Ali Asgar idi. O dahi İmam'ın eli üzerinde oklanmış ve şehit olmuştu.

Abdullah artık kendine engel olamıyordu. Kanı damarlarında durmuyordu. Deli yüreği göğsünü delecekti sanki!

İmam Hüseyin'in (a) atına binip meydana gitmesini seyrediyordu çadırların olduğu yerden. Belli ki Abdullah'ın da savaş meydanına gitmeye kalkışabileceğini tahmin edenler vardı. Kadınlardan bazıları, onca feryat figan içinde bile Abdullah'a göz

kulak oluyorlardı. Kim bilir, belki de amcası İmam Hüseyin özellikle, "Abdullah'a dikkat edin, sakın savaş meydanına yaklaşmaya kalkmayın!" diye tembihlemiş olabilirdi.

İmam Hüseyin (a) meydana çıktıktan bir süre sonra geri döndü. Yorgun, dahası yaralı idi. Mübarek başından kanlar akıyordu. Abdullah bu manzarayı görünce iyice deliye döndü. Amcasını böyle kanlar içinde görmek onu alev alev yakıyordu. Yine de sabretti... Gitmek istese de bırakmazlardı zaten.

Abdullah kadınların arasında durduğu yerden gözüyle İmam Hüseyin'i takip ediyordu. İmam yaralı başına bir beyaz bez sardı ve tekrar meydana doğru ilerledi. Bu sırada Abdullah, halası Zeyneb'in yanına doğru bir iki adım atmıştı.

Kadınların hepsi yüreklerinde kopan kızılca kıyametle kendilerinden geçmişlerdi adeta... Halası İmam Hüseyin'e (a) bakıyorken göz ucuyla da kendisine yaklaşan Abdullah'a dikkat ediyordu.

Abdullah'ın sabır kâsesi çoktan dolmuştu. Meydana doğru yönelen İmam'ın karşısındaki alçak düşmanlara bakıyordu. Biri kılıcını, biri mızrağını, biri okunu aziz amcasına doğru çevirmişlerdi.

Vahşi haykırırları duyuluyordu:

—Ey Hüseyin! Ne oldu? Artık sana yardım edecek kimse kalmadı mı?

—Hani nerde askerlerin? Neden geri döndün? Korktun mu yoksa ey Hüseyin?

...

Bu seslerin her biri bir zehirli mızrak gibi Abdullah'ın minik ama gayret ve hamiyet dolu yüreğine saplanıyordu. Artık duramazdı... Hayır! Artık duramazdı. Kılıç darbeleriyle ölmese eğer, ömür boyu kulağında çınlayacak bu sesler onu zaten öldürecekti.

Hiçbir şeyi düşünecek mecali yoktu artık. Yaydan fırlayan ok gibi sivrilip koşmaya başladı. Halası Zeyneb kendisini fark ettiğinde, artık eli ona ulaşacak gibi değildi. Bir yandan da feryatlar ediyor, aslanlar gibi kükrüyordu Abdullah.

Daha çadırlardan uzaklaşmamıştı ki İmam Abdullah'ı far ketti!

Endişeyle çadırlara doğru seslendi:

—Zeyneb! Abdullah'ı bırakmayın! Tutun onu!

Hızla Zeynep vazgeçmedi. Abdullah'a ulaştı. Ama Abdullah dönmemekte kararlıydı, feryat ediyordu:

—Asla amcamdan ayrılmayacağım. Ben amcamdan ayrılmayacağım!!

Zeynep o aslan yavrusunu zapt edemedi maalesef...

İmam ve Abdullah artık birlikte şeytan yüzü düşmanların arasındaydılar. Kuduz köpekler gibi saldıran soysuzlar sürüsü içinden Ebcer Bin Kaab isminde bir namert, fırsat kollayıp kılıcını İmam'a doğru salladı. O an Abdullah "Amcamı mı öldürmek istiyorsun, ey namert!" diye feryat ederek elini İmam'ı kollamak amacıyla kılıcın önüne uzattı. Keskin kılıç Abdullah'ın elini bir yaprak gibi biçti.

Abdullah, "Anneee!" diye öyle bir feryat etti ki sesi çadırlardaki kadınlara ulaştı mı bilinmez, ama İmam Hüseyin'in yaralı yüreğinde taptaze bir yara açtı!

Eli kesilmiş, ama derisi kopmamıştı. Kesik eli, zayıf bir deri parçasıyla kolunun üzerinde asılı kalmıştı. İmam hemen Abdullah'ı kollarının arasına alıp göğsüne yapıştırdı. "Yavrum! Bu acıya sabret! Bu belada dahi hayır var. Rabbim seni salih kullarından olan baban ve dedenin yanına alacak!" diyerek Abdullah'ı teselli etti.

Amca ve yeğen o vahşiler sürüsü içinde muhasara olmuşlardı. Ne kadar zordu İmam Hüseyin (a) için ki ağabeyinin kuzusunu o kurtlardan koruması

imkânsızdı. Kılıçlar ve mızraklar arasında kalmıştı amca ile yeğen...

Abdullah'a en son darbeyi indiren Harmele Bin Kahil el-Esedi isminde bir melun olmuştu.

İmam Hasan-ı Mücteba'nın sevgili yavrusu, cennet bahçelerinin en güzel köşesini bile kışkandıracak bir yerde, yani Şehitler Efendisi İmam Hüseyin'in kucağında can vererek muradına erdi. Daha az bir süre önce hayalini kurduğu şey nihayet gerçek olmuştu.

Gözlerini kaparken, sevgili amcasının düşman ordusu arasındaki yalnızlığı, gözlerinin ferinde kayıtlı kalmıştı. Fatıma'nın (a) mazlum oğlunun hali, Abdullah'ın da can verir halde gözünün arkada kalmasına sebep oldu. Tıpkı Abbas gibi, Ali Ekber gibi, Kasım gibi...

Ahh... Keşke Hüseyin (a) için bir defadan fazla ölmek mümkün olsaydı!

ABDULLAH BİN AFİF

Abdullah Bin Afif kördü. Bir gözünü Cemel Savaşı'nda İmam Ali'nin (a) safında savaşırken, diğer gözünü de Sıffin'da yine İmam Ali'nin safında savaşırken vermişti. Onun bu hayattan en büyük kazancı idi iki kör göz! Bu gözler hakkı gördüğü, haklı ile haksızı ayırt ettiği için kararmışlardı.

Zaten kalbi gören için gözleri feda etmek kolaydır. Kalbi görenin gözünde, dünyanın fani cilvelerini görmek o kadar da büyütülecek bir şey değil çünkü!

Basiretli kalp, ruhu mest eden öyle ulvî hakikatler görür ki beden gözünün gördükleri onun yanında çok sönük kalır.

Gözleri görmüyordu artık ama kalp gözü hala açıktı; gönül dünyası aydınlıktı Abdullah Bin Afif'in.

Kufelileri karanlığa boğan korku bulutları onun dünyasını karartmaya yetmemişti.

Kufe'de gözleri sağlam olduğu halde

gördüklerini anlamayan binlerce insan içinde Abdullah, gözleri kör olduğu halde, olup bitenleri çok iyi görüyordu.

Aşura olayı yeni olmuş bitmiş, Peygamber hanedanının erkekleri Kerbela'da kılıçtan geçirilmiş, kadınları ve kızları ise esir edilmişti.

Abdullah Bin Afif yüzlerce, hatta belki binlerce kişinin arasında Kûfe mescidindeydi. Peygamber evlatlarının katili olan İbn-i Ziyad birazdan Peygamber minberine çıkacak ve hutbe okuyacaktı.

Yüzler kara, vicdanlar daha da karaydı. Ruhları dinar ve dirhemle satın alınmış, gayret ve hamiyetleri korku zincirine vurulmuş, Kûfe halkı onursuzca oturup o şeytanın batıl vesveselerine kulak kabartmışlardı.

Kim bilir, belki de İbn-i Ziyad Peygamber hanedanının kanının meşru olduğunu ispatlayacak birkaç söz söyler de Kûfe halkı Şeytan'la daha iyi anlaşır, biraz olsun vicdanları rahat ederdi. Öyle ya, kılıf uydurulamayacak bir kötülük var mı dünyada?

İbn-i Ziyad muzaffer bir komutan edasıyla minbere çıktı. Daha söze yeni başlamıştı ki Ehlibeyt'i yerip kötülemeye başladı.

Şöyle diyordu:

—Hamdolsun Allah'a ki Müminlerin Emiri Muaviye oğlu Yezid'i muzaffer kıldı ve yalancının oğlu yalancıyı öldürdü...

Yalancının oğlu yalancı derken besbelli ki İmam Ali'nin oğlu İmam Hüseyin'i kast etmişti.

Abdullah Bin Afif bu çirkin sözlerin devam etmesine sabredemezdi. Birden ayağa fırladı ve kükredi:

—Heeey! Kötü kadın Mercane'nin oğlu! Yalancı sensin ve senin babandır! Yalancı seni vali yapan Yezid ve onun babasıdır! Ey iffetsiz kadının oğlu! Peygamber evlatlarını öldürüp sonra da dosdoğru insanların konuştuğu sözlere mi sığınıyorsunuz?

İbn-i Ziyad neye uğradığını şaşırmişti. Hemen tutuklanması için emir verdi.

Abdullah Bin Afif yüksek sesle "Ya Mebrur!" diye bağırdı.

Bu, bir şifreydi. Kabilesi arasında yardım çağrısı yapmak için bu şiar kullanılıyordu. Akrabaları hemen toplanıp onu askerlerin elinden kurtararak dışarı çıkardılar.

Aynı günün gecesi İbn-i Ziyad'ın askerleri Abdullah Bin Afif'in evini kuşattılar. Gözleri görmüyordu ama yine de savaştan geri durmadı. Zira savaşın sadece bir kısmı bedenle yapılır. Savaş için

elzem olan şey; el, kol ve göz ile birlikte cesur bir yürektir aynı zamanda. Gözleri yoktu ama cesur bir yüreği, hakka adanmış bir kalbi vardı.

Kızı Esmâ, düşmanın yerini ve nereden saldırdığını söylüyor, o da kendini savunmaya çalışıyor, hatta saldırıyordu.

Şöyle diyordu:

Vallahi görseydi şu gözlerim

Dünyayı sizlere dar ederdim

Bu söz, bir hasreti dile getiriyordu. Ah, keşke gözlerim olsaydı! Keşke zulmü gören kalbimle birlikte zalimin yerini gören bir gözüm de olsaydı da onu yok etmek için neler yapabileceğimi Kûfe halkı görseydi!

Sonunda Abdullah Bin Afif tutuklandı. Elleri bağlanarak İbn-i Ziyad'a götürdüler.

İbn-i Ziyad için Abdullah Bin Afif korkunç bir insandı. Çünkü Kûfe'yi kuşatan korku karanlığı onun kalbine hiç sızmamıştı. Onca suskun insan arasından konuşmaya cesaret edebilmiş, Şeytan'ın kayıtsız şartsız hâkimiyetini yıkmaya teşebbüs etmişti.

Küçükük bir ışık her ne kadar naçiz olsa da karanlığın heybetini bozmaya yeter! Karanlığın az da olsa ışığa hiç tahammülü yoktur!

Peygamber efendimizin, **"Zalimin**

yüzüne adaleti haykırmak en büyük cihattır"¹⁵ sözünün hikmeti böyle bir şey olmalı.

O melun, bu güzel insanın başının vurulmasını ve Kufe'de başkalarına korku salsın diye asılmasını emretti. Kendince ışıktan da karanlık sağacaktı! Haksızlığa karşı ayağa kalkan korkusuz bir insanı, korku karanlığını koyultmak için kullanacaktı güya!

Abdullah'ın cansız bedeni Kufe'de halkın umumunun gözlerinin göreceği bir yere asıldı.

Abdullah'ın âmâ gözlerine ve başsız vücuduna baktıkça kimilerinin vicdanı daha da karardı, korkuları arttı; kimilerinin ise vicdanı uyanmaya başladı ve pişmanlıkları arttı.

Bedeni Kûfe'de asılan Abdullah Bin Afif'in ismi Peygamber (s) ve hanedanının sevenleri listesinin başlarına kazındı.

Abdullah Bin Afif Kerbela şehitleri kervanının ardından âmâ gözlerle koşan ve o aşk kervanına sonradan kavuşan ilk âşık oldu!

Ne mutlu sana ey Abdullah Bin Afif!

15-Kenzü'l-Ummal, c.3, s.78.